

Mees kolme näoga

Romaan

„UUDISLEHE“ kirjastus

1932

Mees kolme näoga

Romaan

1910. E. E. P. I.

~~19019~~

„UUDISLEHE“ kirjastus

1932

A-8019

Eestimaa Trükikoja A.-S. (end. J. H. Gressel)
Tallinn, Rataskaevu 10.

1.

See näis tõepoolest süütuna.

Kokkuleeritud kollakashall paberileht, mis tagaküljelt pandud finni margiga. Sellel seisis aadress:

„Frank Gordon, Berliin, hotell Esplanade“.

See oli telegramm, nagu sadandeid teisi, mis detektiiv Frank Gordon sai iga päew ja mis teda kutsusid kord siia, kord sinna.

Ta ometi teadis ta, et see kord polnud tegemist appi-kutsuga. Sattelise kõhklemise järele ta awas telegrammi ja luges:

„Uphoff panga krahhi läbi olete kaotanud kogu oma waranduse. Katsun päästa kaks kuni kolm protsenti. Dotan Teie korraldusi. Philipps.“

See oli kõik.

Frank Gordon luges tähelepanelikult ridu — luges neid weel kord — ja leidis ikkagi ühe ja sama tähenduse: et tal polnud enam sentigi omaist suurest warandusest.

„Katsun päästa kuni kolm protsenti...“ telegrafeeris Philipps.

Frank Gordon katsus kujutleda endale väikest maakerit, kui see kirjutas neid ridu... Paljas pealus, rahutult wilkuwate filmadega. ümmargused sõrmed westi wahel wõi nuri keti küljes. Mees, kellele ei tähendanud midagi, kui teda saatus jälle wiis allapoole, kust ta ise end oli üles töötanud. Ta ei püüsinud kunagi kawa põhjas... waid juba mõne kuuga seisis jälle endisel kõrgusel. Ja kui ta seejuures ka möödus Sing-Singist lähemas läheduses, ei suudetud ilalgi tabada teda. Säärane oli Philipps.

„Katsun päästa...“

Frank Gordon naeris taha.

See oli mõttetud. See oli mõttetud. See oli komöödia. Võputu komöödia. Alles kolme minuti eest ta oli end pidanud rikkaks meheks. Omas suure dollarwaranduse „kindlas“ kohas. Oli oma ilusale sõbrannale, Lilian Fee'le Metropoliist, lubanud omal kulul reisu Nizzaasse.

Ja nüüd ...

„Katsun päästa kaks kuni kolm protsenti...“

Frank Gordon võttis kinni telegrammi uurgasti ja käristas selle keskelt lõhki. Pani mõlemad tüfid pedantse täpsusega üksteise peale ja käristas need veel kord lõhki. Siis pani tüfid tuhatoosi, tõmbas tikust tuld ja põletas need ära. Ta votas kannatlikult, kuni olid kustunud süntu paberi viimased leegid.

Siis istus ta kirjutuslaua ette, jüütas oma armsa „three castle“-paberossi, tõmbas mõttes joone alla oma seni-jele materiaalsele elule ja hakkas lugema üle oma ükifikuid väärtusi, et saada täpsat ülevaadet praegusest varandusest.

Tulemus oli:

Uma rahaga ta ei suutnud katta isegi hotelli arwet. Selle eest aga omas ta väga rikkaliku garderoobi ja lõpuks: tuntud nime.

Seft Frank Gordoni tundis Ameerikas iga inimene — tänu refleksile, mille eest olid hoolitsenud ajalehe reporterid. Ka Inglismaal ta oli tuntud, — Prantsusmaal aga vähem, sellewastu aga tal oli Saksamaal, oma lühikese sealoleku ajal, olnud sõrdlemisi hea edu, mis talle tõi teatud nime.

„Nii on nüüd järgmine...“ ütles Frank Gordon paberossi suitsule, — „võin oma tuntud nimega tasuta hotelli arwe? Ei, seda ma ei või. Võin selle tuntud nimega sõita Nizzasse seltsis Lilian Fee'ga...? Kui mulle enne keegi raha laenab, siis küll, — muudu mitte. Ja kui küsin edasi, jõuan samasugusele otsusele: nii kaua kui mul pole raha, ei saa ma midagi ette võtta. Inimene rahata pole üldse inimene — see on selge...“

Ta tõmbas tugewasti paberossi suitsu, puhus selle läbi hammaste jälle wälja ja ütles finiseile rõngaile:

„Wõite ehk te mulle anda nõu, kust peaksin saama raha...?“

Uga finised suitsurõngad olid jüdametud. Nad keerlesid wallatult õhku laiali, ilma et oleksid annud wastust.

Siis surus Frank Gordon paberossi jäänuse tuhatoosi, nii et jüdamed lendasid, ja haaras telefoni fonetoru.

„Palun, Dönhoff 22-3-45. — — — Lilian...?“

Ja, siin Frank Gordon... Tahtsin sulle waid öelda, armas laps, et ma ei saa sulle täna õhtul wastu tulla, seft olen pankrott. Jah, ja kuuled öieti — täielikult pankrott. Mu pank on nimelt omadega läbi. Ei, palun, ma ei naljata. Mul pole enam sentigi raha ja sellepärast on asjata... oled ja veel aparaadil...? Hallo... Suba ära läinud... Tänan.“

Frank Gordon pani hoolikalt hargile kõnetoru. Naeratus mängles ta suu nurgil. Ilus Lillian oli seevärd ehmunud, et ei suutnud kuulata lõpuni.

Süüa — — — sel viisil ta võitis aega.

Frank Gordon hõõrus mõttes puhtakspüगतud lõuga.

„Lähenele... täiesti õige, jõon veel enne tubli õhtusöögi kui hakkas astuma edaspidiseid samme.“

Ta astus suure peegli ette, mille läikiv pind viskas teravalt tagasi ta kaju. Korraldas musta kaelasidet. Silus smokingi sidrevääri. Ja leidis, et nii võib minna alla. — — —

Ukse avades lõi talle vastu söögisaali filmipimestav valgusfära.

Ta istus väikese nurgalaua ääres, kuhu frakis kelner naeratades nihutas tooli, ja filmitseis külalisi. Nende hulgas oli tal palju tuttavaid.

Kelner ruttas minema.

Frank Gordon nõjatus tooli toele ja heitis mõttes pilgu üle saali.

„Kord tuleb päev, mil lahkud minust...“ mängis muusika.

2.

Dö oli selge ja jaha. Naeruväärse kiirusega ruttasid pilved mööda kuuft, nagu ei sooviks nad sellel tahtistada heitmast pilku linnale. Potsdami platsilt kostis lõikavalt tänavaraudtee vile. Auto tnututamine läbistas pimeduse. Selkisid valguseheitjad. Möödufid sõidukid siledal asfalteel ja kadusid surisedes pimedusse.

Varjud punde ümber kasvafid ja ehtifid tänavad sünge raamiga...

Frank Gordon surus käed mantlitasku ja sammus aeglasel sammel mööda Bellevue tänavat — loomaaria suunas.

Ta lähenes Charlottenburgi tänavale. Talle wilkusid vastu tänavaraudtee tuled, mis kiiresti läbistafid Loomaaria tänava.

Tema ees kerkis üles kaks autolaternat, mis keerafid Bellevue puistetele. Tasase surinaga lähenes sõiduk ja peatus lõpuks otse tema kohal.

Ükskõikfelt waatas Gordon sellest mööda... siis aga juhtus midagi, mis lõitis tema tähelepanu.

Autoft hüppas välja noor daam, viskas kiire pilgu suunas, kust ta oli tulnud, ja wiipas juhile käega. Kostis mootori surin, auto sõöstis minema.

Noor daam seisis otse laterna all. Frank Gordon nägi peent, kahwatut nägu, millel lõendas kaks punast huult. Tema mustist filmist peegeldus piiritu hirm.

Daam lähenes talle paar sammu, — seisatas siis ja heitis selja taha nõutu pilgu.

Gemal niilgas autopasun. Filmus nähtawale kaks walget täppi, mis järjest suurenedes keerasid wiimaks puiesteele. Paari kiire sammuga seisis noor daam Gordoni kõrwal. Ta käsi haaras krampplikult finni mehe käigest.

„Päästke mind,“ palus ta, „өлge kõigile, kes mind küsiwad, et olen . . . et olen teie naine.“

Frank Gordon nägi kahte musta filma, mis talle abitult otja waatasid. Ta kuulis hääles kerget wärinat. . .

Endastuõdistetawa kindlusega ta wõttis naise käe. Tugevasti üksteise wastu surutuna nad sammusid edasi.

„Sul on õigus, laps . . .“ ütles ta, „nad tantsiwad hästi. . .“

„Tahi-toto —“ kisas autopasun.

Kaks heleadat filma wahtisid neile otja, mille walgus neid hetkeks pimestas. Auto peatus otse nende ees.

Frank Gordon nägi, et seal istus kolm meest. üks neist hüppas wälja, lähenes neile ja kergitas wiisakalt kübarat.

„Wabandust mu härra . . .“

„Wenelane!“, mõtles Gordon.

„Palun . . .?“

„Me otsime autot — daamiga . . . olete ehk wast juh- tunud nägema seda . . .?“

Ükki ta kohkus, filmitsedes teraselt daami Gordoni kõrwal.

„See daam oli wäga sarnane . . .“ jatkas ta nagu järelmõeldes, „sellele daamile siin . . .“

Gordon sundis end naeratama.

„Seda ma küll ei usu,“ tähendas ta sõbralikult, „et ot- site seda daami siin, — sest see on minu naine!“

Wenelane heitis weel daamile kiire pilgu, siis raputas kahetsewalt pead.

„Ei, — muidugi mitte. Me otsime ühte warast, — ta sõitis autoga siia poole . . .“

Frank Gordon tundis, kuidas naise käsi kergelt wärikes. Negamiisi pöörates pea, ta nägi naise hirmunud filmis küsi- must.

Waras . . .?

Soolimata liigutusega näitas puiesteele:

„Nägin küll ühte autot daamiga, — see sõitis otsekohe Kemperplatssi suunas.“

„Tänan.“

Wenelane hüppas tagasi autosse, mis warsti radus puiesteet pimedusse.

Nad olid ükfinda. Nende ümber lasus õine vaiksus, mida wahete-wahel segas puude tasanee koshin . . .

Noor daam wabastas Gordoni kää.

„Ma pole waras,“ ütles ta.

Gordon naeratas.

„Usun teid.“

Daam waatas üles.

„Ja teie ei küsige, miks mind jälgitakse . . .?“

„Kui see seisab minu huwides, siis te ütlete seda mulle ise. Kui see aga mulle tähtis pole, oleks ebawiisakas seda küsida.“

Daam ulatas talle käe.

„Olete gentleman — tänan teid.“

„Wõin ehk teile edaspidi kasulik olla — wõi usute, et asi on seega lahendatud . . .?“

Noor daam waatas kõheldes maha.

„Ma — ma teen teile tõepoolest liig palju tüli.“

„Sugugi mitte —“

„Siis ma palaksin küll teie abi, aga ma ei tea, kas ma tohin seda . . .“

„Palun, tehke seda julgesti. Olen täielikult teie käsutuses. Kardate weel oma jälgijaid . . .?“

„Ja — kardan, nad taipawad, et neid on juhutatud effekteele ja asuwad uuesti mu jälile . . .“

„Lubage mulle üks küsimus: elate hotellis wõi era-korteris . . .?“

„Elan ühes pensionis Charlottenburgis. Aga ma kardan, see on wenelastele tuntud ja nad ootawad mind seal . . . täna wähemalt — ma ei wõi minna sinna.“

Mõttes waatas Gordon puiesteele. Siis äkki sõnas daamile:

„Kui te jälgijad märkawad, et nad pole õigeil jälil, siis nad kindlasti tulewad tagasi ja otiwad meid siit. Soowite tulla ühes minuga . . .? Lubage — mu nimi on Gordon, Frank Gordon.“

„Te pole sakslane . . .?“

„Poolesdi olen, kuna poolesdi olen ameeriklane,“ naeratas Gordon.

„Kii siis kaasmaalane . . .?“ küsis daam üllatunult.

„Ma mina olen ameeriklane . . . ja minu nimi on Sybill Vane . . . Kõikem ma kahjuks teile enam õelda ei wõi.“

Ja uuesti nad sammusid edasi külge külge kõrwal.

„Kii te usaldate end sefs õõks minu kaitse alla . . .?“

„On kindlasti hoolimata minu poolt kii rõõwida teie aega, — aga olen teile tõepoolest tänulik, sest ma ei tea, kuhu poole peefsin pödrama . . .“

„Soovite eht võtta tuba Esplanades...?“

Küsitaw löi hirmunult käega.

„Ei — mitte Esplanades. Seal elavad mul tuttavad, kes ei tohi mind näha mingil tingimusel...“

„Mii siis mõnda teise hotelli, näiteks Atlantic'asse...
Bristol...“

Polnud lähedal ühtegi autot. Need, mis sõitsid mööda, olid juba täis. Sellepärast nad läksid lähemasse tänav-
raudtee jaama.

„Nõtlen, me sõidame kuni Brandenburgi väravani, et pääseda siit lähedusest. Seal peame ju igal juhul tagasi pöörama ja siis on meil aega mõelda, millise hotelli wälime...“

Sybill Vane noogutas.

„Ja — ma ei tea tõepoolest, kuidas peaksin tänama teid.“
Äkki näis ta lohkuwat millegi üle. „Kui halb... mul pole
passe... hotellis...“

Frank Gordon hõõrus naeratades käsi.

„See polegi nii lull... Küll me juba läbi saame...“

„Me...?“ küsis ta ällatunult.

„No maidugi — wõi pean jätma teid üksi? Siis on küsitaw, kas te täna veel leiate peavarju, wõi see oleks hotell, mis teile küll wähe töötab...“

„Arwate...?“ küsis Sybill wähe kartlikult.

3.

Nad astusid ühte hotelli Friedrichstadtis.

Portjee huulile ilmus paljutähendaw naeratus, mis wihastas Frank Gordoni.

„Kaks tuba esimesel korral.“

Portjee lehitses raamatus.

„Tead number kakskümmend neli ja kakskümmend wiis on wabad...“

Noor daam seisis wäheke eemal. Ta hoidis end wõimalikult juure ukse warju. Gordon märkas, kuidas neiu näo üle libises kerge naeratus, mis talle josis imehästi.

Portjee lükkas Gordoni ette mingi paberlehe.

„Teateleht... palun.“

Gordon wõttis sullepa ja kirjutas lehele oma nime.

Siis äkki ehmus... mida ta pidi kirjutama Sybill Vane kohta? Wiimane märkas kimbatust ja astus ta juure.

„Mitte minu nime,“ sosistas ruttu, „siin wõib juhuslikult olla mõni tuttaw... ja siis... ta wõiks asjast wõõrilt aru saada...“

Frank Gordon noogutas ja tirjutas edasi.

Kui Sybill Bane heitis pilgu paberile, luges ta:

„Frank Gordon, New-York, Mrs. Sybill Gordon, New-York.“

Neiu näole ilmus terge puna. Gordon märkas, et ta uuris hoolega oma sõrmeküüsi, nagu oleksid need praegusel filmapilgul kõige tähtsamad.

Boy awas lihti ukse.

„Tahin ruldada...“

Mad sõitsid esimesele korrale. Kelner läks ees ja awas ukse.

Olles astunud tuppa, Sybill Bane karjatas üllatujest. Nõutult waatas ta Gordoni poole, kes alandlikult filmitsees toas ringi. Siis ta läks teise ukse juure ja awas selle.

Selgus tõsiasi. ümberlõkkamatu tõsiasi.

Neid oli peetud abielupaariks ja antud niihästi ühine elu — kui ka magamistuba.

Rahulikult seisid üksteise kõrwal laiad woodid.

Sybill Bane seisis elutoas laua ääres ja filmitsees tum-
malt Gordoni. Närwiliselt trummeldas ta sõrmedega laual.

Külma rahuga jules Gordon magamistoa ukse. Wiskas mantli ühele toolile, samuti ka kübara, ja pöördus neiu poole.

„Palun, kas te ei wõtaks mantli ära?“

Noor daam tõstis järsku pea. Ta nagu kattis lõkendaw puna.

„Bidafin teid ifka gentlemaniks, mister Gordon.“

Wiimane kehitas kahetsedes õlgu.

„Ma ei mõista tõepoolest, millega olen annud teile põh-
just feda otsust ümber lükata?“

Neiu huulil peegeldus küsimus.

„Teie — ei — tea...? Miks te's panite mind säära-
sesse olukorda...?“

üiskõikfeld wõttis Gordon mantli ja kübara.

„Wõikfin teile küll seletada, et olen selles sama süütu
nagu teiegi... aga ma ei taha teile wastu rääkida. Nii
siis lubate, et lahkun...“

Neiu astus talle käsku teele ette.

„Ei, mister Gordon — andestage, olen ju muutunud
nii närwiliseks. Doomulikult te peate jääma — juba minu
pärast, sest te lahkumine oleks liig filmatorkaw, kuna pean
võidma hoida endalt igasuguse tähelepanu. Sest ma ei tea
ju, kas taqaajajad pole mitte mul kannul. Kui jään ükfinda
— wõin surra hirmu pärast. Palun, jääge — eks ole, olen
juba niikuiini rõõwinud teie õbrahu... kui see teile suuremat
ei tähenda...?“

„See ei tähenda mulle midagi.“

Ta pani uuesti mantli ära ja aitas ka neiu wabaneda mantlist. Nad istusid toolidele laua ääres.

Gordon wõttis taskust hõbedase paberosifitoofi.

„Suitsetate . . ?“

„Neelelbi.“

Gordon waatas wargsi, kuis neiu süütas sigareti. Esi-
meeste suitsupilwekese keerledes lae poole, küsis ta:

„Ja — homme olete jälle wäljaspool hädaohtu . . ?“

„Goodan feda. Mu elu on hädaohus . . ja homme juba
leian kaitsewahendeid. See on waid öö, mis kohutab mind,
sest pimedas tunnen end selles suures linnas nii üksikuna
ja mahajäetuna . . nii mahajäetuna, et isegi tänawal teilt
abi palusin.“

Frank Gordon puistas tuba sigareti otsalt.

„Kummaline,“ lausus ta mõttes, „nähtawasti olen saa-
tusest määratud olema kõikjal abits hädalistele . . .“

„Olete juba kord elanud üle jäärase seikluse?“

„Sellelaadilist wiist küll mitte, ehk ma küll olen harju-
nud kummaliste elamustega. Oletan, et mu nimi pole teile
just täiesti tundmata. Wõi liiatban oma kuulsusega?“

„Olen ameeriklanna — ja New-Yorgist! Teie New-
Yorgi seiklused on tõepoolest tuntud.“

„Tänu reporterite osawusele, kes minu ja minu seik-
lustega täitsid ajalehti, tehes mind sündmuste kangelaseks,
mida ma pole olnud kunagi, ehk üsna harwa. Aga see on
ju ükskõik . . .“

„Mõistan, te ei pane suurt rõhku wälispiidisele.“

„Selge: mitte enam palju. Sest waremalt oli lugu
teistiti. Teate, olin kord väga rikas. Waranduse pärisin
wanematelt. Omas nooruses olin harjunud igasuguste tem-
pudega, mida üldse wõib keegi endale kujutleda. Siis sain
ränduriks. Läbistasin maid, kus wõis üle elada seiklusi.
Otsisin üles maailmalinnad, uurisin kurjategijate elu. Ent
siiski mind piinas igawus, ja et peletada feda, hakkasin tar-
witama kokaiini ja morfiini, kuni oli häwinenud terwis.
Et saada tegewust, harjutasin endast selle, seades terwise
uuesti jalule. Mul oli edu mitmel spordialal. Löpuks siir-
dusin uuesti New-Yorki, kui „mees, walmis kõigeks“. Püüd-
sin kurjategijaid, kui see pakkus wäljawaateid, ja parajal
juhusel saatsin ise korda kuritööid, kui see ei käinud mulle
üle jõu — kui selle otstarwe oli mulle kasulik.“

Shbill Wane naeris taha.

„Mäletan — teie jõda politsei wastu tõi teile kuulsuse.
See oli tõepoolest originaalne.“

„See oli reklaam minu nimele ja ühtlasi õnnistuseks
New-Yorgile. See tegi politsei wähekeste erksamaks, nagu

hiljem nägime dr. Cornelinuse loos. — Aga see kõik on ju nii tühine... nii üdselt tühine, weel tänapäevgi otsin feiklust, mis oleks tõepoolest huvitav. Aga ma ei usu, et jeda leiaksin."

Sybill Bane kummardus vähekeste ettepoole. Ta pill püüdis uurida mehe nägu.

"Võimalik... et mõni naine teile saab suurimaks elamuks!"

Frank Gordon surus tagasi naeratuse, mis kippus tulema huulile.

"Naine...? Ei iialgi..."

Sybill Bane toetas küünarnukid lauale ja pani käed lõua alla.

"Tõepoolest... iialgi?"

"Ei iialgi."

"Omal ajal kõneldi väga palju teist ja Evelyn Barka'ist."

Frank Gordon tõmbus tõsiseks. Kurbuse wari lendas tal üle näo.

"Maene Evelyn... Me saime tõepoolest hästi läbi. Müüd — ta on surnud..."

Sybill Bane wõpatas.

"Andestage — ma ei teadnud jeda."

Ta nõjatus tagasi ja waatas waitides kirjut lambi laual.

Seinakell tiksus wäsimatult ja korrapäraselt.

Frank Gordon üigas käega üle otsmikku. Ta fulmud kerksid tahtmatult.

Kella tiksumine piinas teda. See tagus nagu wasaraga wastu närwe.

Nuttu tõusis ta ja läks aknale, liikkas kõrwale eesriided ja waatas wälja pimedasse õhe. Tänavalatern heitis nõrga walguselaare asfaldile ta silme ees. Sellest walguselaarest läbisiid sõidukiid ja tänawa raudteed, et jälle kaduda pimedusse.

Teda waldas kummaline tunne. Ta tundis, nagu seisaks kõrgemal neist inimesist, nagu ei kuulustki ta enam nende hulka. Ta katsus endale kujutleda, et ka nemad elawad, nagu tema, mõtlewad. tunnawad...

Tafane kahin ta seljataga sundis teda ümber waatama.

Sybill Bane oli tõusnud püsti.

"Te soowite minna magama...?" küsis ta. "Kui teid pole midagi selle wastu, siis wõtan omale ühe padja ja heidan siia diiwanile."

Mein noogutas nõusolles.

Ta tõi endale padja. Kuna Sybill Bane läks magamis-tuppa, kustutas ta tule ja istus diiwani äärelle.

Ta süütas endale weel ühe sigareti. Heites diiwanile ja mitte midagi enam mõelda püüdes, nägi, kuidas tuhmist suitsu-

joast kerkis nähtawale wäike ümmargune fuju, kes kaks kätt jurus pükki tasku ja heatahtliku naeratuslega kinnitas:

„Katsun päästa kaks kuni kolm protsenti.“

„Raha!“ mõtles Frank Gordon.

Ta katsus mõttes järelwaadata, palju tal seda weel oli ja kas ta suudab homme tasuda hotelliarwe. Aga ta mõttes, mis wahetpidamata keerlesid rahakoti siju ümber, ei jõudnud mingijugusele selgele otsusele.

Ikka jälle segas miski ennetundmatu ta mõttekäiku, nii et ta lõpuks loobus mõtlemast sellele ja andis waba woli mõlemile pildile, mis pimedusest kerkisid ta silme ette.

Need olid Evelyn Barba ja Sybill Bane...

*

Neile kahele pildile mõtles ta weelgi, kui mitu tundi hiljem üles ärkas ja kindlaks tegi, et wäljas on helge päew. Kell oli üheksa.

Ta keeras pea kõrwaltoja suunas. Seal oli kõik wainne. Ta ootas weel hetke, siis läks ja koputas tase uksele. Ei mingit wastust.

Pannes käe uksele ja surudes alla, see andis järele. Uks polnud enam lukustatud.

Magamisi astus Frank Gordon magamistuppa.

See oli tühi.

Sybill Bane oli kadunud...

Gordon waatas nõutult ringi. Oli ta ammu lahkunud...? Ta polnud ununud midagi. Läbi tema toa ta polnud läinud kindlasti mitte, sest siis ta oleks ärganud üles. Magamistoast wiis koridorile weel üks uks. Arwatawasti oli Sybill Bane lahkunud selle kaudu.

Wähe üllatunult läks ta tagasi elutuppa.

Wöödudes lauast ta märkas sellel mingit sedelit. Ta luges:

„Mister Gordon,“ kirjutas Sybill Bane, „täna teid weel lord teie armastuswäärse eest. Rahjaks ei saa ma teiega enam kõnelda, waid pean lahtuma enne kui ärkate üles. Nägemiseni! E. B.“

Olles lugenud kirja, astus Gordon peegli ette elutoas, haaras mõlemi käega kinni selle raamist ja waatas nuriwalt klaasi.

Ta nägi meest keskmiss aastais, kõhna puhtaks pügatud näoga, selle filme ümber olid sinakad rõngad ja pea oli pügatud sama paljaks nagu lõugki, kuna ei näinud pooldawat juukseid, sest et tal neid polnudki. Peale selle nägi ta, et härra peeglis kandis smokingwesti ja selle ees kortsunud walget päewasärki.

Aga midagi pündus. . . Frank Gordon tundis endal olevat ebamugawa. . .

Wiimaks ta leidis jelle waibalt diiwani kõrwal: tema monokel, mille ta torkas filma ette, sest ilma selleta ta oli waid pool inimest.

Teistkorda peeglisje waadates ta küsis:

„Mister Gordon, olete jälle ford olnud eesjel, wõi mitte. . .?“

Frank Gordon armastas sageli kõneleda endaga.

Aga peegelpilt ei wastanud talle.

Ja sellepärast ta küsis edasi:

„Oli too wõlur miss Shybill Bane mõni wäike seiklejanna wõi mitte. . .?“

Kuid ta selle peale ei wastanud peegel.

Ja sellest taipas Frank Gordon, et see oli esimene sündmus sellest pikast seikluste ketist, mis tal weel ees oli.

*

Ta märkas aga midagi muud, kui warsti peale selle foris oma kirjutaslus:

Tal polnud enam raha, et isegi tasuda hotelli arwet. Ja see oli äärmiselt ebamugaw.

Ta ei wõinud ju omeli kutsuda peremeeft ja öelda: „Teate, ma polnud eila õhtul sugugi ettevalmistatud selleks, et wõtta teilt korterit. Ehk olete nii hea ja wabastate mind maksust?“

Ei, jeda ta ei wõinud.

Ka ei wõinud ta lihtsalt lahkuda, et mitte kunagi enam tagasi tulla.

Ta ei wõinud teha midagi muud, kui kutsuda kelneri ja öelda üleolewalt:

„Palun arwe.“

Aga nüüpea, kui ta jeda ütleb, wõtab ta teatawal määral enda peale kohustuse, et peab maksma arwe.

Igal juhusel — seisuford oli hirmus. Selles polnud kahtlust.

Et Frank Gordon oli harjunud tegema lõpu igale kohutawale seisuforrale, isegi siis, kui see lõpp oli weelgi kohutawam — sellepärast ta kõlistaski kelneri.

Kelneri ilmudes tõmbas Gordon sügawasti hinge. Ta ees seisis hirmus saatus. — „Julgust!“ mõttes ta. „Julgust! Igal juhusel läheb räbalasti.“

„Palun arwe.“

Kui ta oli oodanud, et nüüid lahkub kelner, et warsti ilmuda tagasi saatuskliku paberiga, siis ta effis raskesti.

Tema sõnade tagajärg oli määratu üllatus kelneri näol, kes fergelt kummardades sõnas paljuütlewa naeratuse saatel:

„Arwe on öiendatud. Armuline proua maksis selle ära.“
Gordon ajas end järsku sirgu.

„Armuline — tahtsite velda: minu — naine maksis ära arwe...?“

„Seda küll. Kui armuline proua lahkus, lasi ta esitada arwe ja tasus selle ära. Armuline proua ütles, et armuline härra teab juba seda.“

„Nii — nii...“ vastas Gordon mõttes, ja wiipas kelnerile, et wõib lahkuda. „Ruudugi teadsin, olin selle waid unustanud... wõite minna.“

Kelneri lahkudes ta jäi weel hetkeks istuma diivanile, leides, et seisuford on äärmiselt mugaw.

Arwe oli tasutud. See tähendas, tal ei tarwitsetud selle üle enam pead murda.

Jäi üle weel waid raskus Esplanade'il. Ja tulewik, hall, tühi tulewik...

Frank Gordon näkutas förmi. Seda ta tegi alati siis, kui mõttes millegi üle. Säärastel puhkudel ta püüdis ikka jõuda mingisugusele selgusele. Ent seekord oli lugu teifiti.

Kõik jäi halliks ja uduseks nagu ennegi.

Nii ta siis wiimaks tõmbas mantli selga ja lahkus hotellist.

Kelneri kui ta portjee terwitusest ta tegi järelduse, et jootraha, mille oli annud „tema naine“, ei wõinud olla wäike. — — —

„Walun minu toa wõti,“ ütles ta hotell „Esplanade'i“ portjeele.

Mees kargas püsti ja waatas talle küsitwalt otsa.

„Mister Gordon...“ logeles ta wiimaks kohmetanult, „teie olete weel siin...?“

Frank Gordon naeratas.

„Ja, wõi uskusite, et olen surunud, sest et ööks ära jäin?“

„Ei, ei, seda mitte, aga te ju jõitsite ära!“

„Walun — kuidas...? Mina — olen — ära sõitnud? Kuhu siis?“

Portjee surus kaks förme kaeluse wahela ja waatas nõutult detektiivile.

„Te ju lasite omad pakid wiia jaama.“

Frank Gordoni naeratus kustus. Ta kummardus ja toetas küünarnukid lauale.

„Nii siis, ma lasin ära wiia omad asjad...? Millal siis — ja kelle poolt?“

„Teie asjad wiis ära pakikandja — täna hommikul umbes kella kahe-kolme paiku.“

„Nii siis öösel. Ja te andsite minu asjad talle kätte pikema jututa...?“

„Tal oli teie poolt selleks kirjalik wolitust.“

„Nii . . . siis näidake mulle, palun, seda wolitust.“

Portjee foris paberites. Ta liigutused muutusid järjest kiiremaks, närwilisemaks.

Kui ta tõstis pea, wõis näha ta näol piiritut imestust.

„Sedel on kadunud . . . aga tean selgesti, et see oli siin. Lugesin ise seda ja tundsin ära teie käekirja.“

„Nii, nii, ja ilma et oleksin tasunud arwe, te andsite mehele kätte mu pakid?“

„Teie arwe . . .?“

Portjee nägu wenis järjest pikemaks.

„Te ju lasite maksta ära oma arwe waewalt pool tundi enne seda.“

Frank Gordon ajas enese sirgu. Kerge naeratus mängles ta suunurgil.

„Mina lasin maksta ära oma arwe? Suurepärane — tõepoolest suurepärane, kes siis maksis selle? Ega ometi . . . minu naine?“

„Ei,“ portjee raputas energiliselt pead, „ma ei teadnud, et härra on abielus.“

„Alles paar tundi tagasi ma ei teadnud seda ise ka mitte,“ seletas Gordon.

Ettevaatlikult tobas portjee wafaku käega selja taga, otsides mingit tuge. Seisuford näis muutumat talle järjest arusaamatumaks. Wõttes kogu wiimase jõu, ta seletas:

„Ei, see polnud daam, kes maksis arwe, waid keegi härra, — arwan, see oli keegi wenelane.“

„Nii . . . ja see oli pool tundi enne seda, kui wiidi ära minu pakid?“

„Jah.“

„Kummaline, tõepoolest kummaline.“

Frank Gordon uskus siiani, et siingi ehk on mängus Sybill Banc'i käsi, aga nüüd ta loobus sellest mõttest. Sel ajal nad olid weel seltsis istunud hotellis.

See pidi olema keegi teine.

„Kuhu wiidi minu pakid?“

„Seda ma kahjuks ei tea. Pakikandja nagu nimetas, et ta peab wiima need Potsdami jaama — aga kindlasti ma seda ei tea.“

Frank Gordon istus ja püüdis tulla selgust sesse sündmuste ritta. Aga see ei õnnestunud tal.

Üks hääl äratas ta mõtteist.

„Siin on kiri mr. Frank Gordonile.“

Detektiiv wõttis kirja, awas selle ja luges:

„Mister Frank Gordon, hotell Esplanade.

Wäga austatud härra!

ühe daami ülesandel palun teilt nõu ja abi wäga tähtsas asjas. Omapärane asjaolu takistab mind, et ma ei saa ise külastada teid hotellis. Et teiega kokku-
saamine oleks kindlustatud, teks lubasin endale wäi-
tefe wabaduse ja lasin teie pakid tuua enda poole. Loodan, te ei pane mulle pahaks seda wäikest wälja-
presimineist. Asi, milles minu kästijanna wajab teie
abi, teeb ka teie silmis õigeks mõistwa otsuse minu
teguwiisi kohta.

Kästjalg, kes teile toob selle kirja, juhatab teid
minu juure. Oma nime, kahjuks, ma teile praegu
öelda ei wõi. Palun, leppige esialgu teadmisega, et
mu nimi on Mischa Rogoff."

"Selle kirja saatja wotab mind?" küsis Gordon üles
waadates.

"Jah, pean teid wiima tema juure," wastas kästjalg.

"Kus ta on?"

"Kohwit "Waterlandis", Potsdami platsil."

Frank Gordon tõusis toolilt. Kohendas mantlit ja kin-
nitas monokli tugevamini filma ette.

"Minge ees ja öelge härrale, et tulen wiie minuti
pärast."

Wäljudes hotellist ja jüüdates sigareti, ta mõtles, kas
õnnestub tal weel kord kokkupuntuda Sybill Wanega...

4.

Doktor Arno Teslon istus "Edeni" hotelli katuse-aias. Tal olid rohelisted filmalaud, millise asjaolu põhjustas tea-
tawal määral ta filosoofiline elumõiste.

Tähelepanuwäärt oli asjaolu, et tal olid rohelisted fil-
malaud, — ja ei mitte see, et ta istus "Edeni" hotelli
katuse-aias ja filmitse tähelepanelikult Keiser-Wilhelmi
mälestuskiriku kõrge torni tippu.

Harry Davis, kes hetk hiljem sammus läbi laudade
wahelt, oli teda juba märganud ja astus terwitades lähe-
male.

Harry Davis oli pikk, fale, hoolikalt riietatud härra,
selle tüübilisel ameeriklase näol laiutafid laiad sarwprillid,
mille klaaside läbi ta filmad külmalt filmitsefid ümbrust.
Ta kitsa suu ümber ilmnes naeratus.

"Kas kasfiahastus?" küsis ta.

"Sõnnus."

Harry Davis näis aru saawat.

„Kassiahastus saadakse mõnikord ka siis, kui olete seltsi-
nud kassiga. Eks ole, härra doktor?“

„Tunnete hästi inimesi,“ pomises wiimane.

„Klonta?“

„Loomulikult. Usute, et olen talle jälle murdnud
trundust?“

„Arwastin. On inimesi, kelle rahulikkus on süüdi selles,
et nad niipea kui võimalik oma sõbrannale trundust mur-
rawad.“

„Ja teie usute, et mina kuulun nende liiki...?“

Teslau naeris sunnitult.

„Kindlasti mitte. Aga — õigus teil on süüdi. Klonta
on mulle liig elaw.“

„Usun. Te wajate teistsugust tüüpi. — Muide... waa-
dake, kes on see daam seal...“

Teslau waatas näidatud junnas.

„Te's ei tunne veel teda? See on üks meie pankionist.
Miss Sybill Bane.“

„Ma ei tunne veel kõiki inimesi meie pankionist. Olen
seal elanud liig wähe aega. Kas te tutvustaks mind?“

„Meesleidi.“

Teslau tõusis ja astus daami juure.

„Terwist, miss Bane. Te's tahate ka Berliini ülewalt
tundma õppida?“

Keiu noogutas naeratades.

„Kindlasti. Peab püüdma võimalikult kõrgel seista.“

„Tahin ehk tutvustada teile meie uut pankioni kaastast
mister Harry Davis — teie laasmaalane.“

Harry Davis kummardus kitsa, walge kae kohale, mis
talle wastu sirutati.

„Olen äärmiselt õnnelik, kohates Berliinis U.S.A. ilu-
faimat daami.“

„Ja — hädasohtlikumat!“ naeratas Sybill Bane, kuna
nad istusid wäikesel laual ümber.

„Hädasohtlikumat? Lõepoolest? Südamele? Siis olen
sellega pikema jututa nõus.“

„Oh, — eksite. Mitte südamele, — aga roimareile!“

Harry Davisi näole ilmus loomiline ilme.

„Siirus. Ega te ometi minus ei näe roimarit?“

Sybill Bane naeratas. Ta filmad löid kummaliselt
färama.

„Kes teab... ehk süüdi.“

Harry Davis noogutas kurwalt.

„Seal siis on see asi. Näüd olen siis roimar. Millise
õigusega te tembedate mind selleks. Nagu oleks teil igapäew
olnud võimalusi wäliselt gentlemanis ära tunda roimarit.“

Doktor Teslau naeris waljusti.

„Näete, mister Davis, teil pole praegu aimugi, keda näete enda ees.“

Harry Davis nihutas närwiliselt ninal sarwprille.

„Keda — näen — enda — ees? ... Kahtlemata ilusaimat — ja hädaohhtlikumat ameeriklast Berliinis. Wiimane omadus on küll põhjendamatu, kuid ...“

Sybill Bane mängis oma klaasi hõbedast jalaga, millele päike maalis wärisewad walguse warjud.

„Ja mund te minus ei näe...?“

„Olen täiesti nõutu...“

„Te ei aimagi — kuid see mind rõõmustab, et te mind õieti ei näe.“

„Ja, jumalapärast — mida siis?“

„Et olen detektiiv.“

Nuttu lasi Harry Davis poolseldi täidetud klaasi langeda lauale.

„Et te —“ Ta naeris. Tundis endal olevat wäheke ebakindla. „Et olete detektiiv...? Suurepärane, tõepoolest suurepärane.“

Sybill Bane ei tunnistanud seda naeru. Just wastupidi... Ta suunurgile ilmus rahulolematuus.

„Te's ei usu jeda?“

Harry Davis hõõrus mõttes lõuga.

„Kui see ka haawaks teid surmawalt: ei — ma ei usu jeda.“

„Ja miks siis mitte, kui küsida tohin?“ Mein küsis jeda kerge irooniaga.

Harry Davis kehitas õlgu.

„Noh — detektiiv on mees, kessel on puhtalpärgatud lõug, harukordselt energiline nägu, kannab monoklit, millest ta ei lahku üheski olukorras, suitsetab lühikest piipu, kannab spordiülkonda ja sonimütsi. Kes jalutab päewad läbi waid fatustel ja mööda pissewardaid üles ja alla, kihutab mõne auto wõi lennuki järel ja sel moel tabab roimareid. — Ja — ei wõi tõepoolest uskuda, et mõni sääraseist omadusist just sobiks teile.“

„Te armastate naljatada minuga.“

„Mina! Kuidas jeda julgeksin!“

Nüüd segas ka doktor Teslau wähele.

„Näete nüüd, mister Davis, kuipalju wõib uskuda inimese wälimuse. Kui juhuslikult oleksite roimar...“

Harry Davis kattes tas ta kõne tõrjuwa käeliigutusega:

„Kuidas ometi tulete sellele, et just mina wõiksin olla roimar!“

„Noh — midagi peab ju olectama. Nii siis, kui juhustlikult oleksite roimar, siis oleksite nüüd pahaaimamata jooksnud lõssu.“

Harry Davis võttis ninalt prillid ja puhastas neid hoolikalt siidrätiga.

„Olen teile südamest tänulik,“ ütles ta, „et te mind vähemalt ette hoiatasite.“

Ta naeratas lõbusalt.

„Aga loodan, mis Bane'il on praegusel korral käsil mõni teine „juhustlik.““

„Muidugi,“ vastas noor ameeriklanna. „Ja pealegi veel väga omapärane.“

„Ah, siis ikka tõepoolest? Tõhhi teada lähemalt — wõi on see kutsesaladus?“

„Sugugi mitte, kui see aga huvitab teid...“

„Wägagi.“

Sybill Bane nõjatus korvtuoli toele ja lasi mõttes pilgu libiseda üle puudelatwade, mis paistsid maja tagant, kõikudes kergelt siia-sinna. Nende wahelt terksid filmapiirilile fantasitilised kuplid ja katuseharjad: need olid loomaaria elamud.

„Minu ülesanne on,“ tähendas Sybill Bane peale wäikest pauusi, „otsida üles teatud raamat. See on täiesti lihtne raamat, nagu wõite osta igast raamatukauplusest. üks eksemplar Boccaccio Decameroni. Muidugi on sealjuures olemas wäike konks. See raamat on wene keeles ja nahkwiites, kullast ilustustega. Selle sihemisel kaanel pidada olema wäikene roheline rist. See on kõik. Pean leidma selle raamatu ja omama ta. Lähem koht, mis mulle teatati ja kust wõin leida seda raamatut, on Euroopa. Awar mänguruum, mis, mister Davis...? Aga kui mul pole õnne ja see raamat pole enam Euroopas, waid Ameerikas ehk Aafias, wõi hoopis kusagil mujal, see ei kohuta inimest, kelle ülesandel pean jahhi sellele raamatule. Pean talle waid nuretsema selle raamatu...“

„Wäga huvitaw,“ kinnitas Harry Davis kerge naeratu- fega. „Kas sellest ei aita, kui wõtate lihtsalt ühe eksemplari Decameroni, mis on kõidetud nahkwiitesse kuldilustustega, ja selle sihemisele kaanele ise joonistate rohelise rist?“

Sybill Bane raputas energiliselt pead.

„Mun waewalt, et see rahuldaks seda inimest. Sest tema tahab juust seda teatud eksemplari. Peale selle wõin teile selgituseks öelda, et see isik tellis selle raamatu ühest siinsest raamatukauplusest, andes aadressi, kust nad wõiwad seda tellida. ühest suurest raamatulaost Moskwas. Raamatukauplus lasi peale selle saata veel kolm teist eksemplari. Zni-

mene, kellele otsin seda raamatut, ei saanud lohe tellitud raamatu järele minna. Minnes paar päeva hiljem järele, oli juba ära müüdud kõik kolm eksemplari."

"See on endastmõistetav," arwas doktor Teslau, "sest Berliinis on ju palju wenelasi."

"... ja neljas eksemplar, mis veel seal oli, polnud see õige. Selle sisemisel kaaneküljel polnud väikest rohelist risti. Õige raamat selle märgiga oli juba müüdud ära."

"Tõhiks eht teada," küsis Harry Davis, "kuidas on selle mehe nimi, kes otsib seda raamatut?"

"Muidugi. See on würst Gudarow."

"Würst Gudarow? Tuntud nimi..."

"Ja, ta olla olnud üks Wenemaa rikkamaid mehi. Müüd aga jätkan oma jutustust. Würst, olles meeleheitel, et raamat on kadunud, palus mind seda iga hinna eest talle tagasi muretsema, ja nimetas mulle ka selle väikese tunnuse. Ta ütles mulle, et see tunnus olla raamatuse maalitud kottuleppel ühe sõbra poolt Moskwas, et oleks kergem tunda seda teiste hulgas. Müüd ma mõisin jeda otsida ja otsisin ka. Esialt tegin raamatukaupluses kindlaks need isikud, kes olid ostnud seal need kolm eksemplari. See polnud kuigi raske. Ühe ostis keegi wenelane, nimega Fedja Gregorowitsch, kes elas siin ühes hotellis, kuhu talle oli saadetud hull wenekeelseid raamatuid wäljawalimiseks. Mees oli wahpeal jälle ära reisiuud. Onneks sain teada, kuhu, ja nii sain ta wiimaks kätte Tšitšitš."

"Siis te leidsite raamatu?"

"Ma ei leidnud seda tema juurest. Ta oli selle Tšitšitš müünud ühele antikwaarile, nimega Reuter. Võpuks leidisin selle siiski, ent see polnud see õige."

"Sirmus. Nii pidite tühjalt jällegi siia tagasi pöörama...?"

"Ja — ja alata otsimisega otsast peale. Võpuks leidisin ka need kaks teist isikut, kes ostnud need raamatud. Kõlastan neid lähemal ajal. Ühte juba täna ja teist homme. üks neist kahest raamatust peab olema õige."

Doktor Teslau raputas pead.

"Kummaline maania, — omada nimelt see raamat, millel on teatud tundemärk, kuna teistes siin samasugune."

Harry Davis mängis mõttes oma õlekõrrega.

"Arwate, doktor...? Usun — niipalju kui mina asjast aru saan — et sellel raamatul on mingi isearaline lugu. Võimalik, et see sisaldab mingisuguse salateate — mis kuidagi peidetud kirja, mida igakuks ei mõista leida, selle mõistjatele aga üllisuure tähtsusega...?"

Doktor Teslau naeris uskumatult.

„Teateid wõib ju wiist ka teisel teel edasi anda...?”

„Muidugi, aga ainult siis mitte, kui see on määratud waid ühele filmapaarile. Ma pole küll detektiiv, aga nii-palju wõin julgelt finnitada: et würsti Gudarowil on Moskwas usaldusalune, arwatawasti raamatukaupluses. Too usaldusalune oli siis märkinud ära selle raamatu, mis oli määratud würstile, et wiimafel oleks feda kergem eraldada teistest. Nagu misš Bane praegu tähendas, olid nad tunnusmärgi suhtes ifegi kokku leppinud. Kas pole nii, misš Bane?”

„Ja, usun küll, et selles raamatus peitus mingi saladus. Oli see siis mõni salateade wõi midagi muud. Usun feda fellepärast, et peale minu on weel teisi inimesi, kes otšiwad fama eksemplari Boccaccio Decameroni“.

„Weel teisi...? Kas tõsi? Teewad need feda ka würsti ülesandel? Wõi algafid otšimist omal käel...?”

„Nad ei tee feda würsti ülesandel. ühe sõnaga: nad on roimarid.“

Harry Davis nihutas nährwilselt prille ninal.

„Roimarid! kohutaw. Ebajümpaatsed inimesed, eks ole, misš Bane?”

Neiu naeratas.

„Seda ma juft ei wõi finnitada. Tundfin ühte fuurt kelmi, kes oli wäga armastuswäärne inimene. Aga ofalt teil on õigus, need roimarid pole küll kuigi jümpaatsed. Juba fellepärast, et nad on walmis kõigeks, et fõrwaldada mind endi teelt...“

„Kuulmatu!“ hüüaftas Harry Davis. „Ennekuulmatu! Mida nad's õieti ettewõtšid teie wastu?”

„See oli minu tagafifõidul Tilfitist Berliini, D-fürrongil. Jstufin täiesti üffinda oma fupees, kui äffi wäljas koridoril märkafin meest, kes kandis musta poolmaski ja pilku pööramata waatas minu fupeesse. See paistis mulle kummalifena, fefst, nagu teate, ei kuulu wiist näokate harilikku riitufe hulka, aga weel kummalifem oli, kui see mees wõtšis taskust rewolwri.“

„Hirmus!“ tähendas Harry Davis.

Doktor Teslau, kes fõgu aja oli põnewalt pealt kuulanud, tegi kiire käeligitufe.

„Ja mida tegi mees rewolwriga?”

„Mida ta tegi? Mitte midagi — ja see oli see kõige kummalifem. Olin täiesti üffinda oma fupees. Pealegi oli õõ. See afi ei meelbinud mulle hästi. Jgal juhufel — kui olin meest rewolwriga filmifenuud mõnda aega, tõufin üles ja läffin ukse juure. Samal filmapilgul oli mees kadunud. Oli ta läinud paremale wõi wafakule poole mõnda kori-

dori — seda ma ei tea. Naabertupeedes paremal ja wase-
mal magasid inimesed rahulikku und. Laksin mööda kori-
dori kuni järgmise wagunini, pöördusin siis tagasi ja laksin
oma tupeesse. Mis mind eriti üllatas, oli asjaolu, et minu
pingil seisis sedel, mille arwatavasti sama mees minu
laheminutilise äraoleku ajal oli pannud sinna. — Sellel
sedelil seisis: „Doobuge würst Gudarowi ülesandest. See
oleks kasuks teile, sest wastasel korral oleme sunnitud teid
tegema kahjutuks.“ — Ei mingit allkirja. Getkelise mõtle-
mise järele kirjutasin selle sedelikese tagaküljele: „Mida teen
wõi jätan, on minu asi. Ahwardused takistawad mind kõige
wähem täitmast oma kawatsumi.“

Harry Davis awas suu, nagu tahtis midagi öelda.
Ent loobus sellest.

„Muinasjutulik!“ sosistas doktor Teslan.

Kein jatkas.

„Panin selle sedeli oma tupee ette koridori, sulesin ukse
ja pidasin läbi akna silmas koridori. Aga midagi ei juhtu-
nud. Kui pool tundi hiljem awasin ukse ja astusin käiku,
oli sedel kadunud. Mii siis see oli ikkagi ära wiidud. Laksin
oma magamistupeesse ja sulesin hoolega ukse. Seft
tundsin füiski pisut hirmu. Magasin selle öö wõrdlemisi
rahulikult. Hommikul ülesärgates märkasin uut sedelit,
mis oli pistetud läbi uksepraou mu tupeesse. Sellel seisis
järgmised sõnad: „Hoidke end, küll me teiega hakkama
saame.“ Jätsin selle wastuse wõlgu, seft kogu see asi näis
mulle naeruwäärsena...“

„Naeruwäärsena!“ hüüdis doktor Teslan, saates taewa
poole kaebliku pilgu, mis aga waid tabas kõrget kirikutorni,
ja pöördus siis uuesti kõneleja poole.

„Siiski panin tähele, et jaamast peale mind jälgiti.
Arwasin end paaril korral nägewat sama nägu inimurrus
jaamaesisel, ja kui siis äkki ümberpöörasin, nägin filmi, mis
jälgisid igat mu sammu ja kadusid kohe, kui tahtsin minna
lähemale. Ma ei läinud kohe panjoni kus elan, seft ei
tahtnud jälgijatele näidata oma elukohta, seft lootsin, et see
on neile teadmata. Sellepärast jätsin omad pakid
jaama ja sõitsin autos würst Gudarowi korterisse, et talle
teatada oma sõidu negatiivseist tulemustist. Sellejärele käi-
sin sees mitmes äris ja asutuses, külastasin weel lord raa-
matukauplust — ja siis oma agent, kes oli wahetjal teada
saanud kahest ülejäänud Decameroni omanikust. Shtu saa-
budes tahtsin lõpuks minna koju, seft arwasin, et mind nüüd
enam keegi ei jälgi. See oli aga eksitus, nagu peagi mär-
kasin. Astusin esimesse saadaolewasse kinnisesse autosse,

andsin aadressi... sõiduk kihutas minema. Ma ei pannud tähele sõidu sihti, tunnen Berliini vähe, ent kui viimaks fisisi aknast välja waataisin, märkasin, et olin hoopis teises linnaosas. Me olime, niipalju kui suutsin kindlaks teha, sõitnud hoopis vastasuunas. Kui sellele pöörasin juhi tähelepanu, ei teinud viimane sellest wäljagi. Alwasin akna ja rääkisin talle sellest uuesti — tulemus oli, et ta hakkas sõitma kiiremini. Siis alles panin tähele, et autol polnud taksoomeetrit, ja et istusin eraautos. Kohe meelestus mulle, et see nali oli korraldatud minu hoiataja poolt rongil, kes tahtis mind, nagu oli tähendatud sedelil, lahjutuks teha...“

Harry Davis filmitises kõnelejat kaastundlikult. Ta suunurgil mängles irooniline naeratus.

„Te waeneke... Seisuford polnud wiist kuigi mugaw...?“

Sybill Bane ei pannud tähelegi seda wahemärkust, pealegi weel, et doktor Teslau kuulab peaaegu hinge kinni pidades.

Mein jattas: „Auto sõitis mööda inimtühje kõrwaltanawaid, ja sellepärast poleks olnud mingit kasu appihüüdmisest. Alwasin ukse, kusjuures pistin käe läbi akna ja wäljastpoolt surusin käepidemele, seestpoolt olid need kõrvaldatud, ja hüppasin välja sõidu ajal...“

„Sõidu ajal!“ kordas doktor Teslau ja heitis pilgu enda ümarikule kujukule, mis poleks küll sellega hakkama saanud.

„Jooksin kuis suutsin läbi tühjade tänawate ja kuulsin, kui auto ümber pööras. Mul oli waid üks mõte: jõuda elawamale tänawale enne, kui nad mind uuesti kätte saawad! Mul oli õnne — esimene pöiketanaw wiis Keisri puisteetele, kus nägin inimesi... inimesi, kes oleksid aidanud mind, — ja — mis mind eriti rõõmustas — tõelise taksoauto. Hüppasin sisse ja käskisin sõita Doomaia poole. Ma ei tea, miks just sinna poole — see wiist oli lihtsalt juhus. Lootsin, et seal tänawate ja puisteede rägastikus wabänen oma jälgijast, sest see oli kõige tähtsam. Ka polnud seal enam kauge mu elukoht. — Ent mu jälgijad olid kangekaelsamad, kui arwasin. Auto kolme mehega oli alati mu kannul. Ma ei tea küll, mida nad selle jälgimisega õieti tahtsid kätte saada. Waewalt wõis uskuda, et nad lootsid mind keset elawamaid tänawaid saada enda wõimusesse. Ka ei lootnud ma neid olewat nii werejänulised, et oleksid tahtnud tappa mind. Wõimalik, et nad waid tahtsid mind hirmutada. Pean tunnistama, et see neil olft õnnestuski, sest olin nii ehmunud, et wäljusin autoft ja pa-

lusin kaitset wõhiwõoralt isikult, kelle abil mul lõpuks õn-
nestus segamatult pääseda koju."

Sybill Bane pidi tahtmatult naeratama, kohates doktor
Teslau ehmunud pilku. Naeratades küsis ta:

"Kas pole kena seiklus?"

Doktor Teslau kohatas otsustawalt.

"Ma — tänan. See rõõwimislugu ütleb mulle
wähe..."

Harry Davis wõttis suust õlekõrre, mida oli kogu aeg
näinud.

"Doomulikult, doktor, te armastate fellelaadilisi asju
waid filmis. Tean. — Muide — et minna tagasi teie ju-
tustuse alguspunkti juure, miss Bane; olete Boccaccio juba
kätte saanud...?"

"Ei, weel mitte. Aga juba täna sõidan professor
Sterne juure..."

Harry tuskatus. Ta oli muutunud äkki näost kahwa-
tuks. Kadus ta näost kerge iroonia, andes maad selgesti
mürgatawale hirmule.

"Kas te ütlesite — professor Sterne?" küsis ta.

Sybill Bane noogutas.

"Ja muidugi — ma ütlesin professor Sterne."

"Zehlendorfis?"

"Ja — te tunnete teda...?"

Harry ajas enda nüüid sirgu. Aegamisi tuli ta näole
tagasi endine rahu. Waid hääles wõis weel mürgata ra-
hutust kui ta ütles:

"Miss Bane — teie ei lähe professor Sterne juure."

5.

Sybill Bane kergitas üllatunult kulme.

"Ma — ei — lähe..." kordas ta nagu ei mõistaks
õeldut. Siis aga naeratas ta ja sõnas: "olete kummaline,
mister Davis."

Harry Davis näis olewat jõudnud mingile otsusele. Ta
pilk oli nagu wäheke segane, kui ta, toetades käed lauale,
ütles:

"Doomulikult — see oli lohus, mida praegu ütlesin.
Andestage. Mõtlefin waid, et oleks parem, kui te ei külas-
taks professor Sternet."

"Ma ei mõista teid ikka weel!" ütles Sybill Bane.
Nagu kerge rahutus oleks kostnud ta häälest kui ütles: "Pa-
rem? Kellele...?"

„Teile!“

„Ja — — felle omapärase arvamise põhjus, mister Davis?“

Harry Davis tegi tõrjuwa käeliigutuse.

„Bean teile siis tõepoolest ütlema mõne põhjuse? Näe — nägin wäheke mõtlematult — selles oli süüdi nimi, mida nii äkki nimetasite. Kahjatsen, et säärases vormis avaldasin oma hoiatust. See oli wäheke mõistmatu. Oleksin seda pidanud tegema teisiti. — Ettevaatlikumalt. Ilma et oleks tarwitsetud nimetada põhjust. Sest — ma ei wõi öelda seda teile.“

Sybill Bane naeratas weidike närwiltselt.

„Ja nüüd ma ei saanud ka põrmugi targemaks.“

Dawisi külmade hallide filmade pilk peatus hetkeks neiu näol, nagu oodates, otsides.

Esmafordiselt nägi Sybill Bane nende filmade tõeliste ilmet ja taipas instinktiivselt, et Harry Dawisi sõnadel wõis olla wägagi mõjuw põhjus. Ta nägi neis uuriwais filmis midagi, mida ta oleks meeleldi usaldanud. Ent tema uskus ei lubanud alluda tolle mehe soowile, kes kohles teda nagu wäikest last.

Ja — nagu last! ütles endale Sybill Bane. Nagu wäikest tüdrukukest, kelles on targanud soow mängida jalapalliteinikku. Kelles on targanud soow millegis lõigata loorbereid.

Ühe filmapilgu seisis Sybill Bane nende filmade mõju all, mis kõnelesid tolle mehe piiritust üleolekust. Siis tõstis ta pea ja waatas mehele otse wõitluswalmis.

Oli olnud wõrdlemisi lühike kahewõitlus.

Harry Davis pööras pilgu neiu näolt. Ta suunurgad peaaegu märkamatult langesid allapoole.

„Te's olete kindlasti wõtnud nõuks külastada professor Sternet, mis Bane?“

„Ja.“

„Ärge unustage — olen hoiatanud teid. Professori maja on hädaohtlik. Mitte üksi teile, waid ka teistele inimestele.“

„Loodan, et selle hädaohtuga ka kuidagi hakkama saan.“

Harry Davis löi muulates käega.

„Ma küll ei usu seda. Aga ma ei taha teile wastu waielda. Ent midagi tahan teilt siiski paluda...“

„Ja see oleks?“

„Et te ei läheks sinna üksi. Ei — ärge minge üksi!“ jatkas ta nähes, et teine tahtis talle wastu rääkida. „Palun, ärge mõistke mind walesti — ma ei taha teid sunnida seega alluma oma tahtele. Aga ma tunnen Sternet ja

tema maja — olen üks neist vähestest, kes teda tunnevad. Võtke endale ühes saatja, keda võite usaldada.”

„Neiu näis kuuldu suhtes täiesti ükskõiksena.

„See on juba midagi muud, mister Davis. Miks ma siis ei võiks võtta kaasa saatjat, kui see teid rahustab? Aga ma ei tea veel, kes võiks sinjuures tulla kõne alla...”

„Mina!” ütles Harry Davis.

„Teie?”

„Jaa. Tunnen, nagu juba ütlesin, hästi keda maja. Te ütlete, et peate sinna minema igal tingimusel ja ma ei taha teile waielda vastu, ehk olen küll teie arvamisel. Mu ainuke palve oleks, et laseksite mind tulla endaga ühes.”

Sybill Vane näis hetke olewat nõutu.

„Ma tõepoolest ei tea...”

„Te ei tea, kas olen selleks kohane mees. Te ei tunne mind ja ei tea, millised põhjused sunnivad mind selleks. Tean, et olen teile praegusel filmapilgul mõistatuselks...”

Ta peatus ja naeris poolwaljult, „kuid te lahendate nii meeleldi mõistatusi — selleks ju te nimi detektiiv. Sellepärast ka waitin nagu hand, nagu ffinks. Lohin sõita teiega kaasa?”

„Kui see teile löbu teeb...” naeratas neiu.

Ta füiski ei mõistnud veel Harry Davist. Ei taibanud, mis sundis teda nii tahtmatult alluma tolle mehe soovidele.

„Arvate, et ei pakuks kellelegi löbu teiega sõita Zehlen-dorfi?” pomises doktor Teslau.

„Ja millal me sõidame?” küsis Davis.

Sybill Vane vaatatas kella.

„Küüpa kui soovite. Kas kell neli, wiis?”

„Misjagune rong sõidab sinna?” küsis Davis doktor Teslau'lt.

„Arvan, auto on mugavam?” tähendas neiu Vane.

Minut hiljem nad istusid autos külj külje kõrval ja kihutasid läbi linna tänawate Zehlen-dorfi poole.

Nad istusid nii lähistikku, et Sybill selgesti tundis midagi, mis hoowas sellest mehest ja mis ta ümber kudus tiheda võrgu, mille vastu polnud olemas kaitset. Teda waldas mõnuks wäsimus, mis segas ta mõttekäiku ja sundis sulenta filmi.

Tolle mehe läheduses oli midagi siduwat, midagi, mis aegamisi, kuid järjekindlalt surmas neiu tahtejõudu nii, et ta ei mõelnudki enam waturääkimisele.

„Tahaks teada, mida ta nüüd mõtleb,” läbistas mõte neiu aju.

Sybill pööris pead, lootes kohata mehe pilku. Ent wiimane vaatatas rahulikult ja ükskõikset wälja tänawale.

Neiu oli wäheke pettnud. Ta oli lootnud wiibiwat eudal mehe külmade hallide silmade pilku.

Zuba wähenesib linna majad. Nende ümber laotus roheline lagendil.

„Kummaline,“ ütles Harry Davis aegamisi, nagu kõneledes endaga, „kui mõelda sellele, et too monumentaalne ehitis peidab endas inimhingi. Et igas säärases monumentaalses ehitises elawad miljonid inimesi, kes on sarnased meile, kes samuti tunnewad, mõtlewad, kes püüawad samuti leida tunnete ja mõistuse kesktee, mis on omameie täielisele elule. Ja et siiski meie — meie ise, niipea kui langeme oma mõtete ilma — endid seame ilmawaadete keskpunkti, mida wõib olla peame wägagi kohaseks, waatamata sellele, ons see teistele kohane wõi mitte. — Maailmal pole keskpunkti ja ei mingit üldisust. Jga aatom on oma keskpunkt ja seega kogu maailma keskpunkt. Tema on kogu maailma — ja kogu maailm on tema. Kas pole see kummaline?“

Sybill Bane ei mõistnud teda. Ta nägi, et mees waatas temast mööda. Siin awalduis talle mehe uus külg, mille iseloomu neiu ei suutnud kuidagi mõista.

„Kogu maailm seisab koos keskpunktidest...“ jatkas ta peaaegu sofinal, „ja sellepärast me nüüd sõidame Behlenborfi ja otsime teatud eksemplari Boccaccio Decameroni, mille sisemisel kaanel on roheline rist. Oleme rõõmsad kui leiame selle ja otsime edasi, kui ei leia seda.“

„Ma ei suuda küll mõista teie mõttekäiku!“ ütles Sybill Bane.

Harry Davis naeratas.

„Ma ise ei mõista ka seda. Ja ma pole veel kohanud ainustki inimest, kes oleks mõistnud seda.“

Wõttes taskust paberossi karbi, ta pakkus neiuale paberossi.

Wiimane wõttis selle wastu. Rakskümmend neli korda lasi Davis põlksuda oma tule süütajat, ilma et see oleks andnud mingeid tagajärgi ja lõpuks pidi wõtma abiks tuuletifud.

„See on tolle tule süütaja isäraline harjumus,“ arwas ta, „et ta ei wõta tuld, kui seda on waja.“

Lõpuks oli neil siiski õnnestunud, waatamata kiirele sõidule, süüdata paberossi.

„Me läheneme lahtlase kiirusega eesmärgile... Näete seal seda walget willat. See ta ongi...“

„Kas leiame raamatu?“ küsis Sybill Bane mõttes.

„Teil on ju veel kolmas aadress, eks ole?“

„On küll — ja pealegi siin Berliinis.“

„Nii siis sel puhul, kui te ei leia siit seda raamatut, on see homme sel ajal kindlasti teie kätes.“

Auto peatus.

Juht waatas küsiwalt tagasi.

„Oleme kohal,“ wastas Harry Davis.

Ta maksis arwe, mis oli wõrdlemisi suur. Arwatawasti polnud juht pidanud tarwilikuks sõita lähemat teed mööda.

„Te wõite oodata siin, kuni tuleme tagasi!“ ütles Davis.

Juht tõstis käe mütji ääre.

„Yes, mister!“

Ta taipas kohe, et sõitjad olid ameeriklased. Selle eest oli ta ju Berliini autojuht. Ent ta ei teadnud, kas poleks olnud parem öelda „Well, sir“ — aga lõpuks polnud see ju nii tähtis. — —

Harry Davis wajutas uksekella wastnööbile. Nad kuulsi-
fide löitawat helinat isegi wälja.

Möödusid minutid. Horitfondilt langesid neile wilda-
kalt hilispäewa päikesekiired, läikides punakalt maja klaasosil.

Weel kord surus Davis kella nupule. Lõpuks siiski kost-
sid seest tujukased sammud, mis lähenesid uksele. Nad kuulsid
luugikese awamist uksele ja nägid sealt paistwat silma, mis
neid uuriwalt silmitses.

Luuk langes jälle kinni ja uks awati praokile, mida
aga seest poolt hoidis kinni weel raudne kett.

„Te soowite?“ küsis seest ebakindel, raudne hääl.

Harry Davis wiipas Sybill Banc'ile, et wiimane
waikis.

„Härra professor Sterne, olen suur raamatute sõber
ja kuulsin teie raamatukoguist. Kas oleksite nii lahke ja näi-
taksite mulle omi raamatuid...?“

Mees ukse taga kõhles.

Davis taipas, et wanamees tundis kahtlust kõigi wastu,
kes tulid wäljast.

„Nüi seisab tööpoolest päris piisajajas...“ tähendas Da-
vis. „Kuulsin, et teil olewat mõned wene lussuswäljaan-
ded. Kawatsen lähemal ajal kokku seada kataloogi ja soo-
waksin selleks meeleldi teha mõningaid päewapilte neist
wäljaanwetest.“

Kett seespool kõlises.

Tahtmatu lõhatusega astus professor kõrwale ja last
wõõrad sisse.

Õsmakordfelt nägi Sybill Banc nii kummalist inimest
nagu oli Sterne. Tal oli käes mingi kargutaoline asi, mida
ta näis kandwat rohkem harjumusest kui tungiwal tarwi-
dusel. Ta lõpmata kõhu nagu oli üleni kaetud sügawate
kortsudega, mille arwu poleks suutnud keegi lugeda. Ta
hunned, mis kõnelemisel waid pisut awanesid, olid tawali-

felt weretud ja tugewasti koftu jurutud, moodustades nii näos kitsa joonekese. Ta filmad olid alati nagu pool suletud, ent kui ta awas need, paistis nende alt teraw pill, mis äratas tunde, nagu kannaks too mees maski, mis warjas teda terwena . . .“

„Maski — nagu Harry Davis!“ mõtles Sybill Vane. Ta ei teadnud isegi kuidas ta nende mõlemi mehe suhtes tuli nii ühesugusele otsusele. Neil polnud pealt näha midagi ühist, end siiski oli neil ühist niipalju, et mõlemad näisid teistsugusena kui nad tõepoolest olid.

Nende järele fulges üks. Sterne pani selle jälle tetti.

„Nad on nii kardetawad . . .“ kogeles ta, „et ei suuda küllalt olla ettewaatlik.“

Sirutades wälja oma ründise käe, sõnas:

„Palun — astuge edasi.“

Ta ise astus ees, raskelt toetudes kargule. Ta wasat külg näis olewat halwatud, sest ta liigutas waid paremat kätt, mis awas järgmise ukse.

„Kui soovite astuda edasi . . .“

See oli kitsas, poolpime ruum, mille akende ette olid pandud lungid. Toa keskel seisis laud, mida ümbritses hull toole.

Muid mööbleid polnud näha pimeduse tõttu, mis walitses ruumis, mislega külaliste filmad polnud jõudnud harjuda.

„Kii siis neid wene luusuwäijaandeid . . .“ ütles professor Sterne.

Davis noogutas.

„Ja — kuulsin kuulsast Boccaccio Decameroni wäljandest . . . ja teistest tähtsast asjust . . .“

„Kii nii — teistest tähtsast asjust . . .“ pomises professor mõtete laokil olles.

Ta ei liigutanud end ikka weel. Harry Davis juurdles endamisi, mis Sterne ikka weel wiititab . . .

Siis äkki kuulis ta midagi, mis ta were soontes tundis tarretama.

Kõstis esmalt tasane hää, mis järjest kaswas, kuni täitis ruumi metsik wihane hulumine, mis üldises wailuses mõjus üdelt, piitsutawalt, kuni lämbus fänge mürinaga. See oli hulumine täis hullumeelsust ja pööraht hirmu.

Davis märkas, et neiu ta kõrwal oli muutunud kahwatuks. Ta tundis, kuis wiirane surus ta sõrmi nagu otsik kaitset temalt millegi tundmatu eest.

Sterne naeris. See kõlas nagu purunenute kildude kõlin.

„Sihihi . . . kas ta ehmatas teid? Mu wäikene Jonny, ta on täiesti häbaohuta . . . waid ku: ta näeb werd, siis ta ei

suunda end enam taltsutada. Siis ta purustab oma puuri. Aga muidu on ta päris rahulik... mu armas väike Jonny."

Siis ta pööras end minekule.

"Palun, jääge siia üheks hetkeks, kuni toon raamatud."

Ja üks wajuks ta järele luffu.

Sekundi wästel lasus neil rõhuvalt sügaw waitus. Nii rufuwalt nagu pehme waiw, mis oli wifatud nende üle, et neid lammata. . .

Sybill Vane'i hääles tundus ferge wärin ja ebafindlus kui ta ütles:

"Mis see oli?"

"Kas ehmatasite?" küsis Harry, "see oli ühe tiigri mõirgamine."

"Tiigri? Oh — siis — väike — Jonny — tiiger?"

"Arwatawasti. Ehk ma küll ei mõista, miks peab Sterne endal tiigrit. Häda puhul wiist küll ei ole sellest suurt kasu."

Samal filmapilgul mõirgas tiiger teist korda. Seeford kostis see waljemini, mis järjest kaswas, pigistades nende närwe randsete küüntega. . .

Neiu surus sõrmeotsad meelekohta.

"Ma ei mõista, kuidas üks inimene suudab seda taluda."

"Sellega harjutakse. Töö wana maja oma kummalise ehituswiisiga, mida ei wõi wäljastpoolt märgatagi, arwatawasti suurendab tolle hääle õudu jä märksa. . ."

Ta waitis nii järsku, et Sybill Vane talle kohtunult otsa waatas.

Neiu märkas, et sel hetkel oli Davisega sündinud muudatus. Ta põjenukid kerkisid, huuled sülesid tugewasti kokku ja filmad wajasid pilukile.

Näis, nagu kuulataks ta midagi. Neiu aga ei kuulnud midagi.

"Mis teiega juhtus?" küsis ta.

Davisi wastus oli kannatamatu õlgade kehitus.

Ta kummardus ettepoole ja haaras kinni laua serwast.

"Kuulete nüüd," küsis ta.

Sybill Vane kuulatas.

Tal oli tunne, nagu kuulaks tauged nõrka suminat, mida wõib tekitada masin. Wõi oli see inimese hää. . .? Ta ei wõinud öelda midagi kindlat selle kohta.

Siis aga kostis midagi muud. Ja see oli kindlasti inimese karjatus. Heledalt, lõikawalt, mis wälkkiirelt purustas waituse. . . küllwates neid üle pöörase hirmu- ja õuduse-tundega.

"See — oli — kellegi furmarjatus! Selge mulle, mis maja see õieti on! Näakige ometi — te ju tunnete seda. . ."

Ornalt wabastas Harry neiu käe.

„Laske mind, seletan teile seda esimesel võimalusel.“

Neiu ei küsinud enam. Ent ta teadis, oleks ta tulnud ükfinda siia majja, hirm oleks tapnud ta.

Kui kaua nad seal olid seisnud ükfinda? Nende kella järele waewalt kolm minutit.

Harry wõttis järsku prillid ninalt ja pöördus neiu poole.

„Sterne ei tule enam . . .“

„Miks?“

Ta tõstis hoiatawalt sõrme suule. Talle tundus, nagu oleks koridorist kostnud sammud.

Käsku peitis ta käe tasku ja wõttis wälja wäikese läikiva rewolvri.

„Jääge siia. See on teile kõige parem. Siia ei tule keegi.“

Miss Bane märkas, et ta tahab wäljuda.

„Te mõtlete lahkuda? Kas kawatsete jätta mind siia ükfinda?“

„Pean tegema seda paratamatult. Siin on teil ka kõige hädaohutum.“

Silmitsedes wiiru tähelepanelikult miss Bane'i, ta suu ümber lendles naeratus, mis julgustas neiu märkma. Siis ta awas ukse ja wäljus. — — — — —

Sel heffel miss Bane ei aманudki, et ta ei näe toda noortmeest enam hulgal ajal.

6.

Nüüd ta seisis ükfinda poolpimedas ruumis ja ootas.

Sekundid mööduisid temast tinarakkelt.

Neg wenis wäljakannatamatult pikkamisi. Toas lasuw hämarus püüdis tal matta hinge. Nimetu hirm temas kaswas järjest — tal oli mingi kauge, kohutawa sündmuse eelaimdus.

Ta ei julenud end liigutada . . . iga pisemgi heli selles ruumis rebis arnutult ta närwide kallal. Kobades käega tooli, ta wõpatas, nagu oleks teinud midagi ebapäglasi. Alles istunud, neiu oli tunne, nagu wiibiks temal kaks filma, mil- lede pill häwitas temas igasuguse tahtejõu.

Kus jäi küll Harry Davis.

Oli ta tõepoolest wast praegu lahkunud wõi oli sellest möödunud tunde?

Ta ei teadnud seda. Ta teadis waid ühte; et samal mi- nutil selle maja seinte wahel juhtus midagi kohutawat.

Äkki, läbi majas walitsewa surmawaituse ta kuulis ühe ukse sulgemist.

Ta ei ojanud aimata, oli jee lähedal wõi kaugel . . . kuulis samme . . . terawat läbilõikawat häält:

„Pea!“

Kiired sammud lähenesid toa uksele, kus ootas miis Bane. Ta kuulis ähkimisti, kuulis millegi raske eseme kukkumist, wõimalik, jee oli tool, mis langes põrandale. Kuulis sammude müüdinat.

Arwatawasti nüüd nad kohtusid, need mõlemad nägematud.

Wäljas koridoril algas wõitlus . . .

Sybill Bane tundis kuis ta jai tagasi tahtejõu. Sünnimuse tõsiasi päästis ta halwawast uimastusest . . . oodatud katastroof oli läinud täide.

Ta wõttis oma wäikese hulldoggrewolwri, mida kandis alati kaasas. See wõinud esimene kord, kus ta seda wajas.

Hoides täes relwa, neiu awas ukse . . .

Waheläik oli tühi.

Agas ikka weel ta kuulis wõitlejate wihasi, ähkiwat hingamist. Käigu lõpust wiis järsk ja kitsas trepp ülemisele korrale, kust paistis nõrk walgusekuma. Ja siis nägi Sybill Bane kaht warju, kes näisid pidawat libedat wõitlust. Need olid kaks meest, kes tegid meelesheitlike katseid üksteist kähgistada. Hetke nad seisid liikumatult, uurides, waritsedes, et siis uuesti alata wõitlust elu ja surma peale.

Miis Bane ei näinud, kes nad olid. Ta nägi waid warje.

Aegamisi ta lähenes wõitluskohale . . . üks neist pidi kahtlemata olema Harry Davis.

Samal filmapilgul nägi ta, kui üks neist tagasi pörkas, nagu oleks ta järsku näinud mingit koletist. Weel korraks firutas see wari läed tahapoole, nagu tahaks weel kord tormata teisele kallale . . . Siis pani ta põgenema . . .

Wari kadus walguse piirkonnast. Laialifirutatud käsi ta tormas trepist alla, nagu hoiaks eemale mõnd nägematut koletist, mis tal wahetpidamata kannul.

See oli professor Sterne.

Ja miis Bane nägi, et ta jooksis ilma karguta, et ta oli täiesti terve.

Alumisel trepiastmel komistas ta, ajas aga end kähku sirgu ja tormas edasi . . .

Tialgi ei unustanud Sybill Bane nende filmade läiget, kui ta neiuist mööda ruttas, ilma et oleks näinud teda. Nendest paistis wastu hullumeelne hirm.

„Tema . . .“ wigas Sterne, „see on tema . . .“

Sybill Bane tahtis talle wastu minna, kuid ei jõudnud teha seda.

Järgmisel sekundil läbistas ruumi tugev pauk, ja Sybill tundis, kuid miski ta kõrvalt mööda viihises.

Professor Sterne jäi seisma, nagu oleks põrganud kofku mõne nägematu talistikufega. Siis nõtkusid ta põlved ja ta langes otsekõhe pörandale.

Ülal trepil oli paks suitsupilv, mis aegamisi hakkas laiali walguma.

Waid sekundi murdosa kõhles Sybill, mida tuli ette wõtta. Siis aga tormas ta tänawale, kus walitises juba õhtuhämarus, ja piilus hoolega igasse külge.

Lähemal tänawanurgal ta nägi kaht rohelistes mundris politseinikku. Ta wiipas neile, ja mõlemad mehed, märgates seda, astusid lähemale. Mõis Wane ruttas neile wastu ja näitas käega majauktele.

„Braegu siindis selles majas mõrtsukatöö...“

Wiimane sõna tuli nagu wälk ja kiskus mõlemad mehed nende tawalistest lodewusest.

„Mõrtsukatöö?“

„Jah, ja mõrtsukas peab weel olema majas.“

Kõik kolm ruttasid majja, kust neile pahwatas wastu wänge püsirohu suits. Hetke nad seisatasid läwel, et lasta filmil harjuda sees walitsewa hämarusega.

„Te nägite pealt seda mõrtsukatööd?“ küsis üks ametnikest.

„Jah — kuulsin pauku ja nägin, kuid professor Sterne langes kofku.“

Sybill Wane näitas läega koridorile, nagu ei tahaks ta enam näha kunitöökohta.

„Siin ta lebab.“

Politseinikud lätsid ees. ühel neist oli käes taskulamp.

Kuid Sybill Wane nägi teda walgustamatagi... Arusaamatult ekhis ta pill ruumis.

„Kus?“ küsis politseinik.

Mõis Wane toetus käega wastu seinale ja hääle wärijedes närwiliselt, wastas:

„Laipe — on — sadunud!“

*

Kas ütles keegi seda?

Pigemini wõis arwata, et see ripub õhus. Kiiurutas warjulists, pimedais nurgis, kuid wiimaks roomas wälja, ümbritses teda ja andis ta pilgule waenuliku ilme.

See oli kahtlus...

Sybill Wane tuhnis kannatamatult käekotis. Ta nägi wiibiwat endal watawaid politseinike pilke. Otksis närwiliselt oma pahereid. Ja hingas kergendatult, kui leidis need.

„Olen detektiiv,“ tähendas siis.

Mõlemate ametnike pilgud ristusid. Detektiiv . . . Teise näole nendest ilmus kerge naeratus. Ent neiu ei pannud seda tähelegi.

„Siin on mu tunnistus kriminaalpolitseiist New-Yorgis ja ka mu sinne ametitõendus.“

Teine politseinikest lehitsetes hoolega paberites. Ta andis need tagasi omanikule, olles weendunud, et kõik on korras. Siis oli ikka tõepoolest olemas naisdetektiiv.

Lollus! ütles ta pill teisele. Siit on näha, mis sellest välja tuleb.

Sybill Vane jutustas lühidalt sündmusest jelles majas. Ta kõneles tarjatusest, võitlusest, paugust ja lõpuks professor Sterne kõkklangemisest ta oma filma all, waikis aga oma täpsemast siinoleku põhjustest.

Hele walgusjuga taskulambist walgustas pörandat.

„Veri . . .“

Pörandal oli paar tumedat laiku, mis näisid minewat ühe kõrwalukse suunas ja kadusid järgmise tuppa.

Sealt nad leidsid surnu.

See lamas pörandal ferratõmbunult. üsna laiba kõrwal wõis pörandas näha pragu, mis lasi oletada luugi olemasolu pörandas.

„On olemas faks wõimalust“, tähendas üks ametnikest, „kas on laiba siia taastunud roimar, wõi on professor Sterne enda ise lohistanud siia.“

Ta waatas ruumis ringi, nagu tahaks selle wäljanagemist igaweseks meele jätta.

„Selle üle ei saa meie otsustada. Siin peab jääma kõik muutmatusks kuni tuleb uurimiskomisjon.“

Miss Vane näitas lurgile pörandas.

„Kui professor Sterne end ise siia lohistas, mida pean kõige tõenäolisemaks, siis ta wiimane mõte oli see luuk siin. Kas te ei soowiks minna alla?“

„Selleks meil pole mingit wolitust.“

Kuni üks laiba juure jäi, läks teine lähemasse telefoni-punkti.

Miss Vane ootas.

Alles nüüd meelestus talle Harry Davis — roimar — — See mõte ajas talle peale tülmawärinad. Oli ta tõepoolest roimar? Wõi polnud ta seda fiiski?

Ta pidi olema. Polnud mingit teist wõimalust. Mäs ta siis muidu oleks kadunud?

Talle meelestusid nüüd ka professori wiimased sõnad.

„Tema . . . See on tema . . .“ Ta ei teadnud küll, kes see „tema“ oli. Aga see pidi olema Davis, kes kord üelnud, ta tundwat professorit wägagi hästi, olla üks neist wähestest, kes

tundivat teda... See polnud talle waremalt meele tärgranudki, aga nüüd ta mõtles jellele kordumalt: kui nad tulid sellis professori juure, polnud wiitanane tunnud teda, waid kohtles teda kui wõõrast. Siis wäljus Davis, algas wõitlust professoriga — siis arwatawasti tundis ta ära Davise. Ja oli jellest üllatuselt nii hirmunud, et ta põgenes trepist alla... Sybill Bane mäletas weel igat üksikasja: kuis professor leset wõitlust järsku tagasi pörtas, hirmust kangena seima jäi ja siis tahtis põgeneda. See oli siis, kui ta oli ära tunnud Davisi, keda ta arwatawasti kartis. Parajasti, kui professor tahtis nimetada tema nime, tabas teda kuul.

Põrandale ilmus paar walguse juga, mis paistis sisse aknast. Sybill Bane waatas mõttes wärisewaid walgusekiiri.

Rahju, mõtles ta. Ta silme ette ilmus selgelt Harry Davisi pilt. Pikk, jale, mustade sarwprillidega, millede ümarguste klaaside taga peitusid ta tõsised, hallid filmad.

Nüüd ta areteeritakse kui roimar.

Saabus uurimiskomisjon.

Miss Bane kuulati üle. See kord tal tuli anda põhjalikum seletus sündmuse kohta. Ta rääkis oma ülesandest otstida teatud raamatut, rääkis professori kummalisest ülalpidamisest ja oma saatja kadumisest.

Ülalt trepilt leidis üks politseinikest rewolwri. Ta tõi selle alla ja näitas seda miss Banele.

„Tunnete seda relwa?“ küsis komisjar.

Sybill Bane filmitsef seda, sules siis sekundiks filmad ja sõnas rahulikult:

„Ja — nägin seda relwa täna Harry Davisi käes.“

Ta hääl kõlas wõõrana ja külmal.

Kindlasti oli Davis mõrtsukas.

Komisjar noogutas. Sellejärele awas ta luugi põrandas ja hakkas kitsast, järsku trepist alla minema.

Sybill iärgnes talle.

Nad sammusid läbi pimedada wõlwaluse. Wanad, niisked keldrimüürid laiensesid koridorisarnasels käiguks. Wana, poollõdunenid puu-üks nagises kui nad awasid selle.

Astudes teise ruumi, nende ees lerkisid paar musta masinat, mis taskulambi nõrgal walgusel heitsid tagapõhjale tohutuid warje.

Komisjar kobas seinal, imi leidis mida ta otsis. Ta keeras põlema tule. Ent ka heredam walguski ei suutnud wähenendada seal walitsewat õudust.

Sybill Bane ei tunnud neid masinaid.

Aga komisjar, kes neid filmitsef lähemalt, noogutas rahulolles.

„Siin nad on . . . see on walerahawabrik. Oleme sellel olnud jälil mitu nädalat, kuid ei suutnud leida selle asukohta.“

Äkki kostis kõrwalukustatu möire. Komissar wõpatas.

„Mis see on?“

See pidi olema üsna lähedal. Siin süngete keldrimüüride wahel see kostis kahetordist õudjena.

„See on tiiger, keda professor Sterne hoiab siin kinni.“

„Wastik tšja. Aga peaaegu on, et oleme leidnud tolle waleraha wabriku.“

„Aga waadake, mis see's on?“

Komissar tummardus ja wõttis midagi maast. See oli prilli sarwraam mis oli pooleldi purunenud.

„Arwatawasti on siin aset leidnud kahewõitlus, kusjuures üks rebis teiselt maha prillid. On ehk too ese tuntud teile?“

Sybill Bane wõttis kätte leitud eseme. — Teine tõendus, mõtles ta

Ja ütles:

„Ja, need on minu kaastajate prillid.“

„Kuidas oli tolle härra nimi?“

„Harry Davis.“

„Ameeriklane?“

„Ja.“

„Kindlasti? Wõi ta wabest teestles seda?“

„See ta oli kindlasti. Wa suudan rääklemata tunda ära oma kaasmaalast.“

„Tundsite ammu seda härrat?“

„Wast paari tunni eest tutvusin temaga. Ta elas minu-
ga ühes pansionis . . . kui kaua, seda ma ei tea, sest saabusin alles eile tagasi pikemalt reisult.“

„Te's olete kindel, et tema on mõrtsukas?“

Miss Bane rõhkes.

„Wast mõni minut tagasi ma seda küll poleks usinud. Aga nüüd — nüüd wõib selles kahelda wacwalt.“

Komissar oli rahuldatud.

Nad läksid jälle ülesse.

Äkki meeletus Sybillile, et ta oli tulnud siia otsima raamatut. Selle oli ta täiesti unustanud.

Komissaril polnud midagi selle wastu, kui ta seda otsis. Seltis ühe amtnikuga ta rääkis läbi kõik toad selles majas, otsides raamatukogu, mis pidi ju kusagil ikka olema.

Lõpuks nad leidsid maja alumisel korral toa, kus asus suur raamatukapp. Nad awasid selle ja nurisid hoolega raamatuid. Wimased olid korraldatud eeskujulikult.

Teises reas seisis wene kirjanire tööd, samuti ka tõlked wene-keelde. Arwatawasti pidi professor olema slaawlane, sest suurem hulk raamatuid olid wene ja poola keeles.

Sybill Vane'i otsimised muutusid järjest kannatamatumaks. Ta leidis Casanowa, leidis Turgenjewi ja Tolstoi teosed, leidis Gorki ja Dostojewski, aga Boccacciot ei leidnud ta.

Juhuslikult ta filmas ühe wäikestel lauafesel raamatute nimekirja. Nood kõik olid nummerdatud. Nimekirja lõpus ta leidis: „Boccaccio, 756“.

Pilgu libistades üle arwude ridade raamatufapis, leidis, et Boccaccio oli ära. — — —

Kah järgmist numbrit rändwa raamatu wahel oli wäike wähe, mis lasi oletada, et otsitaw raamat oli seisnud seal. Wõimalik, et isegi minut tagasi. Oli selgesti näha weel hõredat tolmuringi riikulil, mis selgesti näitas kohta, kus oli seisnud raamat.

Keegi teine oli jõudnud temast ette.

Sybill Vane oli sel filmapilgu äärmiselt pettunud . . .

*

Ta wahetas weel mõned sõnad komisjariga, kes samuti tulnud ülesse ja filmitfes nüüd hoollega tuba.

„Huwitaw inimene, see nii üelda professor Sterne,“ tähendas ta mõttes. „Soowiksin meeleldi teada, kust ia sai selle professori tiitli. Ma küll usun, et ta omas selle õiglaselt.“

„Teil on õigus . . .“ arwas Sybill Vane, „ta tõepoolest oli tummaline. Rõnelesin temaga waid paar sõna ja kohe see torkas mulle filma. Ta jättis mulje, nagu poleks ta olnud õieti wastutuswõimeline.“

„Mind huwitab eriti wahetord tema kuritöö ja teaduse wahel. Näete seda raamatut siin . . . Professor Sterne näis olemat loodusteadlane. Seadke nüüd selle kõrwale walerahawabrik, mida ta juhtis kelt-ris . . . Loodan, täpsemad nuri-mused toowad päewawalgele weel nii mõnegi huwitawa üffikasja.“

Äkki neiu heitis pilgu kellale.

„Mul oleks aeg lahkuda . . . see asi huwitab mind küll, aga mul on täita weel teine ülesanne, millest ma ei wõi loobuda mingil tingimusel. On mu siinolek weel nõuetaw?“

„Sugugi mitte.“

„Soowin teile — — et tabate roimari õige pea,“ tahtis neiu üelda, ent ei teinud seda mitte, waid arwas paremaks üelda: „soowin teile eriti palju edu selles asjas.“ — — —

Wäljudes majast, neiu nägi suurt rahwahulka, mis ümbritses maja. Kui õhus on sõna „roim“, siis see wafardab närwe ja paneb liikuma massi.

Koridorilt kostis komisjari hää.

Kaks poliitseinikkü sõitsid jalgrattail pimedasse õhe, mis oli jaabunud wahepeal. Hetke olid näha weel waid nende rutaste piiskesed tulekesed, siis kadusid needki.

Gemalt paiskis kaks tulefilma. See oli auto, mis lähenes majale.

Miss Vane'il oli mulje, nagu oleks too maja jaanud mingiks keskpunktiiks. See oli suure ämblikwõrgu keskpunkt, mis siit peale end laotus igasse külge, kuni roimar end mäs-sis jässe ja tabati.

Nad peagi tabawad Davisi.

Auto, millega olid tulnud nad, ootas iffa weel. Sõiduarwe oli tõusnud määratu kõrguseni, ent neiu ei pannud jeda tähelegi.

„Charlottenburgi, Nhländi tänawale,“ hüüdis neiu juhile.

Hetkelise mõtlemise järele ta otsustas küüda juhilt:

„Seisite tegu aeg siin?“

„Ja.“

„Räгите jeda härrat wäljuwat majast, kellega seltsis sõitsin siia?“

Miss Vane oli kindel, et wastus on eitaw. See oli ju endasümdõistetaw. Miks pidigi Davis end näitama autojuhile.

Ent wastus tuli üllataw.

„Muuduži nägin,“ wastas juht, „härä wäljus majast wast paari minuti eest, kuid arwatawasti tagaukse kaudu. Ta ütles mulle, et ma ootaks waid daami, kel olla tarwidus eraforraliselt kiiresti rutata tagasi linna.“

Sybill Vane jäi wahtima pärani filmi.

„Ta ütles — te peate — ootama mind?“

„Ja.“

„Ja kuhu jäi ta ise?“

„Ta läks otsekohe jaama.“

„Kuipalju aega on sellest tagasi?“

„Wõib olla wast kümme minutit.“

„Dodate weel üks hetk.“

Miss Vane ruttas tagasi majja ja otsis üles komisjari, kellele teatas:

„Harry Davis oli lahkunud majast umbes kümme minuti eest. Ta oli wäljunud tagaukse kaudu ja läinud jaama.“

Komisjari näoilme muutus.

„Suurepärane. Telefoneerin kohe igasse jaama sellel liinil. Ta ei wõi seeford enam pääseda meie käest, waatamata, et ta mõistis lipsata majast. . .“

Lehitsedes märkimikus ta jõudis weendumusele, et roimar wõis olla juba teel, kui on õnnelikult jõudnud peajaama.

Rõne alla tulewad jaamad: Botaanika aed, Steglitz, Friedenau ja tänavad: Kest-Zehlendorf, Suur-Vichterfelde ja Suur-Görscheni.

Ta kutsus ühe ametniku.

„Brettschneider, telefoneerige kohe igasse jaama Wannsee liinil ja andke täpselt edasi härra Harry Davisi välised tundemärgid — need leiata ülast protokolli juurest. Miss Bane andis temast täpse kirjelduse.“

„Ja miss siis, kui ta on läinud teist teed?“ küsis miss Bane.

„Brettschneider — telefoneerige ka Vääne-Schlachtensee ja Wannsee liinidele.“

Komisjar tundis endal kergema.

„Nii — nüüd me ta kindlasti kätte saame, kui ta pole lahkunud rongilt esimeses jaamas.“

„Võimalik ka, et waid teekles jaama sõitu, et petta meid,“ arwas miss Bane.

„Ka võimalik. Ent me tabame ta siiski. Kui mitte täna, siis homme.“

Peale jeda korraldust sõitis neiu endaga rahul olles tagasi pankioni.

Wahepeal oli hakanud sadama peenikest uduwihma, mis mõjus rufuwalt meesolule. End surudes ühte autonurka, miss Bane tundis kergeid külmawärinaid.

Ta mõtles Harry Davisele — ei saanud temast aru. Näis, nagu wõtaks mees kogu asja mänguna. Ajawitena.

Ta teadis nüüd, et mees oli weel olnud majas, kui saabus politsei ja otsis maja läbi. Et ta oli olnud lähedal, wõib olla näinudki pealt, kui tema wastu leiti asitõendust. Et ta oli olnud majas, kui tehti esimesed korraldused ta tabamiseks.

Ta nägi waimus, kuidas siis juurima rahuga Davis lahkus tagaukse kaudu ja wõldeks autojuhile, et ta wõtaks daami, sest wiimasele olla warsti tarwidus erilisel ruttu sõita linna...

Ta sel hetkel ifegi pisut imetles toda Harry Davisit, kelle külm rahu tal alati wõimaldas olla seisukorra pereinmehiks.

Uga siiski — ta oli roimar. Kui niisugust, neiu pidi jälgima teda, pidi hoolitsema selle eest, et siinlane saaks õiglase karistuse.

Rahju, mõtles ta. Kõigepeale waatamata ta oli huwitaw inimene. Mida kahjuks wõib welda wäheste roimarite kohta...

Kende mõtetega jõudis ta pankioni ette. Juht ehtas talle üld-sõiduarwe, mis oli omaette wäike warandus.

Juht selle eest ei öelnud „tänan“, vaid „thank you very much“ kindlasti see pidi olema teatud aateline wäär-
tusega.

Miss Bane helistas ja toatüdrut awas ukse.

„Kas mister Davis läis siin?“ küsis ta nii möödamin-
nes, sest ta ise pidas seda täiesti wõimatuks, aga temast
wõis oletada kõike.

„Käis küll. Ta jättis miss Bane'ile wäikese pakikese
ühes kirjaga.“

„Tõepoolest? Kus see on?“

„Teie toas.“

„On mister Davis veel siin?“

„Ei, ta lahkus siit umbes wiis minutit tagasi.“

Miss Bane läks üles oma tuppa. Laualt leidis ta paki-
kese ja selle kõrvalt kirja. Awades selle ta leidis sealte ühe
eksemplari Boccaccio Decameroni. Sellel oli number 756.
Kindlasti oli raamat professor Sternelt.

Eiis ta awas kirja, mille siju rõlas järgmiselt:

„Armulisem!

Wähendasin Te waewa seega, et ottsin ise üles
raamatu. Ent see pole siiski see õige. Arwatawasti
on see tolle kolmanda mehe käes, selle aadressi Teil
olemas. Professor Sterne on surunud. Ürge kahet-
sege teda. Ta pole seda wäär. Ka polnud ta mingi
psühholoogiline mõistatus, nagu arwas härra Tomis-
sar, waid oli suurim komödiant, keda olen tunnud
kunagi. Ja nüüd Te jälgite mind kui roimarit? Tehke
seda, kui soovite. Wõtan wäikse wastu kõit.

Teie alandlik Harry Davis.“

Lugedes seda kirja, miss Bane esmalt üllatus. Eiis aga
pöördus see keewaks wihaks.

Kolm sekundit hiljem iebas pörandal sadandeid wäikese
paberitükikesi. Seega oli kiri häwitatud igaweseks.

7.

Proua Ilfen pöördus parajasti toju. Ta käis wahemaa
Belleveue' jaamast Klopstocki tänawale ära jala.

Minnes trepist üles, märkas ta, et korteri ukse seisid
praokile. See pragu wõis olla lai kümme sentimeetrit. Ent
samasäästi see wõis olla ka üksteist. Igal juhul proua Ilfen
oli äärmiselt üllatunud.

Ta ei mõelnud aga midagi halba. Seest proua Ilfen olé
füütu olemus, kes ei teadnud midagi maailmas walitsewait
pahedest.

Väikates ukse lahti ja astudes esitukse, tundis nagu siin suitsetataks teegi.

Sel hetkel proua Ilfen muutus tõhisei rahutuks, sest tema Sebastian oli weendunud juba katkümme aastat, et suitsetamine on kahtlemata mingi ebatvõõruslik nähe, mida ei või lubada omas kor'oris mingil tingimusel.

Eiis aga sündis midagi tähelepanuväärset.

Kui proua Ilfen tahtis keerata põlema tuld, haaras üks käsi finni ja täerandmeist nagu tangidega.

Kohe selle järele langes välisukse finni terge nakkatusega ja kadus teegi valgusefiir, mis paisunud koridorilt.

Pimedusest ütles võõras hääl:

„Valun, jääge päris rahulikult.“

Liig suur nõue äärafes seisutavas.

Härra Ilfen oli julge mees.

Seda ei võinud küll otsustada välimuse järgi, sest ta oli võrdlemisi tühe, laia, terve näo ja väikeste kavalate filmadega. Aga inimese sifemine väärtus peegeldub sagedasti ta välimuses.

Härra Ilfen istus kirjutustlaua ees ja luges õhtulehte, kui kuulis oma naise suruind karjatuft. Ta taipas kohe, et asi pole kõige paremas korras.

Sette ta istus veel liikumatult, tundes, kus põlvned kipusid närviliselt värtsema.

Rebides telefonilt kõnetoru ta hüüdis sisse, ootamata ametniku vastust, sõna „kallaletung“ Eiis viskas toru haagile ja piilus kannatamatult ukse poole, kas ei tulegi veel politsei.

Härra Ilfen oli, nagu oeldud, julge mees.

Kui poole minuti möödudes ifka veel ei tulnud muutust oluforda, katkus härra Ilfen end üsna ettevaatlikult nihutada akna poole, et võiks sealt kaudu pääseda vabadusse.

Enne aga kui ta jõndis nii kaugele, awati üks ... ja härra Ilfen jäi seisma hirmust kangea.

„Müüd ma olen surnud!“ oli ta viimane mõte. — — —

Arvatawasti see oli ingel paradüüft. Ja, kahtlemata see oli ingel sealt.

Ingel moodsas tänawakostüümis üllatunud pilguga võratult ilusais filmis.

Too ingel wallandas kõiditub, millega härra Ilfen oli seotud tooli külge, ja wõttis tal tropi suust, nii et viimane endifelt hingata wõis.

Aegamisi tajus ta, et see polnud siiski taewas, kus ta oli, waid ta oma töötuba. Ja arwatud ingel oli kena noor daam, kes õnnetu härra Ilfeni päästis raskest oluforrast.

Nüüd küsis neiu.

„Kus ta on?“

„Kes?“ küsis härra Ilfen loogiliselt.

„Boccaccio.“

Sette tundis härra Ilfen päris selgesti, kuis pörand kõius ta jalge all. Temalt taheti teada, kus on Boccaccio!

„Arwatawasti hauas!“ wastus ta wiimaks, sest ei sündinud ju jätta daamile wastust wõlgu.

„Wene Boccaccio!“ tähendas noor daam närwiliselt.

Pannes nimetisfõrme ninale, härra Ilfen hakkas seletama:

„Wene Boccaccio? Armuline preili, mina tundsin waid ihte, Itaalia Boccociot . . .“

Äkki taipas ta, et oleks asjata raijata aega pikemate seletuste ja küsimustega, sellepärast ta tegi lühidalt.

„Olete saanud ta fätte?“

Noor daam trummelbas närwiliselt förmedega laual.

„Weel mitte. Teie juures peab olema kolmas . . .“

„Wõib jeda pidada wõimalikuks!“ ohlas härra Ilfen.

„Neid on siis kolm?“

„Ja, ja nad on müüdnud ära ühes äris Charlottenburgis ja nüüd ma otsin neid.“

Härra Ilfeni silmad wenisid suureks nagu rattad. Ta laskus toolile nii, et neiu wotas teda järgmisel heffel langewat pörandale ühes purnstatud tooliga.

„Mis te oieti ütlesite? Müüdnud? Päris seaduslikult müüdnud?“

„Loomulikult. Miks siis mitte?“

„Miks siis mitte? Te weel küsite jeda? See on ennetuulmatu, et weil Charlottenburgis inba on päris seaduslik orjakauplemine!“

Noor daam wõpatas. Ta nuris hoolega härra Ilfent nägu.

„Orjakauplus? Ma ei mõista teid!“

„Loomulikult!“ ühkis härra Ilfen. „Te ju ise ütlesite, et ta on müüdnud ühes Charlottenburgi äris! Siis nad arwatawasti olid kellegi teise tööriistad. Ja jeda kõik lubab meie poliitsei! Praegu wafst olin alles wihane neile, aga nüüd mind waldab piiritu taastunne. Kindlasti ei wõi nad midagi selle wastu, et peawad korda saatma sääraseid tegusid.“

„Kellest te üldse kõnelete?“

„Kellest kõnelen? Muidugi neist kolmest kurjategijast, jeda otsite! So kes on müüdnud ühes Charlottenburgi kaupluses . . .“

Nüüd oli miss Vane'i käes kord üllatuda. Nimelt, ta istus toolile ja naeris . . . naeris nii, et ei saanud sõnagi suust.

Härra Ilfen wania teda teatawa rahutusega.

„Ma küll ei leia, et see oleks naeruwäärt! Kui oma naeruhooaga walmis olete, siis palun teatage mulle, ma teatan wahapeal looist politseile.“

Ent miis Bane oli end wahapea kogunud. Ta wõttis finni käest, mis tahtis wõtta hargilt kõnetoru.

„Oodate weel hetke, härra . . . härra . . .“

„Ilfen.“

„Dige, härra Ilfen. Olen detektiiv Sybill Bane. Ma ei otfi kolme kurjategijat, waid kolme raamatut, mis on müü-
dud siin.“

Nüüd härra Ilfen taipas.

„Kii . . . mõtlefin . . . tahtsin teada, kas otfite roimareid, kes mind panid säärasesse oluforda.“

„Ei — neid ma praegu ei otfinud. Tulin lihtjalt sisse ja leidfin teid selles imelikus seisukorras. Loomulikult, siis wabastasin teid.“

„Ja minu naine?“

„Ma pole näinud teie naist.“

„Suur jumal! Mu naine!“ karjatas härra Ilfen ja tormas waist.

Sybill Bane järgnes talle kõrwaltsuppa, kus nägi diiwaniil wanaldast paksu naist, kes hirmunud wehkis kättega.

Nähes härra Ilfenit, ta karjus meeletehtlikult:

„Ära tule . . . ära tule . . . kutju kohe montöör.“

„Mis on juhtunud, Amalia?“

Ent Amalia wehkis wahetpidamata kättega. Näis nagu wõitleks ta mingi nägematu waenlasega.

„Jää sinna, kus oled, ära astu edasi ainustki samm! See on sinu surm, kui sa jeda teed!“

Härra Ilfenil polnud weel kangeltski lusti surra. Sellepärast ta jäigi seisma sinna kus oli.

Amalia rääitas käega waibale.

„Ära püüa läheneda mulle! Waip on laetud elektriga — see plahwatab kohe, kui keegi astub sellele!“

Alles nüüd märkas miis Bane, et naine hoidis hirmunud jalgu ülal, nagu kardaks, et keegi diiwani alt wõiks neist finni haarata.

Prona Ilfen, märgates, et mehel kogu asi on fiiski weel tume, wadistas edasi:

„Ta pani mind istuma siia diiwaniile ja laadis siis waiba elektriga. Nägin jeda päris selgesti. Sellepärast ma ei saanudki siit ära tulla . . . ja hündsin alles siis, kui nägite sind. Wuidu ta oleks mind kõmmutanud maha. Ma ei teadnud ju, kas ta on siin, wõi on läinud ära.“

Sybill Vane pidi tahtmatult naeratama.

„Elektriga laetud waip“ meeldis talle. Kelmustükk polnud jätnud owaldamata mõju.

Proua Ilfen karjatas hirmunult, nähes, et noor daam kõhklemata astus waibale. Ta sules filmad, lootes, et järgmisel hetkel tõuseb taewa poole hiigla tulefamma. Ent see jäi tulemata. Uuesti awades filmad, ta nägi, kuidas neiu diiwani alt wõttis wälja wana taskulambi patarei ja tükk rohelist traati.

„Kas ta sellega laadiski waipa?“ küsis ta.

Proua Ilfen noogutas.

„Olge siis üksna mureta. Waip ei plahwata iialgi.“

Naeratades pöördus ta uuesti härra Ilfeni poole:

„Mis siir's öieti juhtus?“

Härra Ilfen surus käed kuetasku ja seletas:

„Kuulsin oma naise appihüüdu, iargasin üles ja tormasin wälja, et minna talle appi, sest olen julge mees. Kuid pimeduses sain hoobi pähe, mis tegi mind uimaseks.“

Sybill Vane urris tähelepanelikult mehe pead.

„Aga pole ju näha jälgegi...“

Härra Ilfen äigas käega üle lauba.

„Mul on nimelt haruldaselt kõwa pealuu,“ ütles siis, nagu wabandades, et polnud näha iöögi jälgi.

Endamisi uskus mis Vane kindlasti, et härra Ilfen roimarit nähes oli langenud minestusse.

„Kuidas nägi ta wälja?“ küsis neiu äkki.

„Ta oli suur, tugev, kandis musta maski ja käes oli tal rewolwer...“

Proua Ilfen raputas pead, nagu oleks tal miski arusaamatu.

„Sebastian... see oli ju pimedas, nagu ise ütlesid! Kuidas sa siis wõisid näha teda?“

Härra Ilfenile tuli äkki peale ugew kõhahoop.

„Ja, muidugi nägin. Tormasin ta kallale ja rebisin walguse kätte. Me wõitlesime. Seda küll. Wõi arwad sa, et ma ei riskeeriks oma eluga, kui kuulen sinu appihüüdu, Amalie?“

„Sebastian!“ sõnas proua Ilfen õrnalt ja waimustatult.

Härra Ilfen noogutas uhkelt.

Ta oli, nagu öeldud, julge mees.

Sybill Vane surus alla naeratuse. Ta nägi, et edaspidised küsimused olid olnud asjatud.

„Mida teilt siis warastati?“ küsis ta.

Härra ja proua Ilfenid waatasid üksteisele kohtunult otja.

„Varastatud... halastaja... warastatud!“

Minut hiljem istus miss Bane üksi toas, kuuldes kõrvaltoast kolinat ja müra, kuid abielupaar energiliselt otsis, mida neilt on oieti warastatud.

Miss Bane silmas seinas raamaturiitlit. Lähenedes sellele, ta silmitses hoolega raamatuid. Seal olid küll mõned wene raamatud, kuid Boccaccio puudus.

Wõimalik, et härra Ilfen seda hoidis mõnes teises tohas. Wõi ehk Harry Davis...?

Selle mõtte juures waldas Sybill Bane'i pöörane wiha. Oli ta's tõepoolest jälle temast ette jõudnud?

Terwe selle kuriteo meetod lasi oletada, et selle taga peitub Harry Davis. „Elektriga laetud waipe“ oli wemp, mis oli omane Harry Daviisile.

Sel juhul ta wõis rahulikult loobuda lootusest, seda raamatut kunagi leida.

Praegu astusid tuppa prona ja härra Ilfenid. Nende nägudelt peegeldus piirita imestus, segatud wõiduka rõõmuga.

„Mõelge —“ hüüdis prona Ilfen.

„— ta pole warastanud midagi!“ krääksus härra Ilfen.

„Kas mitte midagi?“

„Mitte kõige wähemalt.“

„Kas ei puudu ka wene Boccaccio?“ küsis miss Bane.

Härra Ilfen alustas tohe nurimist.

„See seisab seal wastas... tõepoolest see on kadunud! Kus te teadsite seda?“

„Seda ma arwasin!“ tähendas miss Bane. „Nägemiseni.“

*

„Kas minu äraolekul täis siin mister Davis?“ küsis detektiiv Bane, jõudes tagasi paniooni.

Toatüdruk eitas seda diskreetse naeratusega.

„Ei. Pear ta saatma teie juure juhusel, kui ta tuleb?“

„Tänan. Seda pole waja. Aga wõite fiiski sellest mulle teatada. — Mis ma küsida tahtsin: ja, on ta asjad weel siin?“

„Ja, kohwrid seisawad ilal tema toas.“

Sybill Bane noogutas rahuldatuselt ja läks telefoni juure. Ta helistas temisarile, kes toimetas Behlendorfi mõrtsukatöö nurimist.

Ta küsis, kas on kuulnud midagi Harry Daviisist. Ei? Kas on lootust tema tabamiseks lähemal päewil. Seda ei wõi weel teada? Hüwa.

Telefonitruu hargile wihates tähendas miss Bane energiliselt:

„Kui wihtan ühte inimest, siis on see Harry Davis!“
Olla öelnud ford keegi tark mees: kui naine otustab
wihata kedagi meest, siis on ta lähedal teda armastama.

Kui tähendatud tark mees seda oleks Sybill Bane'ile
praegusel hetkel näkku öelnud, siis oleks wiimane omas wihas
wiist küll talle kallale tormanud.

Uksele koputati.

Sisse astus toatüdruk.

Kummaliselst õhetawail palgeil ja rahutu pilguga filmis
ja ärewusega, mis ulatas warbaotsadeni.

„Mister Davis . . .“

Miss Bane ruttas talle wastu.

„ . . . on siin?“

„Ei, aga ta pidi olema käinud siin.“

„Miks?“

„Ta on wiinud ära oma asjad. Wast wiis minutit ta-
gasi ma käisin toas, wõtsin wec karafini — ja kui läksin
sellega tagasi, olid kohwrid kadunud. Enne aga need olid
weel seal.“

Sybill Bane mõtles waid ainja sekundi.

„Aga kindlasti ta pole weel jõudnud lahkuda majast.“
jalkas toatüdruk. „Olin fogu aja koridoril. Täitsin kara-
fini wärste weega ja läksin kohe tagasi. Ta pole möödunud
minust.“

„Wiige mind ruttu tema tuppa.“

Nad ruttasid kiiresti kohale. Oleks looll, kui Davis'el
õnnestuks ta käest jälle pääseda. Tema käes oli otstitud
eksemplar Boccaccio Decameroni — ja pealegi oli ta neinga
ühse katuse all. Kui miss Bane ei suuda tabada teda, oli
see blamaaashi tegemine endale . . .

„Siin on tuba.“

Nad astusid sisse. See oli seadistatud nagu iga teinegi
tuba selles pansionis. Seal polnud midagi tähelepanu ära-
tawat.

Pettunult tahtsid nad uuesti väljuda, kui juhtus mi-
dagi ootamatut:

Uks langes nende eest lukku. Nägematu käsi keeras wõtit
lukus ford, faks . . .

Sybill Bane tormas ukse juure ja pööratas jessele rufi-
katega.

„Awage uks! Awage uks!“

Ent wäljas lasus rusuw waihus. Sel ajal waewalt oli
todus mõni pansioni külalisküsi. Need olid faks teatris, faba-
reedes wõi kohwikuis.

Toatüdruk seisis nõutult ta kõrwal.

„Kell!“ hüüdis äkki miss Bane.

Rohke surus ta kellanupule. Waitus. Ta surus weel ford ja kuulatas siis, kas ei kosta eemalt kella kaja. Ent kõik jäi endiselt waitseks. Nüüd alles märkas ta, et traat oli lõigatud raski.

Kui Sybill Bane seltsis toatüdrutuga kakskümmend kaks minutit oli põrutanud uksele, kuuldi neid lõpuks ometi ja nad pääsesid jälle wabadusse.

Nad mõlemad olid raskest floppimisest nii wäsinud, et esmalt pidid puhkama.

„Nüüd ta on kindlasti läinud!“ ütles toatüdruk, kes toibus ekimekena.

„Seda ujun mina ta — aga, miks te olete selles nii kindel?“ Miis Bane oli toatüdruku hääles märganud midagi, mis äratas temas täpale kahtlust.

Tüdruk tehtas õlgu. Naeratas weidi kofetist ja wastas:

„Noh, arwasin seda.“

Polnud kahtlust: Harry Davis oli jälle libisenud ära ta sõrmede wahelt. Oli mõttetus uskuda, et ta hakkaks wotama jeni, kuni neiu tuleb tuju teda lasta arreteerida.

Ta läks alla oma tuppa.

Trepil tuli talle wastu kirjakandja.

„Kas miis Bane?“

„Jaa.“

Ta andis neiuile kirja. Käekiri sellel oli talle wõõras.

„Austatud miis Bane!“ seisis selles. „Mul on kahju, et ma ei suuda Teile waewa tagajärgi ära oodata Berliinis. Tungiwad sündmused kutsuwad mind juba homme New-Yorki. Minu edaspidise aadressi saate minu sekretärilt Audrey Leni'lt lähemal päewil. Loodan, et wõite mulle teatada peagi oma edust. Austusega Gregorij Gudarow.“

See oli mees, kes lasi otsida raamatut roheline ristiga kirjemeisil kaanel.

Neiu näo üle lendas libe naeratus.

„Loodan, et wõite peagi teatada mulle omaist edust,“ kirjutas ta.

Naeruwäärt. — Edu! Praegu wast see oli jälle lipsanud ära ta sõrmede wahelt. Raamat pleks, wõib olla, tal unnu kättes, kui mitte too Harry Davis poleks end seganud wahel.

Ta wihtas seda meest! See oli kindel. Jah, ta wihtas teda kõigest hingest.

Küll ta ühel päewal siiski tabab ta!

Tuppa astudes ta leidis lauvalt fedeli, mida seal enne polnud. Selles seisis waid paar rida. Seda käefirja mis Bane juba tundis. Oli seda waji näinud äsja!

Ta luges allkirja: — tõepoolest, Harry Davis oli talle weel fõrd kirjutanud.

„Armuline —“ seisib kirjas, „wõite arwata mu walu? Jällegi pidin astuma ette Teie teele ja rõõwima ära Teie jumaldatud raamatu. Sunnetul kumbel on seefõrd see õige effemplar. Nimelt roheline ristiga. Oleks see olnud wale, siis Teil wähemalt oleks olnud lootust, et järgmine fõrd jõuate minust ette. Nüüd aga kaob selleks igasugune wõimalus. Seft mis on minu käes, seda hoian ma.

Kas kirute mind sellepärast? Oleksin weelgi õnnetum, kui teaksin seda.

Mõne päewa pärast lahkun Euroopast jäädawalt. Mind jälgitakse kui mõrtsukat ja see ei meeldi mulle. Loomulikult ma ei tarwita mitte raundteed, et jõuda Hamburgi. Aga küll ma olen seal, ilma et suudaks seda takistada Teie, wõi mõni teine.

En mul lootust Teid „Esmeralda“ pardal jälle näha?

Head jahõnne!

Harry Davis “

Sybill Bane keeras kirja koftri ja pani lauale.

„On olemas tats wõimalust,“ arutles ta endamisi. „Kas tahab ta seega mind wiia wale jälgite, wõi on tal tõepoolest nii palju häbematusi, et teatab seda awalikult, millal ja kust kaudu kawatses põgeneda Saksamaalt. Ta wiimaste tegudega wõrreldes ei näi wiimane oletus sugugi wõimatuna. Imelikuna näib waid asjaolu, et ta kui roimar tahab ise enda kannule meelitada jälgijaid.“

Keiu äkki hammustas huulde, tattedades oma mõttekäigu, ja heitis mõttes pilgu suurele seinakellale, nagu wõtaks sealt lahendust küsimusele.

Toas polnud telefoni. See oli wastas lugemistoas.

Siina ta ruttaski ja helistas komisjarile, kellega wasti äsja oli kõnelenud Davisi üle. Ta teatas wahpeal siin aselidnud siindmusest, Davisi siinkäigust ja et wiimane oli koguni luskistanud teda oma tuppa. Arwatawasti on ta nüüd jälle läinud oma teed, ent jätnud mis Bane'ile maha kirja, mis ehk kuidagi komisjarile wõiks kasulikki olla. Selles kirjäs teatanud Davis, et lähemal päewil sõidab aurulaew... ja, kuidas oli's selle laewa nimi? Jgal juhusel, see seisab kirjas, — et Davis tahab lahkuda Euroopast. — Ja, ta wõib selle kirja toimetada politsei kätte. Täna on küll hilja, ent homme a teeb seda kindlasti. — —

Rõne kestis waewalt kümme minutit.

Siis läks neiu tagasi oma tuppa ja mõtles, kas poleks küllalt tänast askeeldamist. Oli juba kesköö...

Ent see asi ei pidanud minema nii rahulikult. Lähenedes lauale, ta tegi leiduse, mis temalt rõõwis wiimase rahu raa-fuke. Peale kõige muu äratas see leidus temas teatud hirmutunde.

Kiri oli kadunud.

8.

„Hallo. Politseijaostkond? Palun, doktor Franke — ja, siin Sybill Bane. Tahtsin teile teatada, et Harry Davis ajal, mil teiega kõnelesin, on jälle käinud pankionis ja wõtnud kaasa kirja, mille mõni minut tagasi leidsin laualt. Ja, ta on nüüd lahkunud. Ei wõi aga olla veel kuigi kaugel. Toob see teade teile mingit kasu? Täna.“

Kergendustundega wistas neiu hargile telefonitoru.

Ta tundis end wiimastest sündmustest weidike wäsinuna. Need tulid liig robinal üksteise järel... Ei wõinud üldse pidada sammu tolle Harry Davisi suisa. Wiimane oli ikka veel seisukorra peremees, waatamata sellele, et teda kui roimarit jäliti.

Sybill Bane waatas aralt enda ümber.

Kes garanteeris talle, et teda praegusel hetkelgi polnud kufagil läheduses? Et ei kuulunud kufagil eesriide taga ja filmittes teda? Et ta ei lebanud woodi all ja teatud huwiga ei filmittes ta wõlurwaid jalgu? Et ta ei peitunud seal kapis ja ei piilunud uksepraost wälja...?

Sybill Bane tundis, et ta oli muutunud närwiliseks. Ja seda alles mõne tunni jooksup, sest lõunapaigu polnud sellest veel midagi märgata.

Ent asjaolu, et tal olid paremad wahendid wõitlemiseks, andis talle julgust edaspidiseks tegemiseks. Ta pidi wõitma, see oli kindel!

Mehega aga, keda ta oli otsustanud wõita, oli lugu ümberpöördukt. Tema külma rahu ja üksteisest ei näinud segawat miski.

Mis Bane jäi ühendusse sündmustega, mis leidsid aset kaugel temast, õo warjawa tatte all. Kogu õo ta istus telefoni juures, tundmata mingit wäsinust.

Kell 12.30 olid leitud põgeneja jäljed.

Harry Davis, kohwritega lahkunud pankionist, oli lähedusest wõtnud auto. Jäljed näitasid Spandan suunas, nagu seda tõendas teine autojuht.

Teine teade tuli wähe hiljem Spandauist. Sealne politsei watas autot.

Olid tehtud kõik tarwilikud ettevalmistused auto peatamiseks ja sõitjate areteerimiseks.

Siiis jäi mõneks ajaks waikselt. —

Kui Sybill Bane weel kord katsus wälja Spandau, kuulis ta, et kummalisel wiisil polnud auto ikka weel jõudnud sinna.

Politsei oli mitmes autos asunud jälgima põgenikke.

Mingil seletamatul põhjusel polnud ka politseiautod jõudnud Spandausse, olgugi, et saabumise aeg oli möödunud ammugi.

Järgmine teade saabus Falkenhagenist.

Harry Davisi auto oli saabunud Spandausse märkamatuks. See oli tal õnnestunud, tehes suure ringi. Politseiauto oli õnnekombel jäänud põgenike jälile ja pidi iga filmapiilk jõudma Falkenhageni.

Hiljem:

Teade Rauenist: „Auto tabatud. Sõitjad aga kadunud. Olid mõni minut enne tabamist lahkunud autost, sest et ülesseatud tõke oli teinud wõimatuks edasisõidu.“

Kümme minutit hiljem Rauenist:

„Direktor Kalkeni garaažist on warastatud auto. Warastel õnnestus põgeneda.“

Sybill Bane oli muretsenud endale waasi mainustustega ja karbi sigarettidega. Ent isegi need mugawused ei suutnud wõita ta närwilikkust.

Ta watas edaspidiseid teateid, ent kõik jäi waikselt.

Talle tundus, et oli möödunud terve igawik, enne kui saabus teade Neustadtist:

„Auto filmapiiril, wast praegu jõudis linna, tagaajajad järel wast mõni minut.“

Sel hetkel ei mõistnud miss Bane, miss Harry Davis oli olnud nii ettewaatamatu. Ta sõitis otsekohe Hamburgi — kindlasti otsemat ja lühemat teed mööda. Ta oleks ju wõinud arvata, et nii ei pääse sihile! Ta polnud weel jõudnud poolele teelegi, kui juba olid tagaajajad temast järel waid mõned minutid, ja kindlasti nad peagi tabawad ta . . .

Teated Wittenbergist, Kuribist ja Savelbergist:

„Kõik teed on sulatud. Auto ei saa pääfeda läbi.“ —

Miss Bane katsus endale kujutella, kuid Davisi aeti taga nagu jahilooma.

Jätudes autotüüril, kuulates mootori ühetoonilist surinat, ta pilk puuris pimedusse, otsides tagaajajaid . . . Need olid tal ees, paremal ja wafemal. Igalpool nad luurasiid nagu ämblik kärbest, mil see langeb talle koetud wõrku.

Kas jattub tal küllalt bensini, et pääfeda nende käest? Sybill Bane ei tunnud põrmugi rahulduft mõtte juures, et Harry Davis peagi langeb politsei kätte. See peaaegu tegi talle valu.

Üks oli kindel: raamatut ta soovis omada iga hinna eest. Aga et sellepärast pidi Davis sattuma võre taha, see polnud tema arvates sugugi tarvilik.

Telefoni helin äratas ta mõtteist.

Saabus teade Prikwalkist:

„Mingil seletamatul kombel on põgenike auto läbi murdnud põhjapoolseist takistustest. Jälgijad tihedalt kannul.“

Teated Wittstodkist ja Berlebergist:

„Teed täielikult suletud. Kõrvaljaamad kõwa walwe all.“

Teated Barchimist, Grabowist, Lenzenist:

„Teed täielikult suletud.“

Teated igast väiksemast linnast:

„Teed täielikult suletud.“

Teade Malchowist:

„Auto põhjapoolt läbi murdnud. Ta ei jõua siiski kaugele, sest tee suleb meri.“

Teine teade Malchowist:

„Auto sattunud sohu.“

Kolmas teade Malchowist:

„Põgenejad tabatud.“

„Mii siis iffagi!“ ohtas miss Bane.

Ta vaatas kella. Olid möödunud tunnid.

Läbi akna kumas hele hommikkoit. Talle tundus, nagu woolaks tuppagi oja rõskest hommikudust.

Tal oli külm.

Mis nüüd? Kas minna magama? Tal polnud selleks vähematki soovi.

Wõi jäädagi ülesse? Sel puhul ta oleks päewal liig wäsinud, kui, milles polnud põrmugi kahtlust, peab astuma filmi filmi vastu Harry Davisiga...

Jälle kiskus telefon ta mõtetewallast.

„Tabatul pole mingit sarnadust Harry Davisiga. See näib olevat omaaegne autojuht, mitu korda kohtu poolt karistatud isik, kes kinnitab, et talle on maksnud tubli summa keegi võõras härra, kel tema arvates olnud palju sarnadust tagaotsitava Harry Davisiga, kes teinud talle ülesandeks toimetada Hamburgi kohwer, ilma et teda tabataks teel. Kohwer oli muidugi tühi. Arreteeritu tõendas, ta arwanud, et kohweris peituvad warastatud esemed, mida ei tohi näha politsei, ja sellepärast pannud mängu kõik, et mitte sattuda

politsei kätte. Järeldades kangekaelsusest, millega ta pages tagaajajate eest, pidi summa, mis talle maksnud Harry Davis, olema tööpoolest mõjuvalt kõrge."

"Nii —!" ütles Sybill Banc, pannes haagile kõnetoru. Selles ainsas silbis peitus terwe maailm täis tundeid. Samal hetkel helistati. Unine toatüdruk ulatas talle telegrammi.

See oli lühike ja paljuütlew:

"Terwiseid Hamburgist. Fokkerid lendawad fiiresti. Nägemiseni!
Harry Davis."

*

Seal seisiski too plakat.

Suur. Helepunane. Ilmega, nagu mõistaks ta ise oma tähtsust.

Seal lubati maksta igale kümme tuhat marka, kes teab juhutada politsei Harry Davisi jälile, kes arwatavasti weel on Hamburgis.

Jätkufirjeldus: Umbes kolmkümmend wiis aastat wana. Pikkus 1,75 meetrit. Nägu habemetu. Kannab sarwprille musta raamiga. —

Härra, kes luges seda plakatit, kandis wäikest terawat lõuahabet ja siniseid prille. Tal oli seljas hele reifimantel, käes nahast portfell. Ta jättis endast auwäärt kodaniku mulje.

Too härra oli Harry Davis. —

Lõunakes tünawail ülewäs meeleolus, ta astus lõpuks ühte kohwikusje ja tellis wiskit soodaga.

Plakati ümber kogunes wahetpidamata uufi inimesi. Neid huwitas see, sest et plakat oli wast äsja üleskleebitud. Baari tunni pärast enam ükski inimene ei pööra sellele tähelepanu.

"Otsige aga, otsige!" mõtles Harry Davis, ja tellis uue wiski soodaga.

Eiis juhtus midagi, mis Harry Davisi sundis ettewaatuselle. Almus keegi mees, pakk punaste kuulutusatega kaenlas. Baari käelüigutuslega rebis maha endise plakati ja kleepis sinna uue.

Wõttes ninalt sinised prillid, Harry Davis piilus ettewaatlikult äsjakleebitud kuulutust. Ta wõis lugeda selgesti, mis seisiks sellel. See tegi teda rahutuks.

"Tagaotstitaw kannab heledat reifimantlit sinna juure kuuluwa müttiga —" seisiks kuulutusel — "nahk portfelli, arwatavasti ka siniseid prille ja terawat lõuahabet."

Harry Davis pani sinised prillid hoolikalt kokku ja aetas karpi.

„Siin töötatakse kiiresti, väga kiiresti. See ei meeldi mulle.“

Ta maksis arve ja lahkus. Minnes garderoobi, ta eemaldas lõuahabeme, nii et tuli nähtavale energiline, püगतud nägu, ja kinnitas ülemisele huulele väikesed inglise wurrud. Ta tegi seda jääraste osawusega, nagu poleks ta terwel eluajal teinud midagi muud, kui kleepinud walehabemeid. Hälli fonimütsi ta wahetas ümber pehme wilkkübara vastu.

Siis ta wõttis seljast mantli ja keeras selle pahurpidi. Jättes portfelli sinna paika, ta surus käed tasku ja astus üksikõikset tänawale.

Keegi ei tunnud teda.

Aeglasil sammel ta lähenes sadamale, kus seisis „Esmeralda“.

Kraanad ragisesid. Laewa pagas hõljus läbi õhu ja kadus laewa ruumikasste laoruumi. Rail seisis kastide mägi, mida raudsed käed, tükkhaawal tõstes taewa poole, peitsid lõpuks laewa sifemusse.

Ta filme ees kerkis üles mastide rägastik. Wiled undasid läbilõikawalt, närwepiitsutawalt.

Ka „Esmeralda“ undas fireen.

Sellele järgnes paus tauba laadimisel. Muist mehi istusid maha koha peal, hatates häwitama kaasaolewat toiduportsjoni, kuna muist walguisid lähedalolewaisse fõögimajadesse.

Harry Davis filmitsees kõiki tähelepanelikult.

„Igal mehel on oma hind,“ mõtles ta. „Nad kõik on müüdawad. Ühed kahelümne, teised kahesaja tuhande dollari eest. Pole olemas ühtki nende hulgas, kelle wäärtus pole arwestataw rahaga.“

Ta lonkis wastasasuwa ukse poole.

Seal ta kohtas meest, keda oli filmitseenud ammuigi.

„Dubage,“ küsis Harry, pisut fergitades kübarat, „millal läheb „Esmeralda“ merele?“

„Homme hommikul.“

Seeqa tahtis mees edasi minna.

„üks hetk—,“ sõnas Davis.

Mees seisatas. Nende pilgud ristusid. Ühe käega toetusdes uksele, Harry teise käega hõõrus mantlinõõpi, nagu oleks see toiming praegu kõige tähtsam. Siis ta sõnas poolwaljuft, nii üksikõikset, kui seda suutis:

„Tahate teenida saksjada dollarit?“

*

Ustudes hotelli toas Hamburgis, ootas Sybill Bane kahete asja.

üks oli telegramm New-Yorgist, kuna teine oli komisjar, doktor Franke, kes temaga seltsis sõitnud siia.

Wiimane tuli peagi, kofkuräagitud ajal. Doktor Franke oli kessealine mees, puhtaks püगतud, energilise näoga, milles säras kaks terashalli kaastundeta silma ja kummaliselt nurgeline lõug. Teda tunti osawa kriminalistina.

„Oleme teinud kindlaks,“ ütles ta, „et Harry Davis pole veel lahkunud siit. Ta oli muretsenud endale uued riided, ka habeme ja prillid, oli aga wahetanud need, kui talle sai teatawaks, et politsei oli jõudnud ta uue wälimuse jälile. Kuhu ta aga nüüd on kadunud, ei wõi ma öelda. Et ta on suutnud pugada „Esmeralda“ pardale, seda pean täiesti wõimatuks.“

„Ta wõis siit lahkuda ka mõnel teisel laewal.“

Doktor Franke langetas pea. Ta kitsad huuled muutusid kitsamaks weelgi ja kulmude kohale ilmus sügaw wolt.

„Teil on õigus. See wõimalus on olemas. Täna lahkus sadamast kaks kuunarit. üks Londoni, teine Liverpooli. Kes teab? Ehk ta pageski sinna. Teatan neile filmapilt. Küll nad teda sealt kinni nabiwad, kui ta tõepoolest seal on.“

„Ja teie, mis Bane? Mida te's teete?“

Miss Bane mängis hetke oma briljantsõrmusega, millel mänglesid päikesekiired.

„Ma pole jõudnud veel otsusele, mida teen. Mul pole „Esmeraldal“ isegi veel kabiini walmis wõdetud...“

Ta ei mõelnudki öelda komisjarile, et tal on kindel nõu lahkuda Hamburgist „Esmeraldaga“. Komisjar poleks temast niikuinii aru saanud, kui ta oleks seletanud talle oma lahkimise põhjustest.

Harry Davis oli kirjutanud talle, ta sõitwat „Esmeraldaga“. Pidi ta seletama seda komisjarile?

Tal oli aga veel teine tähtis põhjus, mis pidi sõitma „Esmeraldaga“. Kui Harry Davis oli ühega neist kuunaritest sõitnud Londoni wõi Liverpooli, siis ta wõis saada sellest teada juba Doveris. Siis ta oli esimesena kohal. Wõis saada kätte raamatu, mida ta kaua otsinud, mis toonud nii palju sefelidusi ja mille pärast Harry Davis oli saanud mõrtsukaks.

Ta pidi selle saama. Pidi saama, et kaitsta oma detektiivi tiitlit. Ta tahtis näidata, et ta naine sel alal midagi saawutada wõib. Ent lugu oli siiski teisiti, kui seda uskus Davis. — — —

„Olete Davisele tubli wastane!“ naeratas doktor Franke.

Miss Bane tõstis pea. Ta palgeid kattis õrn puna, nagu oleks teda tabatud mingilt keelatud mõttelt.

Komisjar silmitses teda tähelepanelikult.

„Siiski — ärge pange seda mulle pahaks, mis Bane, kui peaksin effima jelles, mulle tundub, nagu Davise pääse-

mine meie ääest oleks walmistanud teile isegi rõõmu teatud määral. Et olete ta wastane, näib olewat jaatuse pilge . . ."

Miss Bane waatas mõttes temast mööda.

"Eksite, mister Franke, ma ei soowi miski muud, kui et roimar saaks õiglase karistuse."

Doktor Franke hõõrus wastamisi oma põidla küüsi ja naeratas mõttes.

"Arwatavasti teate sama hästi, et me ei otfi Davist kui mõrtsukat . . . waid kui peatunnistajat. Wõib ju olla wõimalik, et ta jaatis forda kuritöö, — ent sama wõimalik on, et ta on täiesti süütu. Kindel aga on, et ta tunneb roimarit."

Komisjar wõttis taskust mingi paberi.

"Näete — oleksin peaaegu selle unustanud. Nõudsin New-Yorgist teateid Davise kohta telegrammi teel. Siin on wastus!"

Miss Bane luges:

"Harry Davis, kaupmees, elab alalifelt siin. Harry Davis, maaler, praegu wiibib ajutiselt Hiinas, ei wasta Teie poolt antud isikufirjeldusele. Teisi Harry Davis'eid me ei tea.
C. J. D."

Franke keeras paberi jälle kokku.

"See muidugi näitab, et tagaotsitaw Harry Davis pole New-Yorgist."

Sybill Bane tõusis üles ja läks ukse juure, sest uksele koputati. Kelnner ulatas talle telegrammi.

"Ka mina pärisin tema kohta teateid New-Yorgist, sest kuugi, nagu mäletan, seletas mulle Davis, ta olewat New-Yorgist. Mulle on täitsa arusaamatu telegrammi sisu, mille saite . . ."

Ta awas paberi. See oli wõrdlemisi lühike.

"Sybill Bane, Hamburg, Atlantic-Hotell. Me palume Teid Harry Davist mitte jälgida.

Kriminaaldepartemang."

Miss Bane raputas arusaamatult pead.

"Ma sellest küll aru ei saa. See näitab selgesti, et teda seal tuntakse. Arusaadavasti ei teata seal, et teda kui roimarit otsitakse. Ma ei nimetanud seda."

"Mina ka mitte," ütles Franke. Ta wõttis neiuult telegrammi ja luges selle weel kord läbi.

"— wõi nad teawad seda jüiski!" ütles ta, hääle kõlades ähwardawalt.

"Mõlemad telegrammid käiwad üksteisele risti wastu!" seletas miss Bane.

Doktor Franke ulatas talle sõnatult tagasi telegrammi.
„Teie jätate tähelepanemata asjaolu, et teie telegramm on saadetud ära kaks tundi hiljem.“

„Ja — mida mõtlete sellega?“

„Ei midagi iseäralikku, vaid — et kahe tunni jooksul võib juhtuda paljugi.“

9.

üle mere lastus õhtu.

Viimane õõguv päikesekiir culdas pehmelt kõrgeid laineid, millel tantsijaksid lugematud wahuharjakesed. „Esmeralda“ liikus noolena läbi lainete, jättes järele walge wahujoa. Aleksei Ssuwanow seisis reelingi ääres ja ootas. Teda kippus waldama rahutus.

Oli inimesi, kes Aleksei Ssuwanowi pidasid ilusaks meheks. Ta oli kestmise kaswuga kummaliselt kahwatu näowärwiga ja sügawmustade juustega, mis lainena ümbritsesid ta nägu.

„Lõpuks ometi!“ ütles Ssuwanow, kui nägi pimedusest lähenevat warju.

Läheneja tegi lühikese täeliigutuse.

„Ma ei saanud warem.“

„Ja . . .?“

„Tal on see.“

„Oled selles kindel?“

„Täiesti.“

„Läksin tema kabiini juhustlikult, kui kuulsin teda pakkawat wälja omi asju. Ta oli raamatu pannud lauale. Tundsin selle kohe ära.“

Aleksei Ssuwanow naeratas waewalt märgatawalt.

„Oli temas märgata kahtlust?“

Küsitaw lõi käega.

„Kindlasti mitte. Kuis võis tal tekkida kahtlus minu suhtes? Ta näeb ju minus waid kabiini teenijat, kes korra järele astub kabiini . . . muide see amet on väga tululik. Olen selle lühikese ajaga saanud poar dollarit ja prantslaselt mõned frangid jootrahana.“

Aleksei Ssuwanow tegi pilkawa summarduise.

„Ma ei teadnud, et teie „kõrgus“ steward wõtab wastu jootraha.“

Teine naeratas ühidalt. Selles võis märgata teatud kibedust.

„Wast hiljuti ma seda ise ka ei teadnud. Miks peaksin tõmbama endale kahtlust seeläbi, et läksin tagasi jootraha?“

„Voomulikult mitte. Neil tuleb teha enne tükk tööd, kui suudawad hakata kahtlustama mind. Võis mind Moskwas

tahtlustada ükski inimene, kui Viitola! jaatfin teise ilma? Ta oli raamatukauplusest saanud teada, kus peitub diadeem ja teatas seda meile. Hüwa. Siis ta tahtis ajada meiega ühiselt asja . . . ja muutus meile üleliigsiks. West oli seal- kohal sügaw . . .” Ta naeratas nagu sunnitult. „Muide, too naisdetektiiv teeb mulle nalja. Ta on ilus tüdruk. Ta sobiks pigemini meestel päid segi ajama, kui roimareid tabama.”

„Küll ta seda ükskord ta tegema hakkab.”

Aleksei Esuwanow heitis kiire pilgu üle teki. Nad olid ükjnda. Keegi ei wõinud kuulata nende kõnelust.

„Du peale selle weel mingit hädaohtu pardal?” küsis ta wiiru pärast.

Küsitaw kehitas õlgu.

„Kuidas seda wõtta. Tuntud nägusid on.”

„Kii? Kes?”

Steward waikis hetke. Esuwanow nägi, kui ta framp- likult hoidis finni raudseisi käsipuisi, nagu tahaks neid kätti murda.

Wast sekundi möödudes tuli wastus:

„Tatja on pardal.”

„Neetud! Mida ta teeb sin?”

„Ta kannab ilusaid riideid, uhkeid briljante, mis on wäärt terve waranduse. Ta wärwib endal huuli ja koketeerib kellegi ameerika seakaswatajaga. Tal näib olewat palju raha.”

Aleksei Esuwanow waikis. Ta ei teadnud, mida widi wastama.

„Printsi Tatjast on saanud lõbunaine.”

Ta peale pikemat waikimist lisas ta:

„Mu armas wäike det. . . lõbunaiseks oled hakanud! — Wenemaal läheb halwasti peale uurt maailmasõda.”

Aleksei Esuwanow tundis end praegusel filmapilgul pisut ebakindlana. Talle sai jälle tord selgeks, kuiwõrd ta erines teistest. Tema, nimetu, teda leiti Kiemi tänawalt ja kes waid würist Warini abiga pääses üliõpilaskonda, — ja teine, prints, hiigla waranduse pärija, kes ühel päewal peale rewolutsiooni kerkis üles terjusena.

Siis need mõlemad jaatusesest tabatud olid ühinenud ja mõlemad — saanud roimareiks.

Esuwanow mäletas weel üsna selgesti printsi Tatjat. Sale, shatän, kitsa, peene näoga, kus läikisid mõistatus- likud mustad silmad ja rask punast huult, mis sagedasti talle sõbralikult naeratanud.

Säärane oli olnud printsi Tatja, teda ta omal ajal oli waadanud kui jumalannat.

Prints raputas enda mõtteist.

„Aleksel, me muutume sentimentaalseiks. See on naeruväärt. Tatje on mulle furnud — ta on saanud lõbumaiseks. Samuti olen furnud talle, sest ta ei tea üldse, et weel elan ja ei tarwitsengi teada seda, et ta wend on — roimar. Mällestus on parim asi elus. Mulle on Tatja ikka weel tütarlaps nagu seekordki, kui ratsutas läbi metsade . . . tütarlaps sooja naeratusega . . . Teist Tatjat ma ei tunne üldse.“

Teile Amus ka teisi reisijaid, lobisedes ühest kui teisest tühjast-tühjast.

Steward sofiistas:

„Mii siis dinee kestei, kui preili detektiiv lähed söögi-
saali, kohtume tema kabiini ukse ees.“

Aleksel Suwanow noogutas tummalt.

Sybill Bane istus oma kabiinis peegli ees, pöördes kogu oma tähelepanu puudritoofile.

Ta kuulis kongi lööki. See oli esimene ford. Mii siis oli tal weel aega. Ta tõusis üles, lõi kinni wäikeste hõbedaste puudritooši ja astus akna alla, ust paistis waid lai, lõputu weewäli . . .

Sybill Bane oli wäheke halwas meeleolus. Kui Harry Davis siiski polnud pardal? Kui ta oli efsinud ja kogu see reis olnud asjatuks?

Ta oli wiimastel ajal muutunud wähe pessimistlikuks. Ja kindel lootus, juba lähemal päiwil omada raamatut roheline ristiga, oli peaaegu kadunud.

Aga, kindlasti Harry Davis pidi olema pardal.

Weel paar tundi enne auriku lahkumist sadamast oli mis Bane lonkinud ringi kail, teadmata, mida teha.

Ka tund aega enne ärasõitu ta polnud jõudnud mingile otsusele.

Ta siis — siis oli too wäike wahetuhtumine annud põhjust siiski minna laewale. Nimelt, keegi sadamatööliline oli teatanud komisjarile, et keegi Jens Peteresen, kes töötanud kail, kadunud lõunawahetajast jaadik. Sama Jens Peteresen olla enne kadumist kõneleunud kellegi hallis wihmamanntlis härraga, kes wäga hästi wõis olla tagaotsitaw Harry Davis, sest kasw sobinud hästi; ja nägu — noh, nägu wõis ta ju muuta.

Sybill Bane kuulis seda doktor Frankelt.

Jens Peteresen oli töötanud „Esmeraldal?“ Ja nüüd ta oli kadunud . . . samuti ka too tundmatu härra?

Sybill Bane aimas, et tööliste kadumine on ühenduses Harry Davisiga. Sellepärast lasi ta kiireks korras omad pakid kanda laewale.

Juba undas laewastreen, kui miis Vane alles seisis kail. Vootus, et Harry Davis eht jaski on laewal, kaswas temas järjest.

Oli wõetud peale wiimased kanbapakid. „Esmeralda“ wallandas föied.

Siis äkki ilmus Jens Petersen. Parajasti, kui Sybill Vane tahtis astuda sillale, kuulis ta tema nime. Pöördes ümber neiu nägi, kuidas teda ümbritsejad kaastööliised.

Waatanmata sellele, et silda taheti ülestõmmata ja nüüd waid oodati tema järele, ta jookkis mehe juure ja küsis närwiliselt, kus ta oli olnud. Küsitaw filmitšes neiu tahtlewalt, pomises midagi „wale aadressidest jaadetistel“. Keegi teine kõneles midagi „laoruumist“, kust nad ta leidnud...

Sild tõmmati üles.

Ja wiimasele sekundil läks Sybill Vane siiski pardale — — —

Kong löi teist forda.

Sybill Vane heitis kiire pilgu peeglile, mis talle, nagu alati, ütles, et ta on ilus. Siis lahkus kabiinist.

Ta oli nõuks wõtnud leida Harry Davis juba täna, eht hiljemalt homme — kusagil ta ju pidi peituma, selles oli ta kindel — — —

Keegi ei märganud, et Aleksei Ssuwanow ilmus einele märksa hiljem.

Kellele see pidigi torkama filma...? Nii mitmedki hilinesid einele. Pealegi oli ta weel wendlane, keda keegi ei tunnud.

Ta istus üsna Sybill Vane'i lähedale, kes aga teda täheleegi ei pannud.

Aleksei Ssuwanow naeratas nõrgalt.

Ta mõtles: „Millised ilmad ja küll need, ilus defektiiv, kui minnes oma kabiini, leiad, et on kadunud wäärtuslik raamat. millele nii kaua oled pidanud jahti...“

*

Kui Aleksei Ssuwanow einelt tulles sammus alla kabiini käiguist, nägi ta stewardi, kes teda ootas.

Wiimase nägu väljendas nii cummalist pettumust, mis Ssuwanowi tegi tõsiselt rahutuks.

Steward tõmbas ta ruttu sisse lahtisest kabiiniksest, fules selle hoolikalt ja pistis siis alandlikult käed kuu tasku.

„Mis on?“ küsis Ssuwanow kannatamatult.

„Raamat pole õige.“

„Mis? Mis see's tähendab? See on ju ometi sama raamat, mida ta kogu aeg ajanud taga ja nüüd tahab wiia Ameerikasse.“

Steward kehitas õlgu.

„Böimalik. Igal juhul see pole roheline ristiga.“

Minnes lürowallana juure, ta wõttis sealt Boccaccio ja wiskas selle lauale.

„Palun, — weendu ise.“

Närwiliselt lehitsefes seda Ssuwanow. Ta ei leidnud mitte rohelist risti, waid kaanelt kirjutise:

„D. J. Sterne. — 756.“

See oli peenike, waevalt märgataw kiri.

„Sterne?“ ütles Ssuwanow mõttes. „Sterne? See on ju sama mees, kes wast paari päewa eest tapeti Berliinis.“

„Täiesti õige, ja see raamat on üks neist kolmest.

Ssuwanow naeris libedalt.

„Pidime me's nüüd saama ena nähyu selle wale!“

„Ent siiski, kahtlemata on tema käes ka see roheline ristiga! Miks ta siis muidu sõidab Ameerikasse?“

„Seda ma küll ei tea. Ka pole kindel, omab ta selle õige — arwan aga siiski, et see on ainuke, mis tal on.“

Õstudes lauaweerle, ta trummeldas närwiliselt sõrmedega raamatukaanel.

„Scisford on räbal. Ta kindlasti leiab warguse, — kui me pole ettevaatlikud, meid wõidakse weel tabadagi... ja tasuks me ei saanud isegi õiget raamatut.“

Kätigus kuuldi samme. Mõlemad wõpatufid. Järgmisel hetkel koputati uksele.

Steward surus end ukse taha, kuhu ei nähtud teda koge ukse awamisel, kuna Ssuwanow läks ukse juure.

„Ja — mis on?“

„Telegramm härra Aleksei Ssuwanowile.“

Benelane awas ukse waid praokile ja wõttis wastu telegrammi.

„Ma ei uskunud.“ ütles ta, „et siin wõib seegi telegramme saata.“

„See on raadiogramm,“ naeratas madrus, kes seisis wäljas.

Sulgenud ukse, Ssuwanow awas telegrammi.

Steward, kes talle lähenes aeglasil sammel, märkas järsku, kuid Ssuwanow kahwatus, haaras ühe käega kinni langa weereft, kuna teisega abitult äigas üle laua.

„Ka seda oli waja weel...“ ta sõnas poolwaljalt.

Steward wõttis raadiogrammi ja püüdis seda lugeda.

Sellel seisis rida mõttetuid sõnu, mis ei sobinud ühtegi feelde. Waid allkirja ta wõis lugeda: „Tschchow“.

„Ma küll ei mõista, millise wõtme abil wõiksin seda lugeda?“

„Seda wõib lugeda arwude abil... ent mina wõin seda ilmagi. Seal seisab:

„Ettewaatus — Frank Gordon on teie jälil. Wõimalik, et ta on maskeeritud pardal, wõimalik ka, et on moortorjahi „Esmeralda“ kannul

Tschehow.“

Steward tundis külmawärinaid.

Suwanow noogutas peaga.

„Temaši wõib uskuda kõike. Ta mõistab end maskeerida nii, et teda ei suuda tunda ükski inimene. Ja wõib olla, istub tema kõrwal ja mõtleb, et jutleb mõne süütu tubakakaupmehega... Sa arwad omas kaaslasel tundwat mõne suurmaapidaja... Sa näed oma kõrwal madrust, kes hoolikalt kerib kõit... Igaüks neist kolmest wõib olla Frank Gordon. Meil on pardal mõnisada reisijat. Igaüks neist wõib olla tema. Ja kuidas sa mõtleb teda ära tunda?“

Steward waatas mõttes lauale.

„Weel pole me ta küüsis.“

„Ent see wõib sündida lähemal ajal.“

„Siiski, me ei anna alla nii kergesti.“

*

Astudes kabiini, Sybill Bane märkas kofe, et sin olid „töötanud“ wõõrad.

Ta waatas järel omad ehted: kõik olid alles. Kohwer oli küll awatud ja segamini tuhnutud... siis aga märkas, et raamat oli kadunud.

Ta oli rõõmus, et see polnud õige raamat, mis temalt warastati. Tal tuli enne leida see, kui temalt saadi seda warastada. Seda, mille Harry Davis saanud talle professor Sterne juurest, soowis ta meelelbi wargaise.

Üks asi aga tegi teda äärmiselt rahutuks. Nimelt, et ta ei leidnud mingit tunnuft, mis teda oleks wõinud wiia warga jälile.

Et ära hoida edaspidiseid wargusi, otsustas ta asjast teatada kaptenile.

Waimane urises weidi seni, kui Sybill Bane oli ta läheduses ja kirus wihafelt, kui neiu oli wäljas kuulmispiirkonnast. Et igal reisul pidi olema mingi wahetuhtumine, oli selge. Aga et säärane wahetuhtumine leidis aset alles merele saabumisel, see oli juba liig... .

Sybill Bane, jündes tagasi kabiini, märkas, et raamat oli wahepeal toodud tagasi! See lebas laual süütuna,

nagu ei aimaks midagi sellest wihast, mida oli äratanud kaptenis.

Miss Vane ei mõistnud enam kuid sellele reageerida. Ta ei aimanud, et weel järgmisel ööl sünnib midagi . . .

10.

Lauad.

ülal ja all, paremal ja wafemal, ees ja taga: ei midagi muud kui lauad.

See oli oluford, milles end leidis Harry Davis. Arusaadawail põhjusil see polnud talle just kuigi meeltnööda. Aga see oli hädatarwilik.

Ta külitab ühes klaverikastis. Sinna oli ta sokutanud Jens Peterfen ja siis saanud alla laewa laburnumi. Klaveri nad olid Hamburgis ühisel jõul paigutanud laburnumi warjulifemasse nurka kottide ja kastide alla, kust seda wõidi leida alles mitme päewa pärast.

Klaweri asemel ta oli nüüd ise kastis ja oli end lastnud laadida laewale kaubapafina. Minuke luffus, mida oli jõudnud muretseda endale suure rutuga, oli pehme patjadest polster ja tsipake toidu tagawara, mille hulgas paistis silma neli walitud siifuga liöödri pudelit ja elektri taskulamp.

Mitu tundi järgimööda ta ei kuulnud midagi muud kui masinate undamist. Nii wõis ta arvata, et nad olid merel juba mitu tundi. Oli saabunud aeg mõelda tulewikule. Seft Davis ei kawatfenud jääda siia alla kogu sõidu ajaks. Tal tarwitsetes waid leida õige pääsetee.

Nüüd ta aga oli weel jänest.

Loomulikult ta oleks ju wõinud wõtta endale kabiini nagu iga teine reisijagi. Ent kaptenil kindlasti oli taskus tema isikufirjeldus, mille järel tal siiski oleks õnnestunud teda ära tunda. Ja kuigi poleks see õnnestunud kaptenil, siis oli selleks siin Sybill Vane, kes pidi kahtlemata awastama tema isiku.

Wäljawaated pääsmiseks näisid olewat halwad.

Ta kalkuleeris, kelleks wõiks end muuta, kas madruks, kütjaks, wõi sütelaadijaks?

Aga ühelegi neist ameteist ei tunnud Harry Davis mingit sümpaatiat. Pigemini ta juba jäi endiselt siia alla oma „elutuppa“.

Kui tal oleks waid küllalt toidumoonu. Ja seda tal tuli muretseda.

Ta tõusis ettewaatlikult ja logistas mõlemaid haake kasti kaanel, mis seda seeft poolt kinni hoidsid. Minuti ta

kuulatas — kõik jäi vaikseks. Siis ta avas kastikaane ja hiilis ettevaatlikult välja omast peiduurkast.

Klawerikaast oli hoolikalt varjatud kohas laoruumis.

Koninud välja, ja istus ühe hiigla kohvri kaanele. Siin ta vähemalt võis hingata vabamalt, kui seal all.

Järgmine ülesanne Daviisil oli uurida oma lähemat ümbrust. Ettevaatlikult ronides üle kastide ja kottide ta viimaks jõudis avaramale kohale, kust võis pilku heita ümbrusele.

Ent see, mida ta nägi, teda suurt ei huvitanud. Seal olid vaid hunnikuisse kuhjatud kaubapakid, millega polnud midagi peale hakata ja mis kuidagi ei annud ära endi omanikke.

Milline nende arvutute kohvrite hulgaft küll võis kuuluda Shbill Vane'ise?

Et tal midagi teha polnud, siis ta silmitses üht filti teise järel, lootes ehk wast õnnestub seda kuidagi kindlasti teha.

Kindlasti ta loodab veel leida raamatut rohelise ristiga. Harry Davis naeratas endamisi . . . las ta loodab. Meiu tagajärjete otsimine tegi talle valu, ent ta ei saanud teistki . . .

Mehaaniliselt Davis pistis käe wafakusse rinnatasku. Siin see oli kindlas kohas — too Boccaccio rohelise ristiga.

Äkki kustus Daviis naeratus. Ta näole ilmus pinev ootus. See juhtus siis, kui oli lugenud filti suurel kohvriil, mille ees laintasid kaks wass lukku. Nende kohal oli wäike nahk sildike, millel ilutses nimi:

„John Edward Fox. — Baltimore.“

Harry Daviis näo üle lewis suurima rahulduse tunne. John Edward Fox . . . õnnelikumat juhust ta ei wõinud enam soovida.

Milline võiks küll olla tema kabiini number?

Harry Davis kaalutles.

Aurik oli olnud teel mõned tunnid. Selle wäheste ajaqa ei jõudnud stewardid kindlasti veel õppida tundma kõiki reisirajaid. Ei, kindlasti mitte. Kui ta nüüd läheb tekile ja küsib esimehelt wastutulijalt mister Fox'i kabiini, siis see ei peaks mingil juhusel äratama kahtlust.

Daviis alustas teed trepi suunas. Taskulamp näitas talle teed läbi kastide ja kohvrite rägastiku. Tal polnud kaotada palju aega. Väljas arwatawasti oli saabunud pimedus.

Endamisi arutab ta, kas poleks parem oodata täieliku pimeduse saabumiseni . . . Siis ehk olid wäljapääsu wõimalused soodsamad. Teisest küljest aga uskus ta, et siis Edward Fox kahtlemata on lahkunud kabiinist . . .

Nii mõtiskledes talle järsku meeletus midagi, mis eht võiks talle olla kasulik. Milleks ta siis seisis John Edward Fox'i hiiglakohvri lähedal, kui ta ei awaks seda! Ta lobas taskuis, otsides muuntrauda, mida kandis ka-
jas igas olukorras.

Leides jesse, ta kummardus, et ettevaatlikult awada
luffu.

Taskulambi here walgus lastus terawalt lulkale. Üffi
aga kustus see.

Instinktiivselt hoidis Harry Davis hinge kinni, käsi
surudes kramplikult taskulampi.

Ta kuulis samme...

*

John Edward Fox oli wanem härra, weidi punaka
näoga, filedalt tahapoole kammitud walgete juuste ja wäi-
kese pügatud lõuahabemega. Sama walged olid ka ta wäi-
kesed käed, mis närwiliselt liikusid, kui neil polnud teha tööd.

Mr. Fox istus ükssinda ümmarguse laua ääres sõõgisaa-
lis ja silmitses reisijaid, kes peaaegu wiimastena olid kohal.
Ruudusid waid wähesed, kes osalt einetasid oma kabiinis,
osalt mõtlesid olewat saabunud aja testamendi tegemiseks,
sest nad tundsid lähenevat merehaigust.

Edward Fox õieti ei teadnud, mida peab wõtma ette.
Oli weel wara alustada omi tawalisi töid. Selleks ta pidi
sõbitama laialdasemaid tutwusi. Pidi wallandama kogu
oma jeltskondliku talendi ja endale muretsema kindlama sei-
sukoha. Selleks tal polnud weel siiani olnud mingit juhust.
Ja sellepärast ta nüüd ootaski rahulikult. Polnud tarwiski
rutata. Teekond oli pikk...

Mr. Fox tõusis, et wäljuda.

Ülal tekil oli jaha. Ta läks kabiini, et tuna mantel.

Sel heifel mr. Fox ei aimanudki, et järgmisel pilgul
täitub ta jaatus. Kuri, halastamatu jaatus.

Ent sääraast asja aimab inimene harwa.

Awades kabiini ukse, mr. Fox märkas, et seal põleb
tuli.

Üllatunult ta astus edasi. Ta ei teadnud õieti, oli ta
lastumisel keeranud ära tule wõi mitte. Ta siiski uskus
wiimast.

„Dere õhtust, mr. Fox!“ ütles rahulik hääl, milles wõis
mürgata wähe pilgetti.

Mr. Fox pöördus ümber.

Ühes nurgas suitsetamislauakese ääres istus keegi
härra. Lebedes mugawalt tugitoolil, ta hoidis suurima ra-
huga figareti wafakus suunurgas ja noogutas sõbralikult

tulijale. See härra kandis suuri musti farwprille puhtaks pügatud energilisel näol, mis ta näojooni waid osalt wäljapaista lasi.

„Tere õhtust mr. John Edward Foy!“ ütles weel kord rõhuga wõõras härra. Ta tegi feda sääraste rõhuga, mida märkas selgesti mr. Foy.

„Kes te olete?“ küsis ta. Ta hääli oli äkki kaotanud wanahärrale omase rahu ja kõlas nagu weibike närwiliseltki. „Ja kuidas te pääseksite jesse?“

Wõõras härra ei liigutanudki.

„Kas te, palun, ei tuleks ukse, mr. John Edward Foy? Muudu tuul tõmbab.“

Kuulelikult pöördus ümber mr. Foy ja syles ukse. Teda waldas pöörane hirm.

Kii siis temal oldi jälil? Siiani ta oli lootnud, et tagaajajad temast on kangel.

Ent ta fokus end ruttu.

Oli naeruwäärt karta midagi enne, kui teadis, kes oli too saladuslik wõõras ja mida ta soowis. Ja — teda ei wõidud süüdistada millegis. Ei, feda ei wõidud mingil tingimusel, sest mr. Edward Foy oli toiminud wäga ettewaatlikult säärastes asjus.

Ta pööras end järsku ümber.

„Palun, kas te ei ütleks mulle, millise õigusega te tun-
giste siia kabiini ja — — suitsetate minu sigarette?“

Wõõras naeratas sõbralikult.

„Kindlasti. Meeleldi. Aga, palun, wõtke istet. Tshhe, nagu oleksite kodus.“

„Palun teid tõsiselt!“ ütles mr. Foy energiliselt, astudes sammu lähemale.

Kunnamaline pill aga, mis teda tabas läbi ümmarguste prilliklaaside, rõõwis talt jälle wiimase energia raasukese. Ta tundis end täiesti jõuetuna nende läikivate ümmarguste klaaside wastu.

„Palun, istuge!“ ütles wõõras lühidalt, näidates toolile teisel pool! lauda.

Mr. Foy istus sõnatult.

„Aga — mida te õieti soowite minult?“ suutis ta lõpuks küsida.

Wõõras waikis.

Sekundi walittes waikus nende ümber. Waid kella tiksumine wasardas nende kõrwus ja pekis wäsimatult mr. Foyi närwe. Ta tundis, kuid see waikus talt rõõwis wiimase jõe raasukese.

„Tunnete mind?“ küsis wõõras peale wäikest pausi, mis mr. Foyile tundus igawikuna.

„Ei —“ vastas küsitav ebakindlalt.

„Olen Harry Davis.“

Mister Foy jäi mõttesse. Ta joris mõttes läbi kõik nimed, mis talle meelestusid sel hetkel, tuletas meelde kõik möödunud aastatel kuulnud nimed, ent nende hulgast ta ei leidnud ühtegi Harry Davist.

„Ma tõepoolest ei tea...“ ütles lõpuks.

Oli selgesti märgata, kuid Harry Davisel neid sõnu kuuldes tõusis meeleolu.

Mister Foy ei pannud seda tähele, sest et ta enda asjad talle andsid küllalt mõtlemist. Aga ka tõepoolest oli nii.

Davis rõõmustas, et Foy veel polnud kuulnud midagi tolleist roimast. Sest vastasel korral oleks fogu ta plaan olnud küsitav. Küll ta oleks võinud kavalusega ajada asja... aga nii oli siiski parem.

Safartmäng, nagu neile alguses näis, muutus nüüd võitlusjeks rind rinna vastu, kusjuures Davisel olid võiduvõimalused märksa paremad.

„Me ju kunagi tutvunesime, mr. Foy,“ sõnas Davis.

„Tol korral oli teie välimus hoopis teistsugune, ehk küll pean tunnistama, et kannate väga sobivat maski. Ükski inimene ei tuleks mõttele, et need filedad walged juuksed on parukas ja te habe kleebitud lõuale...“

Mr. John Edward Foy trummeldas närviliselt laual. Ta ei julenud sõnakestki lausuda vastu. Teda piinas hirm tulewiku pärast.

Harry Davis jattas.

See kõne oli jäärases lobisewas toonis, mis mr. Foyis järjest kaswatas hirmu.

„Dlete weel noor, mr. Foy — waatamata sellele, et filmapiilgul teesklete wanahärrat. Dlete weel kogematu omas kutses, olgugi, et teil paljugi seljataga ja peaksite omama tugevamad närwid...“

Tugevamad närwid! mõtles mr. Foy wihahelt. Kui sind jälgitakse nädalate wiisi nagu metslooma ja lõpuks weel jäärane ootamatu kallaletung!

„Sääraseks oluforras te kaotate pea, mr. Foy. Te ei tea, kuidas end peaksite pidama ülal. Aga see ei tee wiga. Isegi kui oleksite võitluswõimeline, poleks teil praegu midagi peale hakata...“

Davisi pea wajus ettepoole. Ta prilliklaasid läikisid läbitungiwalt.

„Mister Foy... mõelge korraks Kairole?“

See sõna mõjus pommina.

Mr. Foy hüppas püsti. Näost furnukahwatu, filmad klaasistunud ja hingamine raske, löötsutaw.

„Kes te olete . . . ja mida soovite minust?“

Wõõras naeratas rahustawalt.

„Palun istuge, mister Foy. Kes olen, seda juba ütlesin teile. Harry Davis.“

„Ma — ma ei tunne ühtegi Harry Davist, kes — kes midagi võiks teada Kairost.“

„Mii? üllataw. Aga siiski, ehk tunnete kedagi, kes võib teie kutsuda ellu mälestused Rocky Mountainist . . .?“

„Härra . . .?“

„Ka mitte? Istuge ometi, mister Foy. See pole kaugeksti nii erutaw. Tähtsain meeleldi lobiseda teiega mõned minutid, ent te püüate seda igati takistada. Olete liig erutatud. Mida teete siis, kui teile tuletan meele Buenos Aires'i, Kopenhaageni ja Hamburgi . . .? Ehk jälle — Moskwa? Noh, Mister Foy . . . pean weel nimetama mõnda nime?“

John Foy waid waewu suutis logeleda:

„Ma ei mõista teid . . .“ Ta hääl kõlas endalegi külmana ja wõõrana.

„Oleks tõepoolest narrus seda kõike omaks wõtta,“ mõtiskles mr. Foy endamisi. Pidi ta nüüd's lohe nende nimede kuuldes kaotama endawalitsemise! Tema kuritegusid ei saada ju tõendada millegagi.

Harry Davis süütas endale uue sigareti.

„Istuge, mr. Foy. Näen, te tahate nüüd mängida süütut tallekest, kel millestki pole aimu. Sel pole küll mingit mõtet. — Olite ju nii ettevaatamatu, et panite lady Harrisoni pärlid enda kottwrisse . . . Otsisin need sealt üles, mille toimingu juures mind segas üks madrus, sain aga siiski kätte pärlid.“

Tõnetuna langes mr. Foy tagasi toolile.

„Kawatsete areteerida mind?“ ta küsis wiibu pärast.

Harry Davis naeratas sõbralikult.

„Mida te kõik ei arwa minust, mr. Foy! On's mul siis detektiivwi väljanägemine?“

John Foyi silmis lõi lõffele uus sädemek. Ta näis saawat uut julgust. — Kui wõõras polnud detektiiv, siis ta polnud ju weel kaotanud midagi.

„Mida te's öieti soovite?“

„Tahan teile esmalt selgeks teha, et on ettevaatamatus tahe nime all omada nii wähese wäärtusega esemeid. Tunnen teid kui mister Foy, Barley, Wilson, Fairfield ja Broke. On teil weel nimesid? Ei? Näe, see on teie wig. Teine lord peate olema ettevaatlikum.“

Kuistates tuha paberossi otsast, Harry Davis jatkas rahulikult:

„Seda me ju teame mõlemad, et wõin teid kaptenile ülesanda kui lady Harrisoni pärlite warast, millele järgneb teie areteerimine. Wõi ma wõin... awastada teid kui walemängijat, millist wõimet arwatawasti mõtlejate kasutada ka sellel reisirul. Selle poolest olete küll „rahwuswahelise kuulsusega“. Oleksin wõinud lasta teid areteerida juba Moskwas... kui walemängijat... te ei tunnud ju mind tol korralgi Harry Davisina.“

Rõneleja tegi wäikesse pausi.

Siis jatkas ükskõikselt:

„Aga ma ei tee midagi sellesarnast.“

Fox tundis uut kergendust.

„Waid...? Mida's joowite minust?“

„Selge mulle, mr. Fox... on teil pardal tuttawaid? Nimelt — sõpru?“

Setkelise mõtlemise järele wastas:

„Ja.“

„Mii siis polegi. — Mäen ifka weel, mr. Fox, et peate mind oma waenlaseks ja sellesarnast mind tahate juhtida wale jälgedele. Teil pole pardal ainustki sõpra. Tean seda, sest panin teid tähele söögisaalis.“

„Olgu's nii,“ urises Fox. Lemas tõusis wiha, et ta ei saanud midagi ettewõtta wastase üleoleku wastu!

„Tahan nüüd teha teile ettepaneku, mr. Fox. Ja see oleks: Peate kaduma pardalt.“

„Härra!“ karjus Fox üles karates. „Ma peaksin uputama enese?“

„Ei — mitte täiesti!“ naeratas Davis. „Peate waid kaduma. Ja nimelt sinna, kus olin siiani: ühte lasti laoruumis.“

„Ei!“ wastas Fox. „Ei iialgi.“

„Mõelge järele. Tahan asuda teie asemele, mr. Fox. Te lubate mulle tarwitada oma parukat, samuti ka habet ja kaotte. Weedan seejärel terve päewa omas kabiinis. See tähendab kabiinis, mis siiani kuulus teile, kuna teie lõbutsete laoruumis. Teil pole pardal tuttawaid. Need wähesed, kes teid nägid eila, on homme unustanud täielikult teie wäljanägemise. Ja ülehomme, kui ilmun päewawalgele, ei funda keegi enam teha wahet.“

„Mina aga seda ei tee!“ seletas Fox.

Harry Davis tõusis toolilt.

„Mister Fox, mul pole mingit isu teiega tülitseda. Jätan teile walida... kas lähen kohe kapteni juure ja tutvustan teid...“

Edward Fox naeris pillawalt:

„Kahlemata ta on rõõmus, et tabab „jäne“.“

Davis lõi ükskõiksest käega. Võttis taskust kirjatasu ja foris selles.

„Mäete, mister Fox, mul on võimalik võtta mitu kaarti esimeses klassis . . . ja teen seda ka, kui asi nõuab. Küll ma kaptenile leiian mida seletada . . .“

„Mii . . . miks teie tulite pardale jänesena?“

„Eest et Berliinis vedasin kihla, et sõidan New-Yorki, ilma et teel mind tunneks ükski mu sõpradest, kes sõidavad samal ajal ja sama teed mööda . . .“

„See pole tõsi.“

„Mister Fox, annan teile nõu paremini valida sõnu. Dlete nõus minu ettepanekuga? Sel puhul annan teile lahkesti tarvitada oma möbleeritud kasti, hoolitsen teid eest, kui sellest peaks olema puudus, ja ma ei avasta teie isikut, vastasel korral . . . tõendused on minu kätes.“

Käsi surudes rusikasse mister Fox vastas:

„Peab see tõepoolest sündima?“

„Dlete nõus . . .?“

„Te hoolitsete jesse eest, et mul ei tuleks nälgida?“

„Dlete nõus . . .?“

„Ja — et mind ei areteerita?“

„Dlete nõus . . .?“

Mister Fox hingas rasketi. Siis järsku, kiire tõmbega ta rebis maha parda ja habeme.

„Kurad võtaks — ja!“

Harry Davis võttis taskust väikese peegli, pani selle lauale, võttis siis taskust kastikese, mille seadis peegli kõrvale, ja nuris hoolikalt oma peegelpilti.

„Mii, mr. Fox . . . nüüd olge, palun, filmapilgu wait, et võiksin end teiega sarnastada.“

*

Kad olid jälle all laoruumis klaverikasti ees.

John Edward Fox oleks meeleldi võtnud kõik tagasi, kui see oleks seisnud ta võimuses.

Ja lõpuks oli ikka mõnusam kahessa päeva istuda seal all kastis parima toidu ja likööri juures, kus wahete-wahel ifegi võis jalutada ringi laoruumis, kui aastaid istuda kongis võretatud akna taga, kus ehk võis ka astuda mõne samm, aga sealjuures tuli leppida viletsa müüga.

Ohkega, mis Harry Davisis kutsus esile rahuloleva muige, istus uus elanik kasti põrandale, et forkida lahti pudelit uimastava wedeliruga.

Davis koputas veel kord kasti kaanele:

„Mister Fox . . . ehk õigemini, mr. nimetuse olen ju võtnud üle teie nimega — ärge jooge liiga palju. Kui olete

tuju tõstnud liiaks kõrgele ja hakkate laulma tavalist jantide laulu, siis ma ei vastuta millegi eest."

"Well!" vastas hääli kirstust.

See oli viimane sõna, mis Harry Davis kuulis mr. "Foxit", kuni — kuni päevani, mil juhtus katastroof.

Dõ oli jaha.

Harry Davis jalutas paar torda üle laewa teki, mantli-kræe tõmmatud ülesse ja käed surutud sügavasse taskuusse.

Niihästi parutas kui ta habe olid talle piisut tülinaks, ent sellega tuli harjuda.

Ta tahtis näha Sybill Bane'i, tahtis teda waadata eemaltki korraks. Ent ta ei leidnud teda.

Uhest stewardilt, kes temast parajasti möödus, kuulis ta, et mis Bane'i kabiini number on kakskümmend viis.

"Kakskümmend viis..." mõtles ta, rutates alla trepist.

"Kakskümmend viis... siis ta polegi kaugel minu oma kabiinist..."

Ustudes koridori, ta silmitses end wiivu seinal rippuwaft peeglist. Seal waatas talle vastu wanem härra, hallikate, filedalt tahapoole lammitud juustega ja korraliku lõuahabemega.

"Ma isegi ei tunne end enam!" mõtles ta.

Peaegu vastu tahtmist tal järsku tõusis meeoleolu. Pealegi weel kui mõtles sellele, et nüüd mr. "Fox" istub seal, kus oleks pidanud istuma tema.

Läbi masinate ühetoonilise undamise ta kuulis kakkendist muusikahelid. Seal teiselpool oli käimas tants...

Talle tuli pähe mõte, mis ajas teda naerma laginal.

"Homme ma tantsin Sybill Bane'iga..." kõlas see mõte. — —

Parajasti sel heffel kuulis Harry Davis karjatust...

11.

Aleksei Suwanow ja kuninglik steward olid jõudnud kottuleppele, et peab midagi wõtma ette.

Ta see pidi sündima lähemal ajal, et nad Doveris rahulikult wõiksid lahkuda pardalt.

Nii nad toimisidki.

Olles kindlad, et Sybill Bane omab siiski raamatu roheline ristiga, nad otsustasid otsida seda — ja leida.

*

Miss Bane'il polnud sellest aimugi.

Oli wõrdlemisi hilja, kui ta asus kabiini kükku, otsides oma numbrit. Tal oli weel wähe soe wiimastest foxtrotist.

Ta muidu kahwatul näol lehwis kerge puna ja juuksed olid nagu wäheke fastudfi.

Sammudes edasi aeglasil sammel, ta ümises tasa laulda. Siis äkki seisatas.

Talle tundus, nagu oleks kuulnud tasta kahinat. Ent kōit jäi endiselt waitseks.

„Ma arwatawasti ekfiin. Kindlasti see kostis kõrwal-kabiiniist,“ mõtles neiu.

Ustudes kabiini, ta keeras põlema tule, sules hoolikalt ukse, astus siis peegli ette ja silmitses oma peegelpilti teatawa rahuldustundega.

„See oli kena —,“ ütles ta poolwaljult.

Siis ta naeris oma tawalist, helisewat naeru. Istus fāngi weerele ja wōttis jalast kingad. Jōrgmisel minutil oli langenud pōrandale ka ta siidkleit.

Kummardudes, et wōtta üles kleiti, teda waldas järsku pōõrane hirm.

Wari... mis wari see oli?

Ta mõtted töötasid palawikuliselt.

Sāngi all oli inimene. Neiu küll ei .āinud teda, aga ta nāgi tema warju.

Neiu kaalutles: „Mkseni on kolm sammu. See on lukustamata. Kui jalamaid jooksen ukse juure, ta kindlasti ei suuda tabada mind...“

Siis aga tegi talle muret asjaolu, et ta oli alusriietes...

Ent ta sai jellest üle, lūffas tooli kõrwale... jooksis...

Aga ta ei jõudnud eesmärgile. Keegi enne haaras temast finni ja tõmbas tagasi, nii et neiu langes tagasi fāngi. Niiid ta nāgi, et toas oli weel teine isik, kelle tulekut ta polnud mārrganud.

Midagi suruti talle wastu nāgu, ja siis ta karjatas läbi-lōikawalt...

*

Seda karjatust kuuliski Harry Davis.

Silmapiigul ta ei saanud aru, millisest kabiiniist see tuli.

Rebides lahti efimese ukse, talle aigutas wastu pimedus.

Awades teise, ta nāgi kahte kogu, kes askeldasid ühe kohwri kallal. Nāis, et nad midagi otfisid, ent ei leidnud seda.

„Stand up!“ hüüdis Harry Davis.

Mõlemad ajasid endid sirgu ja jārgmisel hetkel seisid wastamiisi rewolwri mustawa awanõega.

„Kuulsin karjatust, astusin sisse ja leidisin eest taks meest, kes arvatavasti siia olid murdnud sisse.“

„Nad pidid enne mind olema siin,“ tähendas miss Bane. „Kui tulin kabiini ja tahisin riietuda lahti, märkasin, et keegi peidab end süngi all. Tahtsin siis joosta wälja, et kutsuda abi, kui mind haaras teine ja paiskas maha.“

Kapten noogutas.

„Osa sündmusest mul juba on teada. Nüi seisab waid selles, kas teie wõi mr. Foz tundsite ühte neist meestest?“

Miss Bane raputas eitawalt pead.

Sama tegi ka mr. „Foz“.

„Kõik see sündis nii ruttu, et polnud aega silmitseda neid tähelepanelikumalt.“

„Mr. Wanjew tõendab,“ sõnas kapten stewardi poole pöörades, „ta olla näinud kahte meest jookswat käiguist alla, aga tal pole olnud aega neid jälgida, waid rutanud siia, kust kuulnud pauke, arwates, et siin kiiresti waja abi.“

Ja kummardudes sõnas steward: „Täiesti õige, härra kapten.“

„Kuni lebasite meelemärkuseta, miss Bane, mr. Foz jutustas mulle sündmusest. Tuleb weel waid küsimuse alla, mida teilt on warastatud...“

Waadates ruttu ruumis ringi, miss Bane heitis tiire pilgu awatud kohwile ja lauakesele, millel seisis wäikene reisitasku. Kiirel sammul ta ruttas laua juure ja waatas järele tasku sisse.

„Ei, arwatavasti neil polnud aega midagi wõtta kaasa,“ neiu ütles rahunedes. „Kõik mu wäärtasjad on selles taskus, mis täiesti on jäetud puntutmata, kuna mu kohwer on puistatud segi.“

„Null ei tarwitseks küll enam welda, miss Bane, kui ebameeldiv on mulle säärane sündmus, ja et püüan teha kõik süüdlaste leidmiseks. Teisest küljest, ütlen, see on kurnis raske, sest Doveris läheb maha hulk reisijaid. Neid kõiki ei wõi ju lasta areteerida ja arwatavasti lahkuwad nende hulgas ka süüdlased. Wõin aga siiski lubada, et tulewikus säärased asjad enam ei kordu.“

Kapten Broomil oli tunne, nagu oleks pidanud maha hiilgawa kõne, mis päästab laewa au.

Maeratades ulatas miss Bane talle käe.

„Tänan teid, härra kapten. Sellelaadilised sündmused ei tase end igakord ärahoida. Kri: aga need, nagu see siin, jääwad tagajärjetuks, siis neid ei maksa suurt täheleegi panna.“

Neiu saatis kiire pilgu wanahärrale, kes ikka weel rahulikult istus omal kohal.

„Peale selle mr. — — Foz oli mulle suureks abiks . . .“
Kapten Broom tõmbas sügavalt hinge. Sel minutil ta elas üle oma elu suurima üllatuse.

Et üks naine, kellele tungiti kallale, võis seletada külma rahuga, seda ei maksa täheleegi panna! Kapten Broom ei mõistnud seda seletada millegagi . . . aga ta jäi nüüd rahulikumaks.

Ta lahkus kabiinist viisaka kummardusega, saadetuna esimesest ohvitserist ja stewardidist.

Ka „mister Foz“ tõusis. Ta liikmed olid nagu väheke fanged, ent muidu wigastamata.

Tahtes lahkuda kabiinist, ta kuulis seljataga miss Bane'i häält:

„Palun, mr. — Foz . . . kas te ei sooviks veel hetkeks jääda siia?“

Järgmisel hetkel langes üks finni teiste järelt ja nad olid üffinda.

Seistes vastamisi, Sybill Bane'i näo üle libises terge püna. Ulatas siis käe, sõnades:

„Tänan teid — Harry Davis!“

*

Wiimane seisis wiivu jahmatanult. Mehaaniliselt haaras siis pakutud käe, ja naeratades vastas:

„Arwan, et eksite, miss Bane. Mu nimi on Foz. . . John Edward Foz.“

Neiu astus talle sammu lähemale.

„Miks te waletate. . . ? Te olete Harry Davis.“

Wiimane raputas eitawalt peaga.

„Kahjatsen südamest, et peitute minus — ma ei ole see. Olen John Edward Foz. . . soovite näha mu pabereid?“
Ja naeratades lisas: „Detektiividele peab alati rääitama pabereid, kui tahad weenda neid.“

Sybill Bane'is kerkis kahtlus, mida ta aga püüdis warjata, trummeldades sõrmedega närwiliselt laual.

„Ma ei kahtle selles,“ ütles ta, „et teie paberid on õiged.“

Ja peaaegu paluvalt jattas neiu:

„Miks te warjate oma isikut?“

Wiimane kehitas õlgu. Lundes, et see liigutus talle ei teinud mingit häda, ta naeratas sõbralikult ja ütles:

„Ma tõepoolest ei wõi midagi selle vastu, et olen John Edward Foz. On mul's nii suur sarnadus Harry Davisiga, et wõite mind temaga wahetada?“

Sybill Bane waatas talle uuriwalt otja. Ta kulmude wahete tekkis wäike kortsuke.

„Ei — teil pole temaga mingit sarnadust.“

Siis, hetkelise kõhklemise järele tähendas ükskõikselt:

„Andestage, et avaldaksin sääraft arvamist.“

Viinu nad seisid vaikides, siis ütles neiu Bane:

„Nii, tänan teid abi eest, mister Fox. Teieta oleksin olnud kindlasti rääbamas seisuforras.“

Davis tõstis huulile neiu walge käre ja hoidis seda seal kaenam, kui see wast oleks olnud tarwilik.

Wabastades neiu käre, Davis surus hambad kokku. Olu-
ford wajas enam enesewalitsemist kui ta alul oli uskunud.

Miks waatas talle neiu nii otja oma mustade filmi-
dega? Miks põlesid ta huuled nii herepuna? It?

Pisut langetades pea ta sõnas häälel, mis talle endalegi
tundus wõõrana:

„See walmistas mulle rõõmu.“ — —

Ta üks fulgeski ta järel.

Wäsinud sammul astus miks Bane wäikese akna juure
ja waatas üksifilmi mustawale merele.

„Kindlasti ta on Harry Davis!“ mõtles ta. „Miks ta
laskus minust. . . ?“

Ta liikkas juuksed laubalt, nagu tahaks seega peletada
pealetükkiwaid mõtteid.

„Ta arwab, et ma jälgin teda kui roimarit. Aga ta ei
wõi olla roimar. . . ja isegi siis, kui ta seda oleks, ei suudaks
ma saata teda wastu oma saatusele. . . ei, ma lihtsalt ei
suudaks seda.“

Neiu langetas pea.

. . . roimar . . . kinnitasid lained, piitsutades laewakülgi.

. . . roimar . . .

Süäl pimedusest ta kõrwal sojistas päris selgesti:

„Oleks ta jäänud, siis oleks detektiiv Sybill Bane
nüüd. . . roimari armuke. . .“

Läbi akna puhus järe õhtutuul.

Lained laskusid melanhoolselt.

Sybill Bane'i waldas kurbus. . .

Beel kaua seisid ta awatud aknal ja waatas awarale
merele. . .

Sellepäraft tal järgmisel päewal oli nohu.

*

Kahel järgmisel päewal nad hoidusid puutumast kokku.

Dover oli neil ammu seljataga. Nad lähenesid Ameerika
rannale.

Harry Davis uskus, et tolle öö roimarid on ammu lah-
kunud laewalt.

Ullataw sündmus aga lasi talle arvata teisiti. See oli üsna pisike eemefek, waewalt kahe grammi raskune, mis teda fundis teisele arwamisele.

Teise päena õhtul heites fangi, mis dieti kuulus mister Edward Fozile, läbistas seina rewolwrikul, puurides patja, mõned sentimeetrid cemat peast. — —

Siis taipas Davis, et see mäng weel kangeltsi lõppenud pole.

12.

„Härra kapten?“

Kapten Broom waatas üles.

„Ja...? Ah, mr. Foz... olen teie teenistuses. Mis on?“

John Edward Foz waatas ringi. Polnud lähedal ühtegi inimest, peale wahikorra olewa ohwitseri, ja wiimane wõis seda kuulda.

„Härra kapten... tuletades meele wahetuhtumist miss Bane'i kabiinis... te wist pole tabanud roimareid?“

Kapten Broom läks näost weelgi punasemaks kui ta tawaliselt oli. Ta wihasustus igakord, kui talle tuletati meele seda vöö.

„Ei.“

„Te wist usute, et roimarid on Doveris lahkunud laewalt?“

„Doveris lahkus laewalt nelikümmend seitse reisijat. Wäga wõimalik, et need kaks ka olid nende hulgas.“

„Ei, need kindlasti pole lahkunud laewalt.“

„Mii...? Kust teie teate seda, mr. Foz?“

„Tean seda sellest, et mind kawatseti tappa mööbunud vöö.“

„Et teid...“ Kaptenile walgus weri pähe. Järsu liigutusega ta pöördus wahikorra olewa ohwitseri poole:

„Kuulge Zenssen, minge waadake ruttu raamatust järele, kas me oleme luksjusaarik „Esmeraldal“, wõi mõnel mereröwli laewal...“

Ta haaras reelingust kinni nagu tahaks purustada raudseid käsipuid.

„Msi on kummaline, kapten. Mulle saadeti fangi kuul läbi õhufese puuseina ja otselohke sinna, kus tawaliselt lebab mu pea...“

„Nectud!“

„Aga ta ekks õnneks mõne sentimeetri wõrra. Minnes kõrwalkabiini, mis kestis waewalt mõned minutid, sest mu uks oli seestpoolt lukustatud, polnud seal enam kedagi. Wuide, see kabiin on tühi Doverist saadik.“

„Ja pank.“

„Arvatavasti neil oli õhupüstol mille uue konstruktiooni tõttu sel on võrdlemisi kõva jõud — igal juhul, ma ei kuulnud panku.“

„Nii...“ ütles kapten Broom läsi tasku pistes. Ja veel forid energiliselt: „Nii!“

„Doomulikult te võtate tarwitusele vastavad abi-nõud...“ ütles Davis.

„Muidugi!“ kinnitas kapten. „Endastmõistetavalt!“ Tal polnud aga aimugi, mida tuli võtta ette. Samuti ta ei taibanud ka, millise rahuga mr. Fox kõike seda kõneles... Ta oli sama rahulik, nagu tol korral miss Bane. Talle tundus, nagu mängiks need kaks inimest igapäev hädasohtudega. Nagu ei saaks nad elada ilma felleeta. Nagu ei sa- taks nad hädasohtu juhustlikult, vaid nagu tõmbaksid seda endile oma enda isiku läbi... Kummalised inimesed! arvas kapten.

Ta ei aimanudki, kui lähedal ta mõtted olid tõelikkusele.

„Mida nüüd's teeme?“

Harry Davis, kes ifka seisis ta kõrval, lehitas üksteit- selt õlgu.

„Kätan selle teie hooleks, härra kapten. Tähtsini seda teile vaid teatavaks teha.“ —

Kõndides üle laevateki, Harry Davis mõtles Sybill Bane'ile. Usjatult otsis ta pill teda tekilt — aga neiu pol- nud seal.

Davis nagu väheke kartis teda tollest õhtust peale, mil oli saanud ta päästjaks. Sest viimane teadis tema õiget nime, tundis teda kui tagaotsitawat roimarit ent tal polnud veel kindlaid tõendusid selleks.

Miss Bane polnud kunagi veel püüdnud jõuda selgu- sele, on ta walged juuksed ehtsad või kannab ta parukat. Ja ometi oli tal aimdus, et neiu kindlasti midagi võ- tab ette...

Sest ta otsis väsimatult raamatut... ja teadis, et see on tema käes. — — —

Jõudes oma kabiini ukse ette, ta märkas, et see oli praakil.

Ta astus sisse.

Lana ääres seisis Sybill Bane ja vaatas ootavalt tu- lejale.

Davis sules ukse.

„Praegu mõtlešin teie peale, miss Bane...“, tähendas Davis armsalt.

„Mõõmustab mind eriti, mr. Davis.“

„Te polegi veel jagu saanud oma eksitusest? Palun wõtke ometi istet.“

Davis näitas käega korvtoolile afna all, wõttes ise istet selle wastu.

Wiiwu mõlemad filmitsefid üksteist waikides. Siis sõnas miß Bane kawalalt muiates:

„Mr. Davis, te parukas on tublisti nihkunud paigast.“

„Mii...?“

„Ja. Teie habe pole ka enam nii kindel kui esimesel päeval.“

„Wõimalik...“

Neiu filmitsest teda üleolewalt.

„Miks te olete nii hirmus sõnasehw, mister Davis? Te wastate waid...“

„Mii... See pole mulle küll filma püütunud. Mõtlesin praegu libedasti selle üle, miks te mind ilka kutsute Daviisiks...“

Nüüd näis lõppewat neiu kannatus.

„Palun, miks te ilka veel waletate? Otsisin...“ Ta äkki waikis nõutult.

Harry Davis muutus üha tähelepanelikumaks.

„Te otsisite...?“

„Otsisin läbi teie paberid!“ jatkas neiu filmade leegitfedes. „Ja, tegin seda. Leidisin teie paberid, mis olid antud wälja Harry Daviisi nimele.“

Davis sules hetkeks filmad. Awades need, ta piisk oli endiselt ükskõikne.

„Ja muud te ei leidnud midagi, miß Bane?“

„Ei, raamatut kahjuks ma ei leidnud. Mul polnud ka aega selle otsimiseks.“

„Tore.“

See sõna tegi neiu rahutuks.

„Olete — — roimar...“

Davis waikis.

Neiu kummardus ettepoole, aegamisi jostistas ta:

„Wõin... teid näidata kaptenile ja lasta areteerida jalapealt.“

„Olge lahked.“ Daviisi hääl oli endiselt ükskõikne.

Miis Bane ei teadnud, mida pidi wõtma ette. Ta waid pööris kõrwale pea, see oli kõik, mida ta mõistis teha sel hetkel. Neiu oli uskunud, et suudab wõita ta ükskõiksuse weldes, et otsinud läbi ta paberid. Nüüd ta aga pidi tunnistama endale, et see polnud õnnestunud pörmugi.

Harry Davis filmitšes neint pilusfilmil. Teda huvitas, mida neiu nüüd wõtab ette. Ent nähes wiimase kimbatus, ta ei suutnud suruda alla rõõmutunnet.

Lõpuks neiu otjustas esimesena alustada kõnelust.

„Mister Davis... on raamat teie käes?“

„Ja.“

„On see teil... siin?“

„Ja.“

Neiu muutus üha elavamaks.

„Miks te's selle wõtšite enda kätte, kui ma seda otšisin...?“

Küsitaw raputas pead.

„Ei... mitte sellepärast, et teie seda otšisite, waid sellepeale waatamata, et teie seda otšisite.“

„Ma ei mõista seda.“

„Täiesti lihtne,“ wastas Davis, „ka mina otšisin seda raamatut juba ammugi.“

„Tete...?“

„Kindlasti mina. On see's nii imestamisväärne?“

„Ja — wõi, õigemini ei. On ju weel teifigi inimesi, kes peawad jahti sellele raamatule. Teate seda saladust, mis on seotud selle raamatuga?“

„Ja. Suwitab see teid?“

„Wägagi!“ wastas neiu.

Nõjatudes tooli toele ta filmitšes mõttes oma last-fingi ja alustas seletust toonis, nagu seisaks asi igapäiwemas asjas.

„Würst Gudarow pidi rewolutsiooni päewil kiirelt põgenema Wenemaalt. Tal polnud wõimalust päästa kõiki oma kalliskiwie. üks wäärtuslik tükk, smaragd antiik prill-jantraamiga, mis oli tuntud „Samara tähe“ nime all, jäi ka muuhulgas maha Wenemaale. Würsti usaldusmees Moskwas omas need kalliskiwid ja oleks meeleldi saatnud würstile, kui see poleks olnud seotud suurte raskustega. Polnud mingit wõimalust — saata wäärtuslikke esemeid üle piiri. Lõpuks asjaosalised siiski leidsid pääsetee. Nad otjustasid kalliskiwisid peita raamatu nahkkõitesse, millise raamatu siis würst endale tellis Moskwest. Nii see siis juhtuski... ja mis edasi, seda te juba teate.“

Sybill Bane noogutas mõttes.

„Ja miks te's otšite seda raamatut?“

Harry Davis mängles mõttes sõrmusega...

„Laske see jääda minu saladuseks.“

„Ja te ei anna mulle seda raamatut?“

Küsitaw naeratas.

„Dotate seda tõepoolest?“

„Ja.“

„Ja kui ma ei tee seda?“

„Teete seda siis, kui seda palun teilt? Kui ütlen teile, et selles seisab mu edu detektiivina?“

Meiu oli tõusnud püsti. Ta isegi ei taibanud seda sel hetkel, miks ta sellest kõneles just Harry Davisele. Ta teadis vaid ühte, et peab omama raamatu.

„Annate siis mulle selle raamatu...?“

Setteks nende pilgud ristusid.

„Peate saama raamatu, mis Bane.“

„Te annate tõepoolest selle mulle wabatahtlikult?“ küsis üllatunult meiu.

„Ja.“

„Tänan teid, mister Davis... Olete tõepoolest armastusväärne inimene.“

Ta ei mõistnud säärast teguviisi iseäralisust; et tema kui detektiiv, palus „wargalt“ warastatud kaupa. See oli fogu selle sündmuse hetkel muutunud endastmõistetavaks, et Harry Davis suurima rahu ja ükskõiksusega temast püüdis rutata ette...

Davis läks kohwri juure, otfis wälja sobiwa wõtme ja awas selle.

Sybill Bane nägi, kuis ta selles otfis, kuis ta liigutused järjest muutusid kiiremaks, närwilisemaks.

Loobudes otsimisest, ta huuled olid pettunult surtnud kokku, aga häääl kõlas rahulikult nagu ifka, kui ta kõneles:

„Raamat — on kadunud.“

13.

Meiu ei taibanud kohe. Liig üllatawalt kõlas see. Ta oli uskunud kindlasti, et saab kätte raamatu, ent nüüd see oli jama kangel nagu ennegi.

„Warastatud...?“ ta küsis lõpuks. Ta häääl oli närwiline ja kattendline.

Davis seisis sõnatult, surus pöidlaid wästi wahese ja trummeldas sõrmedega närwiliselt.

„Ja —“ ta lõpuks surus läbi hammaste, „raamat on warastatud.“

„Ja seda te ütlete nii rahulikult?“ Meiu surtis sellest wacwu saada aru.

„Ja — see on asjaolu, millest küllalt rahulikult ei wõi saada aru.“

„Tunnete wargaid?“

„Loomulikult. Teie wist mitte? See on suurim wiga, mida olete teinud... Ohküll teie ülalpidamine siiani pole

olnud ka wigadeta. Need pole „eluktselised“ waid wilet-
sad seiklejad, kes mingi juhuse tõttu saanud teada kallis-
kiwide peidukohast ja neid nüüd iga hinna eest püüawad
jaada kätte. Need on samad wenelased, kes Berliiniski pi-
dasid jahti teile . . . samad, kellele wõlgneme täna kõigi wa-
hejuhtumite eest laewal. Nad on kogu aja tegeleunud wõrd-
lemisi oskamatult; waid selles neil oli õnne, et neid kunagi
ei saadud tabada wärskelt teolt ja, et nende süüd on raske
teha kindlaks. Muidugi, kui oleksin asja wõtnud tõsiselt
kätte. — See on nende suurim wiga, nagu juba ütlesin, et
neil pole wõimalik raamatuga kaduda pardalt, kui lõõme
läbri.“

„Teete seda?“

Davis kõhles.

„Seni kui see pole hädakarwilik, ma seda küll ei teeks.
Ja seda just sel lihtsal põhjusel: et see ei saaks teatawaks
awalikult. See waewalt meeldiks würsti Gudarowile, kui
saadakse teada, et tal on õnnestunud tulla Wenemaalt kal-
likskiwe määratu wäärtusega. Wõimalik, et jäärase õnnes-
tumise puhul küll maailm talle soowib õnne, aga enamlaste
agendid ei annaks talle siis enam ühtegi rahulikku minutit.
Suimesed on wiisad ja nad ei anna nii kergesti järele. Sel
puhul pole üksinda mitte hädaohus würsti warandus, waid
ka ta elu. Siin ongi põhjus, miks ma ei ole awalikult aja-
nud asja ja seda ei tahaks teha ka edaspidi.“

Harutordne rahu, millega Harry Davis kästas kogu
seda warguse probleemi, ei jätnud neiuale awaldamata mõju.
Järjest selgemini nõistis ta, et too mees omas waimlise
ülekaalu nende koostöös, mis wähe haawas küll neiu uh-
kust, ent millele tal tuli alluda tahtmatult.

Davis istus forwtooli käsi puule ja wiipas taktis ja-
laga.

„Küll me saame selle weel kätte,“ ütles ta.

„Aga pardal on ju palju wenelasi.“

„Eksite, miks Vane. On waid kaks, kes tulewad kõne
alla.“

„Tunnete neid?“

„Muidugi. Üks neist on Aleksei Ssuwanow, keda ta
tunnete kindlasti.“

„Too wäikene must — tean, keda mõtlete.“

„Ja teine on steward, kel on au teenida teid.“

Miss Vane tegi liigutuse, nagu tahaks kõnelda. Siis
aga pidas paremaks loobuda sellest ja lõi waid wäsinult
täega.

Harry Davisi õõtsumine forwtoolil muutus järjest
energilisemaks.

„Mäib, et olete üllatunud? Imetlen, sest kogu see asi on ju nii lihtne . . . mõelge vaid tollele õhtule, mil teile tungiti kallale te enda kabiinis . . . esimene, kes teile tuli appi peale mind, oli sama steward. Ta tegi seda väga lihtsalt, jooksis wälja, keeras siis ümber ja tuli tagasi. Walmis. Ja üheski inimeses ei tekitanud see kahtlust . . .“

„Miss Vane, kas usute, et mul õnnestub jälle omada wäärtusliku raamatu?“

„Ja, usun seda kindlasti,“ wastas neiu.

„Aga üelge mulle, mr. Davis, miks te üldse tahtsite anda wabatahtlikult mulle seda raamatut? Te ütlesite, teil Hewat weel teine wõimalus saada kätte seda raamatut.“

„Loomulikult . . . Te oleksite mind wõinud lihtsalt lasta wangistada kui roimar Harry Davist. Nüü, selle eest on lubatud ifegi kõrge tasu. Miks te's ei teinud seda?“

Neiu tõstis pea. Ta püüdis tabada Davisi pilku.

Ta tundis, et nüüd on tulnud otustaw filmapilk. Ja rahulikul hääsel ütles ta:

„Sest, et — te pole roimar, Harry Davis!“

Sekundi walitses wailus nende ümber.

Päikefeetired mänglesid neiu juustel, maalides pörandale kiirgawaid helke.

Harry Davis ei näinud midagi muud kui neiu juuste kuldset läiget. Ja kuulis waid sõnu: „Sest te pole roimar!“

Ta filmad olid pilulil, ent ta siiski nägi, kuiz neiu talle otawalt otja waatas, pilk täis pinewust, nagu oleneks ta wastusest tõepoolest midagi . . .

„Te eksite, miss Vane,“ ütles Davis, „olen siiski roimar!“

Sybill Vane kahwatus. Ta haaras kramplikult kinu tooli toest.

„See pole tõsi!“ jostistas ta. „See pole tõsi!“

Davis katsus naeratada, ent see ei õnnestunud. „Miks pean talle wastama?“ mõtles ta, „see piinab teda kui ta mind.“

Neiu haaras ta käe, mis Daviile tundus nii üllatavana, et ta ei suutnud alul saada aru ta kawatsusest. Tundes käel neiu palawikuliselt wärisewaid walgeid sõrmi ta teadis, et ta ei waadanud asjale ükskõikfekt.

„Üelge mulle, et see pole tõsi!“ palus ta. „Üelge, et te pole roimar.“

„Miks peakün ütleva seda?“ küsis ta.

„Sellepärast, et te seda pole!“ Neiu tõusis üles ja astus üsna ta lähedale.

„Miks tahate esineda roimarina, kui te seda pole? Miks tahate wõtta endale teise süü? Miks tahate purustada enda

elu?" kõneles neiu paluwalt. „Selge, et kõit on wale...
õelge, et te pole saanud forda roima!”

„Weel wiiru istus Davis suletud filmil.

„Miks ma's ei peaks jeda üttema talle?” mõtles ta.
„Ta tahab kuulda jeda... mul tarwitseb waid õelda talle,
ei ma pole roimar ja ta on õnnelik, sest ta armastab mind
— nagu näen...”

„Mehaaniliselt ta lükkas kõrwale tooli.

„Õkõite... mina tapin professor Sterne.”

„Miski nagu purunes neiu rinnus. Wõõinud sammul
ta lähenes uksele.

„Nad tahtsid lahkuda sõnatult.

„Sel hetkel oli kuulda wäljast õimefi hääli kabiinide wa-
hekojast. Need hääled kõwenesid järjeft. Seal pidi olema
wähemalt kaksikümmend inimest. Ja iga sekundiga kaswas
nende arv.

„Nüüd nad olid jõudnud kabiini ukse ette ja alustasid
tagumist rufikatega uksele, katsudes awada jeda — asjatult.
Harry Davis oli sulenud ukse seestpoolt.

„Nad kuulsid järjeft üht ja sama häält, ent ei saanud
aru sõnadest.

„Seistes waikides nad ootasid, mida pidi tähendama too
uus sündmus, kuni hääled järsku waikisid.

„Keegi pörutas tugewasti uksele. Hää, millest nad
tundsid ära kapten Broomi, ütles walgult:

„Harry Davis, awage üks!”

*

„Miss Bane oli muutunud nõõft surmkahwatuks.

„Nüüd siis tuleb lõpp!” Tähendas Davis kibedusega.
„Te siis olete jõudnud juba äraanda mind!” Neiu kõhmet-
tus. Ta palgeid kattis leegitsew puna.

„Ei!” ta ütles kindlalt.

„Andestage, olin nii mõistmatu. Aga mind nad ei
tohi leida siit...”

„Davis waatas nurwalt ringi. Neiu ei mõistnud kõhe
ta teguwiift, ta arwas, et mees tahab põgeneda.

„Ma küll siit enam ei pääse, aga mõelge endale! Kas
tohiwad nad teid leida siit?”

„Puna neiu näos tugewnes weelgi.

„Nüüd ta taipas oluforda.

„Rufikad pörutasid järjeft tugewamini uksele. Warsti
nad kindlasti löõwad selle maha.

„Kuid juba Harry Davis oligi leidnud pääsetee. Seal-
ta wõis kaduda julgesti...”

Paari sammuga ta seisis neiu ees.

„Elage hästi,“ ütles ta. „Sellest hetkest peale lahtuvad meie teed.“

Surudes huulile neiu kääre ja enne kui viimane jõudis takistada teda, ta oligi afnal. Nonides wälja, ta haaras kinni mingist neiu nägematust efemest ja ronis edasi.

Miss Bane astus afna juure ja piilus wälja. Ta nägi, kuidas Davis, astudes teise afna äärele, ettevaatlikult püüdis haarata kinni kõiest, mis rippus läheduses.

Miss Bane süles filmab. Ta ei wõinud näha seda...

Waadates uuesti wälja ta nägi, kuidas Davis parajasti ronis üle reelingi tekkile. — — —

Hette seisatas Davis, waadates alla sügawusse, kust ta tulnud oli. See oli olnud hädaohtlik teekond.

Süü ta ükskõiksest astus trepile, mis wiis kabiini kätte. Üht ta kuulis erutatud hääli. Takk oli peaaegu inimtühi.

Alemisel astmel seisatas ta ja waatas alla. Keset erutatud rahwahulka ta nägi mister John Edward Foxi... ja järgmisel pilgul oli talle selge, kuidas oli saadud ta jälile. Ta oli ju mister Foxi muustanud täielikult... Wõis arvata, et viimane läks otsema süüa, siis leiti tema ja nii selgus kõik. Kõik... tähendab niipalju kui teadis tema. Oli ta ju ise õelnud Foxile oma nime.

Ta pardal oli neid palju, kes teadsid, et Harry Davis on tagaotsitaw roimar. —

Surudes käed kuuetašku ta ükskõiksest sammus alla trepist.

„Otsite mind? Te seisate ju minu kabiini ukse ees...“

Kapten alul jahmatas. Arwatawasti ta püüdis wõimalikult ruttu uue olukorraga kohaneda.

„Olete Harry Davis?“ ta küsis peale lühikest pausi.

Harry Davis mõistis nende sõnade tooni.

„Ei!“ wastas siis kindlalt.

Kapten näitas käega tõelisele mr. Foxile ja seletas:

„Too härra tõendab, et te teda olete uimastanud ja siis lukustanud ühte lasti laduruumis. Ka tõendab ta, et te olla nimetanud end Harry Daviksi. Keegi Harry Davis on kohtupoolt tagaotsitaw. Olete see teie?“

„Ma ei mõtlegi sellele. Mina, Stuart Irving New-Yorgist.“

„Olete end poetanud laewale jänesena?“

„Ja. Kihlweo pärast.“

„Ja miks te end nimetasite Harry Daviksi?“

Nüüd segas end wahete tõeline John Edward Fox. Teda oli tabanud Davisi filmist ähwardaw pist.

„Wäga wõimalik, et effisin...“ Mul on Harry Davisi nimi veel meeles Hamburgist, nüüd mul meelestub, et too härra tõepoolest end nimetas Stuart Irving'iks...“

Harry Davisi muheles rahulolles. Ka tema ei mõelnud reeta tõelist mr. Foxi, kui see peaks sattuma kimbatusse.

Nagu Aka, kui ei teadnud midagi teha, surus kapten Broom sõrmed krae wahese. Umbes samal hetkel märkas Davisi reisirijate hulgas Aleksei Sjuwanowit, kelle huulil lehwis pilkaw naeratus.

„Härra kapten,“ sõnas wiimane, „see on roimar Harry Davis. Kuulsin esmalt kabiini ukse tagant, kui ta seda finnitaskellegile daamile. Peate wangistama ta.“

„Kes oli too daam?“ küsis teegi reisirijate hulgast.

„Ma ei tea seda...“

„Luknaut polnud wist küllalt fuur?“ tähendas Davis sarkastiliselt.

Wenelane wärwus wihaselt punaseks, kuna kapten Broom pühkis higi laubalt.

„Arge waielge enam wastu,“ sõnas kapten peaaegu paluwalt.

Ent Harry Davis raputas energiliselt pead. „Palun tõestage, et tõepoolest olen see! Mina aga ütlen, et olen Stuart Irving. Soowite ehk näha mu pabereid?“

Siiski, see ei pidanud lõppema nii kergelt. Ta silmas reisirijate hulgas kahte musta, hirmunud filma. Need kuulusid naisele, keda arwas olewat unustanud ammu.

Nähes seda naist, Davis kawatseks öelda midagi, ent seda takistas kellegi äbilõikaw hääli:

„Kindlasti tunneb teda ära Sybill Bane!“

Harry Davis surus hambad totku. Ta polnud üldse arwestanud seda asjaolu, et teda wõidakse panna wastamisi Sybill Bane'iga. Ta oli jälle kord jätnud tähelepanemata tähtsa asjaolu.

Miss Bane'i polnud tekil.

Teda otsiti kõigjal.

Sekundid wenisid, muutudes minuteiks.

Lõpuks nad siiski seisid wastamisi. Sybill Bane leiti oma kabiinist.

Ta oli heruldaselt kahwatu, filmis oli segane läige ja huuled wärisesid närwiiselt.

„Miss Bane,“ kapten ütles peaaegu pühakult, „miss Bane, on too härra tagaotsitaw roimar Harry Davis?“

Sybill Bane tundis kergeid filmawärinaid. Ta mõmbas tugewamini siidsalli ümber õlgade.

Kõikide pilgud wiibisid ootawalt neiu näol. Tal näis olevat raske wastata jellele küsimusele. Lõpuks siiski ta fuutis welda wäsinud häälel:

„Et — too härra pole roimar Harry Davis.“

14.

„Esmeralda“ jõudes mööda wabaduskambast. nägi Sybill Vane „roimar“ Harry Davisit jälle lord hulga aja järele. Hirmuga oli neiu wiimaseil päewil hoidunud kohtumast Davisiga.

Ta tundis endal nagu kuidagi ebakindlana, niipea kui nägi Davisi pilku wiibwat endal.

Wiimane oli nüüd jälle waba mees. itiski inimene ei pidanud teda enam tagaotsitawaks roimariks jellest päewast peale, mil Sybill Vane eitanud seda. Tema tunnistust usti, sest pidi ta ju isiklikult tundma roimarit... pealegi weel, kui näitas ette oma detektiivi paberid.

Ja siiski ta oli rahutu ..

Et mõtteid juhtida mujale, neiu pööras fogu oma tähelepanu mõlemile wenelasele. Ta polnud ifka weel leidnud mahti nendelt näpata ära raamatut, sest ta ei teadnud, kus nad hoidsid raamatut, ja neiu ei tahtnud mängida murdwarast.

Aga siiski, ta oli teinud kõik ettewalmistused ja need olid paremad kui kõik muu.

Tal olid sõbrad New-Yorgi tolliametis ja neile ta oli asjast teatanud telegraafiteel. Nii töötas kõigiti õnnestuda.

Ja see õnnestuski tõepoolest.

Ühes teistega lahkusid laewast ka Aleksei Esuwanow ja funinglik steward. Nende pakid tolliametis otsiti läbi era-korralise hoolega, mille põhjust kumbki ei teadnud aimata.

Esimesena hakkas asjast taipama Aleksei Esuwanow, kui ametnikud nende kohwritest otsisid kahelordseid kaani.

Nuttu läkkas ta förwale wäikese reisukohwri, mis weel oli atwamata. Pigemini ta wõiks lahkuda jellest, kui et see leitakse... Aga siiski... kes wõis siis siin aimata midagi?

Wäikene reisukohwer otsiti läbi nagu kõik teised, millist tomingut mõlemad waatasid rahulikult pealt, kuni ametnik wõttis wälja Boccaccio.

Nüüd oligi täitunud Esuwanowi kartus: neid oli antud ära.

Ta püüdis taganeda samm-sammult. Ta pill manitses ka printsi ettewaatusel.

Ent juba oli hilja: ametnik oli lõiganud kaffi raamatu nahkkõite, mille wahelt kukkus wälja mingi läikiw ese, rohe-

line kiwi, mida kummalises koostölas ümbritsefid säravad kiwikesed. See oli „Samaara täht“.

Aleksei Ssuwanowile tundus järsku, et õhust tuleb puudus. Prints ta kõrwal järjest muutus kahwatumaks.

Uksel seisid ükskõikjelt kats ametnikku. Nende pilt oli kiindunud kahele wenelasele.

Ja ümberringi wahtisid neile enam kui kaskümmend filmapaari . . .

„Mii . . .“ mõtles Aleksei Ssuwanow. Muud midagi.

Prints waikis, lõug nihkunud kurjalt ettepoole. Ta jättis mulje, nagu kawatseks formata ametnike kallale.

„Mis see on?“

Ssuwanow naeratas. See oli libe, meeleheitlik naeratus.

„Ja, mis see küll wõiks olla?“

Ametnik kortsutas kulme.

„Salakaub . . .?“

Aleksei Ssuwanow lõi tõrjuwalt käega.

„Palun, mida te kõike ei arwa meist.“

„Palun teid, ärge naljatage. Mii on tõsine.“

Ssuwanow noogutas alandlikult.

„Ja, jumal teab — asi näib olewat tõsine.“

Ta pilgust ja kogu ülalpidamisest paistis selgesti sõnatu kaebus, mis tehasus ainsaks mõtteks:

„Oli meile seda waja?“

„Wargus, roimakatse, kallaletung . . . ja wiimasele minutil siiski labatud. Noh hüwa, me kindlasti leiame õige pea wõimaluse mõelda selle üle pikemalt järele . . .“

*

Tund aega hiljem sõitis miss Bane ühes Boccaccio ja roheline kassikiwiga würst Gudarowi majja.

Würst oli mees neljakümnendates aastates, terawate näojoonte, mustade warjubega filmade ümber ja mustade juustega, mis meelekohtades läikisid hallikalt.

„Mul on ta!“ ütles neiu lühidalt ja lihtsalt, kui oli astunud tuppa.

Würst ruttas talle rõõmsalt wastu.

„Kas tõepoolest? Zmetlen teid tõsijelt, miss Bane. Rahtlemata teil tuli küll wõidelda suurte raskustega?“

Neiu pidi naeratama wastu tahtmist.

„Siin on teil täiesti õigus . . . raskuseid oli ja need seisid peaaesjalikult selles, et peale minu weel kolm inimest pidasid jahti sellele raamatule.“

„Kolm?“ hüüatas würst. „See on mulle täiesti uudis. Mõtlefin, et on waid üks . . .“

„Te's tegite seda weel ülesandeks kellegile?“ neiu küsis nähtawa tufaga.

Kad istusid mugawaile tugitrolele kahelpool wäikest tee-
lauda.

„Kartsin, et teid ehk tabatakse...“ würstinna sõnas.

Harry Davis waatas temast mööda. Ta ei tahtnud
fohata naise pilku.

„Mind ei tabata.“

„Aga teie lete ju siingi kahtlusealune, waatamata Sy-
bill Bane'i tõendusele.“

„Täiesti õige, mind jälgitakse praegugi. Aga see on
mulle täiesti ükskõik. Kas nad peawad mind tagaotsitawaks
roimariks wõi mitte... ära pääsen siiski nende käest.“

„Kuid see jätab warju jüädawast teile. Teid luuratakse,
aetakse taga, teid ei laotata ialgi filmist...“

Würstinna surus täed meelefohta. Ta nägu oli täiesti
kahwatu, ja mustad filmad läkisid kurwalt.

„Ent see ei pea kestma nii edasi, kuulete, see ei pea
enam sündima!“

Davis naeratas.

„Kindlasti mind ei jälgita enam, sest hiljemalt ühe
tunni möödudes kaob Harry Davis igaweseks.“

„Mis see tähendab?“ würstinna küsis ehmunult.

„See tähendab, et tunni pärast ma pole enam Harry
Davis, waid...“

„... waid?“

„... wõib olla keegi teine, ma ei tea seda weel. Homme
sel ajal teatr kõik ja näete, kui lihtne ja selge see kõik oli.
Pole üldse enam midagi lihtsamat.“

„Ja, tahtsin küsida, leidsite üles oma onu?“

Würstinna noogutas.

„Ja, poole tunni pärast ta tuleb siia. Rõnelesin juba
temaga.“

„Jäate weel kauaks siia?“

„Wõib olla kahels ehk kolmeks päewaks, siis sõidame
seltsis Briskosse. Mu onu on rikas... rikkam kui uskusin;
ta teeb mulle kergels unustada minewiku...“

Würstinna waatas mõttes pörandale.

„Tuleb ju nii palju unustada...“

Tõstis siis pea ja waatas mehele otse filmi.

„Kui teaksin, et tõepoolest pääseksite wälja sellest kupa-
tusest, ja et teil ei tuleks enam mingeid sekeldusi...“

„Selles wõite olla kindel.“

„... siis wõin lahkuda teist kergema südamega.“
Ulatab noormehel äkki mõlemad käed üle laua:

„Tänan teid, Harry Davis.“

Noormees tõusis.

„Homme's näeme wiimast korda?“

„Loodan, me kohtume hiljem weelgi. Te ju tulete mõnikord ka Friskosse... Siis külastate mind kindlasti?“

„Mäib kuis see asi end lafeb lahendada.“

Weel wiivu mõlemad seisid vaikides, siis lahkus Davis kerge kummardusega. Würstlinna waatas talle järele, kuni üks ta järelt fulges.

Laskudes tagasi toolile, ta toetas pea käe najale.

Würstlinna Tatjana nuttis...

*

Kui Harry Davis sammus läbi würst Gubarowi eestoa, ta kuulis kellegi meeleheitlikku häält:

„Siis ma üldse ei taipa, kuhu on jäänud roheline täht.“

See oli Sybill Vane.

Nuttu lüftas Harry Davis kõrwale eesriided ja astus tuppa.

„Wäga lihtne... see on minu käes.“

Mõlemad toasolijad wahtisid teda awasuul, nagu näel-
sid waimu.

Astus naeratades lähemale.

Terwitas lühidalt miss Vane'i, sest oluford ei lubanud teda kõnelda pikemalt, ja astus siis würsti juure.

„Würst Gubarow, mu nimi on Harry Davis.“

Würst filmitseis teda tähelepanelikult.

„Wäga rõõmustaw. Täht on siis teie käes?“

„On küll. Pidasin tarwilikuks omada selle...“ Wõt-
tis taskust wälja pakitse: „Siin annan teile näha seda...
palun, pange tähele — nimelt näha.“

Waewu kuulis würst neid sõnu. Kiirusega käristas
kaffi paberi, awas paki.

Ta ees lebas „Samaara täht“.

„Dore,“ ütles würst. „Dore...“

Wõttes pakist kalliskivi würst hoidis selle wastu wal-
get. Nagu tuli lõõmasid kiired smaragdis ja selle priljant
kroonis. Need wilkusid, särasid ja hiilgasid.

„Dore,“ würst ütles weel kord.

Harry Davis wõttis würstilt kalliskiwid, pani tagasi pa-
berisse ja pistis tagasi tasku enne kui würst suutis ülla-
tusest sundki awada.

„Lubage... kalliskiwid on ehtsad, eks ju?“

„Doomulikult. Aga... mida te's mõtlete sellega peale
hakata?“

„Tahan seda üleanda oma käskijannale.“

„Teie... käskijannale?“

Davis istus. Wõttis taskust paberossi karbi.

„Kas suitsetate? Igal juhusel te ju lubate, et teen seda . . . ?“

„Palun!“ ütles würst ifka veel mõistmata oluforda.

Sybill Vane, kes siiani tummalt waadanud pealt, tõusis äkki püsti.

„Harry Davis, kust te saite need kalliskivid?“

Viimane nõjatus mugawalt tagasi ja waatas neiu naeratahes.

„Nii energiliselt! ütlen seda kohe . . . Juba Berliinis wõtsin raamatust ehtsad kalliskivid ja panin sinna järelehtud, sest aimasin, et raamatut püütakse warastada, ja et kindlasti kaotan raamatu, mitte aga kalliskivid.“

Sybill Vane wärwus näost punaseks. Ta huuled wärisesid.

„Siis oli fogu see jant laewal ainult komöödia?“

Nõutult langetas Davis pea.

„Bean jaatama seda omaks suureks häbiks. Ustusin, et teie detektiivina asjast aru saite esimesel hetkel.“

Miss Vane hingeldas, nagu tahaks öelda midagi fapist.

Siis äkki pöördus ümber, istus tagasi toolile ja ütles waid:

„Häbenege!“

Suurima mõnutundega märkas Davis, et miss Vane praegu seda tegi ise, mida soowis teha tema . . .

Davis nuesti pöördus würsti poole.

„Teis ei tea, kes mind wolitab? Noh, kuulge siis, see on teie abikaas, kellega juhustlikult tutvusin Berliinis. Ta pidas kindlamaks ka mind saata selle raamatu jahile, sest ta — andestage, miss Vane — polnud täiesti kindel, et miss Vane'il on edu selles asjas. Ma ei tea küll, kuiwõrd selles kartuses on tõepõhja — olen waid rõõmus, et sain talle muretseja kätte roheline tähe ja et see ei saanud teatawaks laiematele hulladele.“

„Siis on ju kõik hea . . . Kas lubate mulle hetkeks tolle ehte? Tahan üllatada würstinnat. Ta on oma toas.“

„Palun.“

Würst Gudarow wäljus.

Harry Davis, jäädes ükfinda miss Vane'iga, filmitses wiimast waikeid.

Neiu istus nagu kõheldes. Tõusis siis ja lähenes uksele.

Davis kargas püsti ja sules tal tee.

„Tahin kõnelda teiega paar sõna, miss Vane?“

Külmalt wastas neiu:

„Laske mind wälja.“

„Waid mõni sõna, palun. Asi on wäga tähtis.“

„Mul pole teiega õiendada mingisuguseid tähtsaid asju.“

Davis muheles endamisi.

„Te ei wõi selle üle otsustada enne, kui olete kuulnud mind.“

Sõnatult neiu lastus toolile.

„Kaks minutit, aga mitte kauem.“

„Jatub.“

Weel kunagi polnud neiu talle meeldinud nii hästi kui sel minutil, mil ta enam midagi päästa ei püüdnud.

„Esmalt pean teile seletama küsimuse, olen roimar wõi mitte...“

„See ei huwita mind!“

„Aga mõne päewa eest laewal see küsimus teid huwitas äärmiselt. Tol korral ma ei wõinud wastata sellele — ent täna wõin. Ja sellepärast ütlen teile: ma pole roimar.“

Neiu üllatus, ent püüdis seda warjata seega, et watas aknaft wälja nagu ei huwitaks see tõepoolest.

Davis ei lastnud end segada, waid jatkas:

„Ma ei taha hoobelda oma kangelastegudega wõi jätta mulje, nagu teeksin seda. Sellegi poolest pean teile andma täpsema seletuse... Teile ja ei kellelegi muule! Tapetu professor Sterne oli roimar. Igegi mitmekordsest. Ta oli waleraha tegija ja ühtlasi ka naistekaupleja. Tema surm on seotud naifega, kes õnnetute sündmuste tõttu kaotas kogu oma waranduse. Töö naine, et päästa vähemalt oma elugi, oli põgenenud Berliini, kus sattus professor Sterne kätte. Wiimane tegi teda oma armukeseks... Sündis teda saatma korda wõitaid kuritööd... Sterne tegi ta elu nii libedaks, et ta oli enam kui ükskord lähedal enesetapmisele. Sterne sundis teda anduma igale, kellest lootis endale kasu — sundis teda warastama. Ta ei saanud põgeneda, sest ta hoidis teda rinnis ja mõistis ka talistada naist minemast wabasurma. Töö naine tappis professor Sterne. Tundsin teda ajast, mil ta weel uhkelt elas omas loosis Wenemaal, kus ta wõis lubada endale igat luksust. Leidisin teda jälle professor Sterne laiba kõrwal päewal, mil seltsis külastasime professorit. Ta tegu polnud mingi roim — see oli õiglane kohus. Ent sellegipärast oleks seadus teda karistanud kui roimarit. Võimaldasin tal põgeneda, end lastes jälgida roimarina. Ma ei püüdnud kunagi warjata oma jälgi... põgenesin täiesti awalikult ja pääsin siiski. Kõike seda tegin waid selleks, et weenda wõime, nagu oleksin ikka tõepoolest roimar ja et nad ei hakkaks jälgima seda naist. See õnnestuski... Ta on nüüd Ameerikas ja ükski ei saa teada, et ta on roimar — selle asemel seisab aga mina kahtluse all.“

Sybill Bane kogu aja kuulab huwiga.

„Teid's otsitakse kui roimarit?“ küsis wiiru pärast.

Küsitam raputas peaga.

„Ei. Seda pole karta. Seit poole tunni möödudes kaob jäljetult Harry Davis, poole tunni möödudes olen täiesti uus inimene, kelles keegi ei aima roimarit. Usjatult otsib kohus Harry Davist — kuni lõpuks weenduvad, et olen kuidagi saanud surma.“

„Kes on too naine, kelle heaks tegite seda?“ neiu küsis poolsofinal.

„Dean: Te waitite, kui teile nimetan tema nime. Olete ainuke inimene, kes teab tõtt. Too naine on wärstlinna Tatjana Barino, kellega teiegi tutvusite „Esmeralda“ pardal.“

Kaua waatas Sybill Bane afnale, kust tungis sisse õhtu hämarus.

„Kuidas küll wõisite armastada toda naist,“ ta lõpuks tähendas mõttes.

Davist see üllatas. Ta pilk oli tõsine.

„Ei, eksite. Kõik, mida tunnen tolle naise vastu, on fügena kaastunne...“

„Kaastunne on armastuse esimene aste, Harry Davis.“

„See wõib sama hästi olla ka wiimane.“

Davis tõusis toolilt ja astus neiu kõrwale.

„Küüd te lähete wiist politseisse ja annate mu üles, eks?“

„Olete ebawiisakas. Kas te usute minust fäärast tegu-wiisi?“

„Ei,“ wastas ta. Toetades käed neiu toolitoele, ta hääl kõlas weidi nõrgemalt.

„Miss Bane... ütlesin teile, et poole tunni möödudes kaob Harry Davis jäljetult. Wõimalik, et juba paari minuti pärast. Tema asemele astub keegi teine, kes teile pole ka just ebafümpaatne. To inimene nimetas end Harry Daviseks ja oli teie lähedal, te enda aimamata. To inimene nägi, et olete detektiiv ja et panete mängu oma elu töös, mis on määratud meestele. See ei meeldinud tollele inimesel, sest ta oli arwamisel, et naised on määratud teisteks üles-anneteks...“

Ta wiitwu pärast jattas:

„Miss Bane... te andestate mulle komöödia, mida mängisin nende kalliskiwidega? Andestate mulle süü teie halwas edus?“

„Ja, aga kellele pean siis andestama? Kas teile, Harry Davisele, wõi tollele iminesele, kes teie ilmub poole tunni, wõi ifegi paari minuti pärast?“ Neiu filmis färas naeratus, ent siiski pilk oli kõhklew.

„Mõlemale!“ ütles Davis. „Seft mõlemad on nii farna-fed, et on ime, kuidas te pole märganud farnadust.“

„Te ju ise tõendate, et mul pole mingit detektiivni an-
net, kuidas on mul siis nii palju waimuterawust, et wõin
leida farnadust kahe ebasarnase isiku wahel?“

„Siiski, te andestate neile...?“

„See oleneb sellest, kas selleks on küllaldaselt põhjust.“
Davis wõttis neiu walge käe, mis lebas toolitoel.

„Tegin seda selleks, et teid...“

„Hei, mister Davis!“ ütles samal hetkel würst Guda-
row jüsseastudes.

Davis ajas end sirgu ja wandesõna surudes alla,
naeratas:

„Seda küll.“

„Mu naine on waimustatud teist ja nüüd ta wõidutseb
minu üle, et olewat olnud minuist targem; aga ühte ma
siiski ei mõista. Ta ei tunne Harry Davisi nime, waid kin-
nitab, et on teinud kokkuleppe kellegi teise härraga...“

Davis naeratas.

„Oleks mind tõepoolest üllatanud, kui mu nimi oleks
tuntud teie abikaasale.“

„Ja, mu naine kinnitab, ta olewat kellegi mr. —“

Davis tegi kiire käelõigutuse.

„Teie abikaasa tegi mulle ülesande, aga ta tutvunes
mu teise nimega — mu tõelise nimega, sest Harry Davis
on waid ajutine.“

Nüüd ta wõttis ninalt sarwprillid ja pani selle asemele
monokli. Siis haaras kinni oma juustest ja tõmbas peast
paruka, mis nii oli muutnud ta nägu.

Nende ees seisis härra, kellel wäga wähe oli farnadust
Harry Davisiga.

„Nüüd te olete ju hoopis muutunud!“ hüüatas würst
üllatunult.

Kerge naeratus huulil, pöördus Davis miss Vane'i
poole.

„Kas tunnete mind...?“

Küsitaw noogutas jahmatanult.

„Frank Gordon!“

„Loomulikult... mu naine nimetas seda teist Frank
Gordoniks.“

Kuna würst kannatamatult läks kõrvaltuppa, et ween-
duda, kas würstinna on endaga walmis, Gordon astus
uuesti neiu juure, kes talle ikka weel kannatamatult otja
waatas.

„Sieti kartsin, et tunnete mind ära esimesel päe-
wal... aga meie kokkuputumine Berliinis oli nii lühikese
kestwusega, et oleksite jõudnud tutvuda Gordoni isäraliste
omadustega, et pärast tunda ära Harry Davist.“ Ta naera-
tas wähe ja jatkas lobisewalt. „üks Frank Gordoni silma-

paistwamaist omadusiist oli, et ta oli täielikult laostunud ja haaras sellepärast kinni esimesest seiklusest. Aga see laostumine polnud sugugi nii hull. Mulle jäi järele tubli pool mu warandusest, mida kahjuks kuusin alles poole tunni eest."

Sybill Bane waikis ifka weel. Gordon jatkas:

"Da teile mu uus ifik töepoolest väga ebasümpaatne — wõi wõite andestada talle teod, mida saanud lorda Harry Davis?"

"Põhjused, mida tahtsite seletada mulle, kui tuli würst, on ifka weel seletamta — kuid ma feda wõin's teada?"

Jälle haaras Gordon neiu kää ja tundis pulsi metsikut tujukumist.

"Teie teate selle põhjust . . . Harry Davisele, kui ta ta teisele minale ei meeldinud, et detektiiv Sybill Bane püüab roimareid, sest olete selleks liig ilus — et olete loodud teise elukutse jaoks.

Sybill . . . miks te minu pärast waletasite tol korral pardal? Miks te kinnitasite, et ma pole roimar Harry Davis — waatamata sellele, et küllalt teadsite, kuiwõrd karistataw see on seadusega?"

Mis Bane waikis. Peale lühikest pausi jatkas:

"Te's ei tea feda?"

Davis kummardus üsna neiu lähedale.

"Ja Sybill, tean feda fiiski: — — — et teie mind armastate!"

Lugemine on lõbu

eriti kui loete „Uudislehe“
kirjastusel ilmunud ilma-
kuulsaid romaane:

Joseph Hocking: Súdamerõõm	Kr. 1.—
H. Rider-Haggard: Musta mandri saladus . . .	„ 1.—
Max Pemberton: Miljonári saar	„ 1.—
James Oliver Curwood: Võõra nime all	„ —.50
„ „ „ Isade tee	„ 1.—
M. Ödman: Mõisa saladus	„ —.75
Max Brand: Tiiger	„ —.75
S. Blake: Naine teisest maailmast	„ —.50
John Mark Saunders: Tiivad	„ —.50
Filmiromaan: Laulev narr	„ —.50
Robert W. Chambers: Orjad ja armastus . . .	„ —.75
Herm. Hilgendorff: Vang nr. 217	„ —.50
G. H. Wallace: Laevatont	„ —.40
Mór Jõkai: Armastuse narrid	„ 1.50
Laulva mao tütar	„ —.40
Lõbusaid mänge	„ —.50
Victor Bridge: Neeme saladus	„ —.75
Victor France: Smaragdsõrmus	„ —.75

Kõik ülaltähendatud raamatud võib saada „Uudislehe“
talitusest, kui hind rahas ehk markides ära saata. Hinna
tasumisel saadetakse raamat lugejale postiteel koju.

Lugemine on kõige mõnusam ajaviide!

„MAALEHT”

on kõige kohasem ja odavam ajaleht põllumeestele.

„MAALEHT” toob poliitilisi, majanduslikke ja üldhariduslikke juhtkirju. päewauudiseid, westeid, turuteateid jne.

„MAALEHT” on alati walmel kõigi põllumeeste huwide eest, olgu see wana wõi uuspõllumees, wätkemaapidaja wõi kalur. Seetõttu ongi „Maaleht” fujunenud loetawamaks ajaleheks maal.

„MAALEHT” on kõige kasulikum tellida kohaliku postiasutuse kaudu.

Toimetus ja fontor: Tallinn, Rataskaewu 9.

„UUDISLEHT”

on iga kodaniku erapooletu ajaleht.

„UUDISLEHE” ilmub artikleid, westeid, humoreske, pilte, karikatuure, riisfõnade mõisiatuusi, nalju, sporditeateid, kino- ja teatriuudiseid jne.

„UUDISLEHE” artiklid on huwitawad, põnewad, elulised.

„UUDISLEHT” seisab väljaspool erafondi ning wõib walgustada seetõttu kõiki küsimusi tõsiolusid wasjimata.

Toimetus ja fontor: Tallinn, Rataskaewu 9.

„JUTULEHT”

avaldatakse romaane, jutte ja novelle, mis on kaunistatud piltidega ja kõidavad lugejat oma põnevusega.

„JUTULEHE” ilmub järjekindlalt kõrwuti kaks üllhuwitawat romaani, mida wõib lõigata wälja ja kõita raamatuks. Peale selle rikkalikult muud lugemismaterjalit.

„JUTULEHT” on fujunenud meie loetawamaks perefonnaleheks.

Toimetus ja fontor: Tallinn, Rataskaewu 9.
